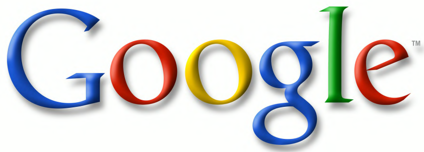

STEIN RIVERTON

GREVEN AF OSLO

OG

DEN TREDJE

NYE
ASBJØRN KRAG-FORTÆLLINGER

KRISTIANIA
FORLAGT AF H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
1908

NATIONALTRYKKERIET — KRISTIANIA

INDHOLD

GREVEN AF OSLO:

DEN TREDJE:

GREVEN AF OSLO

For nogle Aar siden blev Kristiania opskræmt ved en Række mystiske, forvovne Forbrydelser. Slag i Slag meldte Aviserne om, at der var forøvet Indbrud og stjaalet store Værdier. Af den Maade, hvorpaa disse Kup blev sat i Scene, forstod man straks, at en dreven Bande maatte være paafærde, — en Bande, som havde en intelligent Chef til at lede sig. Kristiania Opdagelsespolitis bedste Kræfter sattes i Bevægelse, dets Sporhunde blev sluppet løs over hele Byen, men til ingen Nytte. Man fik vistnok bekræftet, at det var en Bande, som drev sit frække Spil, og det lykkedes Politiet at knibe to af dens Medlemmer — to Kvinder. Men længere kom man heller ikke. Der blev holdt Forhør over de arresterede Kvinder og Politiet opbød al sin Snedighed for at faa lokket en Tilstaaelse ud af dem; — forgjæves! Enten vidste de intet, eller de var for kloge til at udlevere de andre. Man kom ikke yderligere ind paa Livet af Banden og dens dristige Anfører.

Allerede paa et tidligt Tidspunkt var Detektiven Asbjørn Krag, som dengang stod i aktiv Tjeneste, blit tilkaldt. Han drev sine Undersøgelser paa egen Haand, uafhængig af de andre Politimænd. Da Sagen stod som daarligst for Kristiania Politi og dette allerede begyndte at bli haanet af de særdeles utaalmodige Aviser, optraadte Asbjørn Krag paa Skuepladsen og fremlagde Resultatet af sine Undersøgelser. Med ett Slag forandredes dermed Stillingen.

Asbjørn Krag havde længe lovet mig at fortælle om denne eiendommelige og interessante Sag. Men først nu har han git mig helt Indblik i den. Sandsynligvis har det trukket saa længe ud, fordi Krag maatte faa Tid til at ordne alle Affærens Dokumenter. Han har nu overleveret mig disse, efterat ha git mig en udførlig mundtlig Fremstilling. Det er paa Grundlag af disse Dokumenter og Detektivens egen Fortælling, at jeg har nedskrevet det efterfølgende, der, som man vil faa se, er en af de eiendommeligste Episoder i Kristiania Forbryderliv i den nyere Tid!

I.

PAA OPDAGELSESKONTORET.

En Aften i August 189—, netop som Asbjørn Krag var kommet hjem fra en hidsig Jagt efter Lommetyve nede i Vaterland, ringede det stærkt paa hans Telefon. Det var Opdagelseschefen. Krag maatte øieblikkelig ned paa hans Kontor. En vigtig Sag ventede ham.

Endskjønt Detektiven var meget træt efter Dagens anstrengende Arbeide, gjorde han sig dog straks færdig til at gaa. Han forstod, at det maatte være noget meget vigtigt, naar Opdagelseschefen lod kalde paa ham saa sent. Af gammel Vane kjendte han efter i Lommen, om Revolveren laa der. Saa slængte han en Kappe om sig og gik ud efter at ha git den Besked til Husholdersken, at det var uvist, naar han kom hjem. Ude paa Gaden raabte han an den første og bedste Drosche og kjørte til Politistationen.

Krag lod sig melde hos Opdagelseschefen og blev straks vist ind. Chefen sad ved sit store, grønne Arbeidsbord, som var fuldstændig dækket

med Dokumentpakker og Papirer. Han saa iaften alvorligere ud end sædvanlig. Efter at ha bedt Krag ta Plads i Stolen ligeoverfor sig, tog han frem et Telegram, som han læste op. Det var fra London og lød i Oversættelse saaledes:

„Omspurgte Diamanter tilhørte et større Diamantparti, som vort Firma for 1 Maaned siden kjøbte hos Maartens, Amsterdam. Maartens telegraferer intet at huske om disse smaa Diamanter.

Walther Wilson.

Detektiven saa paa sin Overordnede.

„Jeg skal forklare Dem Sammenhængen,“ sa Opdagelseschefen.

„De husker ganske sikkert Diamanttyveriet hos Statsraadinde Ebbell?“

„Særdeles vel,“ svarede Detektiven, „der blev stjaalet Broscher og Ringe til Værdi af ca. 4000 Kr. Tyven opdagedes aldrig.“

„Rigtigt! Men igaar er en af Broscherne og en af Ringene fundet i en herværende Guldsmedforretning. De saa Forretningens Indehaver idag komme ud af mit Kontor, saa De gjætter, hvem det er. Hans Hæderlighed er selvfølgelig hævet over enhver Tvil.“

Detektiven nikkede.

„Nuvel! Jeg forhørte Guldsmeden, som fortalte, at Diamanterne var kjøbt hos Juvelerfirmaet Walther Wilson i London. Jeg telegraferede derfor straks til dette Londonerfirma for muligens at

faa Rede paa Sammenhængen med dets Besiddelse af Diamanterne. De har hørt Svaret. Jeg kan forsikre, at Walther Wilson er et meget gammelt og anseet Firma."

Detektiven nikkede atter bifaldende.

„Jeg ved det", sa han. „Jeg kjender ogsaa til Maartens i Amsterdam. Han har et af Verdens største Diamantsliberier. Saa det er ganske rimeligt, at Diamanter til et eller etpar tusen Kroner ikke interesserer ham synderlig."

„Det er heller ikke Diamanternes Værdi, som for os har den største Interesse i dette Tilfælde," svarede Opdagelseschefen. „Det er noget andet, Hr. Krag. De husker altsaa først Tyveriet hos Statsraadinden, endskjønt De ikke havde noget med Eftersøgelsen at bestille?"

„Ja vel!"

„Var intet Dem særlig paafaldende ved det Tyveri?"

„Det var ganske mystisk," svarede Detektiven. „Og saa var det udført med større Klogskab, end man er vant til i den Slags Affærer. Dertil kom, at alt tydede hen paa det, at Tyven maatte være en lokalkjendt Person; medens Mistanken dog ikke en eneste Gang under hele Eftersøgelsen kunde kastes paa nogen af Tjenerskabet eller Familiens Omgangskreds."

„Netop. Og saa denne forbausende Sikkerhed ved Siden af Kyndigheden, hvormed Indbruddet og Tyveriet var blit udført."

„Jeg forstaar," sa Detektiven, „at De mener Tyven hos Statsraadinde Ebbell er den samme, som har udført de dristige Tyverier Nat til igaar og Nat til iforgaars?"

„Rigtigt! Det er de samme Træk, som gaar igjen ved alle tre Forbrydelser."

„Altsaa en farlig Mand."

„Kjeltringer, tænker jeg, vi faar si. Jeg tror, her opererer en hel Bande."

„Det er tydelig nok," svarede Krag. „En Mand alene kunde ikke uden fornøden Hjælp udføre slige Forbrydelser."

„Det er godtgjort. Nu vel; — Tilfældet med Statsraadindens Diamanter synes at bevise Bandens Forbindelser i Udlandet, hvor man paa en eller anden Maade omsætter de her i Norge stjaalne Sager. Banden er altsaa international. Vi maa for enhver Pris fakke den, før den faar gjort endnu mere Skade."

Asbjørn Krag slog et Slag fremover Gulvet.

„Overlader De mig Sagen?" spurgte han.

„Ja, jeg overlader Dem Sagen," svarede Opdagelseschefen.

„Og jeg tar den kun paa én Betingelse."

„Lad høre."

„Jeg faar Anledning til at arbeide fuldstændig for mig selv. De lader Politiets andre Sporhunde forsøge at faa ud af Affæren, hvad de evner; medens jeg arbeider i det skjulte, uden at nogen ved det, med fuldt frie Hænder. Kun De maa

vide om min Plan. Det er nemlig nødvendigt at lægge det Hele saadan an, fordi vi herved faar en Chance fremfor vor Modstander: Han ved ikke, fra hvilken Kant Hovedangrebet kommer.“

Opdagelseschefen tænkte sig om et Øjeblik. Saa sa han:

„Jeg gaar med paa dette. Jeg stoler paa Dem.“

„Meget vel; saa skal jeg begynde straks, allerede iaften.“

„Tror De ikke, det vilde være klogt at reise til Amsterdam?“ spurgte Opdagelseschefen. „Der har vi jo et Holdepunkt med Hensyn til Diamanterne hos Maartens. Kunde den Traad forfølges, vilde den nok lede til Bandens Hjælpere og derigjennem videre til Banden selv.“

„Ganske rigtigt. Men det vilde alligevel være upraktisk. En Bande, som sætter et Apparat som dette igang, nøier sig nok ikke med disse tre Tyverier. Lederen har ganske sikkert lagt en Plan til et formeligt Udplyndringsfelttog. Snart kommer vi til at erfare nye Udslag af hans smarte Begavelse, og da gjør jeg mest Nytte her i Byen.“

„Vel, vel! Gjør ganske som De vil,“ svarede Opdagelseschefen.

Asbjørn Krag reiste sig for at gaa.

„Imorgen Middag vil De faa høre nærmere fra mig,“ sa han; „jeg kommer maaske da til at maatte bede Dem om en liden Tjeneste.“

I detsamme ringede det kraftigt paa Opdagelseschefens Telefon. Han greb Hørerøret. Krag

hørte ham si „Vel“ og en Stund efter „Adjø“ og derefter hurtig ringe af.

„Det var fra Konstabel No. 77,“ sa Chefen med noget ophidset Stemme. „Han melder, at der netop er forøvet et dristigt Indbrudstyveri hos gamle Rentier Berg paa Drammensveien. Pengeskabet er brudt op. Rentieren selv ligger bevidstløs efter et voldsomt Slag i Baghovedet.“

Medens han talte, gav han et Signal med Klokken, hvilket betydde hans øieblikkelige Forlangende om en Vogn. —

„Naar De kommer ned,“ sa Chefen til Krag, „er Vognen kjørt op foran Politistationen. Tag med Dem et Par af de vagthavende Betjente samt Politilægen. Det skulde vel ikke være en Streg af vor begavede Ven?“

„Det høres slig ud,“ svarede Krag; „jeg gaar ind paa mit Rum og tar nogle Smaasager med mig. Jeg ønsker at være ukjendt. Jeg maskerer mig hurtig i Vognen.“

Opdagelseschefen gav sit Bifald tilkjende, og Krag gik.

Klokken var da $^1/_2$2 Nat. Faa Minutter efter kjørte Detektiven, sammen med Lægen og de to Betjente, i lukket Vogn udover Drammensveien.

II.

MANSJETKNAPPEN.

Gamle Rentier Berg boede ude i Nærheden af Skarpsno. Det var i den Tid, da Byggeraseriet endnu ikke havde faaet Tid til at florere. Der fandtes ikke mange Huse paa den Kant af Byen. Bergs lille Villa laa oppe paa en liden Høi i Ly af nogle gamle, løvrige Trær. Han boede der alene med sit Tjenerskab — en Husholderske, en Staldkarl og den nødvendige Kjøkkenbetjening.

— — —

Paa nogle Minutter havde Asbjørn Krag klædt sig om inde i den lukkede Vogn. En af hans Kolleger lod efter Forandringen Skinnet af sin Blændlygte falde paa ham: Krag var blit til en yngre, rødhaaret Gentleman.

Medens Vognen kjørte udover og efterhaanden passerede Storthingsgaden, Parkveien og Bygdø Allé, hvor kun en og anden formummet Nattevandrer drev omkring, sad Krag rolig i sit Hjørne og overtænkte Situationen. Han mindedes at ha været i Rentier Bergs Hus en Gang tidligere. Berg var en gammel Ungkarl, som dog deltog

noksaa meget i Hovedstadens selskabelige Liv. Ofte holdt han ogsaa selv Selskaber, og han havde en prægtig, stor Sal i sin Villas anden Etage. Rentieren var meget rig; — der fortaltes, at han spekulerede paa udenlandske Børser gjennem dygtige Agenter og tjente mange Penge.

Vognen svingede ind i Alléen til Rentierens Bolig; Krag slog Vinduet ned og tittede ud. Der laa Villaen med fulde Lys i alle Vinduer. Han hørte Mennesker rumstere omkring i Værelserne. Der raadede tydeligvis fremdeles stor Forvirring.

„Naturligvis," mumlede Krag ærgerlig, — „disse Mennesker maa ha ødelagt Sporene for os. Bare nu den Konstabelen har været lidt fornuftig."

Vognen stansede, og Detektiven med de to Betjente steg ud. Lægen ilede foran dem ind i Huset.

Da Krag var kommet tilstede, fik han først og fremst jaget afsted de Uvedkommende, som havde indfundet sig. Derefter forhørte han sig om Rentierens Tilstand.

„Han kom til sig selv for nogle Minutter siden og er nu bragt ovenpaa," sa Husholdersken, som i et meget merkeligt Kostume og med et vildt, forvirret Udtryk i sit Ansigt viste Krag ind i Rentierens Bibliothek.

„Her var det, det skede," fortalte hun.

Bibliotheket vendte med sit eneste Vindu ud til Haven. Indgangen var fra Entréen. I Biblio-

thekets ene Hjørne skjulte et vældigt Silkeforhæng en Seng. Forhænget var nu revet endel istykker, øverst oppe.

„Pleiede Berg at sove her?“ spurgte Detektiven.

„Ja,“ svarede Husholdersken, „naar Rentieren sad længe oppe om Natten, pleiede han at lægge sig til at sove her i Bibliotheket. Men ellers findes hans Soveværelse i anden Etage, hvor han nu er bragt hen.“

Krag var, medens de sidste Ord veksledes, allerede begyndt med en nøiagtig Undersøgelse af Værelset.

„Er noget forandret herinde, siden Ulykken skede?“

„Nei, ikke det mindste. Konstabelen bad os endelig ikke røre noget, forinden De kom.“

„Det er godt,“ sa Detektiven tilfreds. „Jeg ser, at den Ulykkelige faldt med Ryggen mod Sengen. Han maa saaledes ha faaet Slaget lige i Skallen. I Faldet har han revet med sig endel af Silkeforhænget.“

„Rentieren var netop gaaet til Ro, da Kjeltringerne kom og vækkede ham ved den Støi, de gjorde, da de aabnede Døren. En halv Times Tid før Ulykken skede, hørte jeg, at han kom.“

„Saa sent?“

„Ja, han havde været i Aftenselskab hos Statsraadinden.“

„Hos Statsraadinde Ebbell?“ spurgte Krag.

„Ja."

„Nu har vi snart Traaden," tænkte Detektiven.

I Løbet af en halv Time havde Asbjørn Krag undersøgt Værelset paa det omhyggeligste.

Han var da blit klar over følgende:

Klokken halv ét var Rentieren kommet hjem og havde gaaet til Ro efter at ha skrevet et Brev til en Forretningsforbindelse i London. Brevet laa endnu paa Skrivebordet. Rentieren var sandsynligvis straks sovnet ind. Ved Et-Tiden kom saa Tyvene, som udenfor Vinduerne havde afventet det beleilige Tidspunkt. De var i Besiddelse af Nøgler baade til Entrédøren og Bibliotheksdøren, saaledes at de kunde komme ind uden at bryde Laasen op. Dog har de gjort saavidt Støi ved sin Indtræden i Bibliotheket, at de har vækket Rentieren. Denne har sprunget op af Sengen, men har faaet et saa haardt Slag i Skallen, at han øieblikkelig har tumlet bevidstløs om. Derefter har Slynglerne løftet det tunge Pengeskab ned og har sprængt det istykker og stjaalet alle Penge og Værdisager. Men idet de skulde løfte Skabet tilbage paa sin Plads igjen, er det faldt fra dem og har foranstaltet et Spektakel, som straks har vækket hele Huset. Hvorefter saa Slynglerne har tat Benene paa Nakken i størst mulig Hast.

„Lad os nu se, hvordan Flugten har artet sig", mumlede Detektiven, idet han la sig paa Knæ foran Dørtærskelen.

„Hallo," raabte han overrasket, „hvem har været inde i dette Værelse, siden Ulykken skede?"

„Intet levende Menneske uden Konstabelen og jeg," svarede Husholdersken; „det var ogsaa vi, som fik bragt Herren op i anden Etage."

Krag granskede nøie hver Flis i Dørtærskelen. Han havde opdaget et tydeligt Spor af en smal Mandsstøvle, helt ulig baade Rentierens og Konstabelens.

Detektiven tog frem sin Blændlygte og gik udenfor Huset. Efter en liden Regnskur tidligere paa Aftenen var Jorden endda myg og vaad. Krag søgte længe udenfor Trappen. Endelig opdagede han igjen Sporet efter den smale, elegante Herrestøvle. Sporet tydede paa, at Støvlens Eier maatte ha sprunget hastigt.

Længere borte fandtes nok et Aftryk af Støvlen — i Retning af Haven. Detektiven fulgte Retningen lige til Havegjærdet. Her var der ogsaa et Spor, men dybere end de andre. Det viste, at Manden maatte ha sprunget over Gjærdet og ind i Haven. Krag lyste med sin Blændlygte og undersøgte nøiagtig hver og en af de lange, spidse Gjærdestaurer. Pludselig kvak han til. Skinnet fra Blændlygten havde truffet noget blankt og gnistrende, som laa nede paa Marken mellem Sprinklerne. Detektiven greb det og holdt det op mod Lyset. Det var et Stykke af en Mansjetknap: den ene Plade og Lænken. Pladen dannedes

af et Dødningehoved af Guld med en stor, funklende Diamant indfattet i hver Øienhuling. Detektiven puttede Mansjetknappen til sig. Han ledte en Stund efter den manglende Del, men det lykkedes ham ikke at finde den.

Sagen syntes forsaavidt at være klar nok: Blandt Tyvene befandt der sig en Mand af Stand. Han havde smale, elegante Støvler og bar smaa Formuer i sine Mansjetknapper. Flugten var foregaaet gjennem Haven. En af Gjærdestaurene havde grebet fat i Mandens Mansjet og revet Knappen istykker. Fodsporene af de andre Kjeltringer var det Detektiven umuligt at skjelne fra den almindelige Trampen omkring i Jorden af brede Fødder.

Detektiven vendte sig nu mod Huset.

Den nærmere Undersøgelse af Haven kan jeg fortsætte ved Dagslys, tænkte han, nu staar det kun tilbage at se til min Ven Rentieren.

Man havde lagt den Syge paa en Sofa i hans eget Soveværelse. Da Detektiven traadte ind, stod Lægen bøiet over ham.

„Er han kommet til Bevidsthed?“ spurgte Krag.

„Nei,“ svarede Lægen, „han ligger bare og stønner, men forsøger at strække Hænderne op til Hovedet. Han lider meget.“

„Er Saaret livsfarligt?“

Lægen saa forbauset op.

„Saaret?“ sa han, „der findes ikke noget Saar.“

Krag traadte hurtig lige hen til den Syges Leie. Og virkelig: Der fandtes intet Saar eller andet, som kunde tyde paa, at der var rettet noget dræbende Slag mod den ulykkeliges Hoved.

„Og dog er han tumlet voldsomt om ved Sengekanten,“ sa Detektiven. „Hvordan vil doktoren forklare os dette?“

„Kan det ikke tænkes, at han er blit saa forskrækket over, hvad han saa, at alene det . . ?“

„Nei,“ afbrød Detektiven, „det kan ikke godt tænkes. Rentier Berg var en koldblodig, kraftig Mand med Jernnerver. Han vilde ikke bli forskrækket ved at staa Ansigt til Ansigt med Indbrudstyve.“

„Vel,“ fortsatte Lægen med Bestemthed, — „saa maa han ha seet noget uanet frygteligt inat.“

Doktoren saa spørgende paa Politimanden og fortsatte:

„Hvad i alverden er det, som er foregaaet her? . . . .“

— — —

Den næste Dag bragte Aviserne med svære Overskrifter Meddelelsen om Røveriet hos Rentieren.

Det blev fastslaaet, at den berygtede Tyvebande igjen havde været paafærde.

En Avis skrev bl. a. følgende:

„Det er os en Tilfredsstillelse at kunne meddele Kristianiabefolkningen, der ved de sidste

Begivenheder som rimeligt kan være er blit endel opskræmt, at Politiet nu har sat et stort Apparat i Bevægelse for at gribe de Skyldige. Opdagelsesafdelingens bedste Sporhunde gjennemsøger Byen paakryds og tvers, saa det vil vel ikke vare længe, forinden disse frække Forbrydere er knebet. Under vore hjemlige, smaa Forhold kan nu engang ikke en international Forbryderbande husere uden snart at rende sig fast."

Krag lo, da han læste Artikelen om Morgenen.

„De aner ikke," tænkte han, „hvilke farlige Folk vi her har at gjøre med."

Klokken 11 fremstillede han sig paa Opdagelseskontoret til Konference med Chefen, som var adskillig nervøs over Sagen.

„Det er en forbistret Historie," sa han. „Atter er Byen opskræmt. Hvordan finder De Stillingen?"

„Stillingen er i Øieblikket alt andet end forhaabningsfuld," svarede Detektiven. „Banden er tydeligvis meget flink; den har en dristig og klog Chef, som sidder inde med forbausende Oplysninger. Han er en farlig Forbryder!"

„Det synes saa," svarede Politichefen. „Nu skal De høre, hvad vi har udrettet her i Formiddag:

Rentieren er fremdeles ikke kommet til Bevidsthed, men han er dog, efter Lægernes Erklæring, udenfor Fare. Vi har saaledes ikke kunnet faa afhørt ham. Derimod har vi havt hele hans Tjenerskab i Forhør. Men intet er kommet frem,

som skulde tyde paa nogen Forbindelse mellem Husstanden og Kjeltringerne. Alle Husets Folk laa og sov, da de hørte Spektaklet fra Rentierens Værelse. Imidlertid tyder hele Forbrydelsens Art paa, at lokalkjendte Folk har været paafærde; der er saaledes benyttet en eftergjort Nøgle. Hvordan forklarer De dette?"

„Jeg er endnu ikke kommet til noget Resultat. Det synes fremgaa af mine foreløbige Undersøgelser, at Forbryderbandens Chef færdes i de høiere Klasser her i Byen og at han sidder inde med fuldt Kjendskab til sine Ofres Levevis og økonomiske Omstændigheder. Hvad den foreliggende Forbrydelse angaar, saa tror jeg, at Bandens Anfører samme Aften, som Indbruddet skede, har været sammen med Rentieren som en af dennes Venner. Rentieren kom jo lige fra Selskabet hos Statsraadinde Ebbell."

Krag fortalte om sit Fund af Diamantknappen, og tilføiede:

„Folk herhjemme gaar ikke til dagligdags med Formuer i sine Mansjetknapper. Meget faar sin Forklaring, hvis vi gaar ud fra, at Rentieren har truffet sammen med Indbrudstyven f. Eks. før paa Aftenen i Selskabet hos Statsraadinden."

„Alt afhænger saaledes af Rentierens Forklaring! Denne mystiske Herre med Mansjetknapperne maa ha været tilstede under Indbruddet," udbrød Opdagelseschefen.

„Den Overfaldne har dog neppe seet ham,“ svarede Krag.

„Kunde det ikke tænkes, at Berg er blit saa forskrækket ved at se en — maaske god Ven blandt Indbrudstyve, at han derover besvimede?“

„Nei,“ svarede Detektiven, „Rentier Berg har man git det Slag, han behøvede.“

„Men der findes intet Merke af Saar?“ indvendte Opdagelseschefen.

„Det kommer deraf, at Slaget er tilføiet med en Sandpose, hvis Anvendelse er særlig udbredt i Berlins Forbryderkredse, og som der kaldes „Kratsch“. Et Slag af en saadan Pose bedøver for længere Tid og kan ogsaa hidføre en alvorlig Hjernerystelse, men efterlader sjelden noget Saar.“

„Det er altsaa Deres Mening,“ udbrød Opdagelseschefen, „at en af Indbrudstyvene har git Rentieren et saadant „Kratsch“ i Skallen, og at sidenefter Manden med Mansjetknapperne er kommet ind?“

„Netop.“

„Har De undersøgt, om ikke et Par slige Knapper tilfældigvis skulde være kjøbt her i Byen?“

„Ingen af Guldsmedforretningerne har nogensinde havt slige Knapper at sælge. De fleste Forretningschefer mener, at Knapperne maa være kjøbt i London. Nogle antar dem dog af indisk Oprindelse.“

„Det gjælder her aabenbart at optræde med yderste Forsigtighed,“ tilføiede Detektiven. „Det

er af Vigtighed, at vor Mand ikke faar Anelse om, at vi er ham paa Sporet. Vi vil forsøge at spinde vort Net om hele Banden og saa fange den ved et Kup. Kommer vi først saa langt, at vi faar konstateret, hvem Hovedmanden er, vil en vakker Dag hele Banden løbe lige i Armene paa os. Det er imidlertid nødvendigt, at jeg, som en eller anden fremmed Tilreisende, faar Adgang til de mange Selskaber, som holdes i Kristiania-Societeten nu i denne Tid. Der tror jeg nok, at jeg skal støde paa vor Mand.“

Detektivchefen tænkte sig om.

„Det maatte let la sig gjøre,“ sa han, „jeg ved selvfølgelig, at De gjennemfører Deres Omklædning og Maskering til det umulig gjenkjendelige. Det vilde bli kompromitterende for mig, om det blev opdaget, at en af mine Detektiver var indført i Selskabet.“

„Stol trygt paa mig,“ svarede Krag.

„Assessor Helgesen holder netop et af sine bekjendte smaa Aftenselskaber idag. Jeg skal sørge for, at De blir indført der.“

Nogle Minutter senere forlod Krag Politikammeret. Han gik lige hjem til sin Bolig.

Hans Forbauselse blev stor, da han fandt sine Værelser i den vildeste Uorden! Der var flyttet paa alle hans Møbler, og Skufferne i hans Sekretær var aabnet og gjennemrodet.

Han kaldte øieblikkelig sin Husholderske ind;

hun blev ogsaa meget forbløffet ved at se, hvad der var foregaaet.

„Hvem i alverden har været inde i min Leilighed, siden jeg gik ud?“ spurgte Detektiven.

Husholdersken saa en Stund uforstaaende paa ham.

„Her har ingen anden været,“ svarede hun, „end den Telefonmanden, De ved.“

„Telefonmanden?“

„Ja, han kom en halv Times Tid efter at De var gaaet ud. De havde selv bestilt ham, sa han, til at efterse Telefonen og særlig Ringeledningerne, som Tordenveiret igaar havde bragt i Uorden.“

„Og hvordan saa han ud denne Telefonarbeider?“

„Akkurat som de andre. Han havde det mørkeblaa daglige Arbeidsantræk, med en Mængde Værktøi stikkende i Livremmen. Forøvrigt var det en tækkelig ung Mand paa nogle og tyve Aar; han bar en lyserød Bart.“

„Og denne Mand har været alene inde i mine Værelser?“

„Ja, jeg trodde —“

„Ved De, at denne Mand har villet bestjæle mig? Han har kanske gjort mig ubodelig Skade!“

Den gode Kone blev meget ulykkelig.

„Jeg skal sørge for at holde Dørene stængt herefter!“ mumlede Krag. Han foretog en hurtig Oversigt over Sagerne i sine Værelser. Saavidt han kunde se, var der dog intet stjaalet.

Detektiven var blit ganske nervøs og følte sig særdeles betuttet over denne Begivenhed.

„De gode Herrer ved altsaa," tænkte han, „hvem der er paa Sporet efter dem. De ved ogsaa om Tabet af Mansjetknappen, og formodentlig er det den, de har villet ha fat i. Men hvad de ikke vidste var, at jeg for alle Tilfælders Skyld bar den vigtige lille Tingest paa mig. Nuvel! De har røbet sig, i overlegen Tro paa sin Magt. Vi skal dog alligevel se, om den ikke kan knækkes . . ."

— — —

Netop som Mørket var faldt paa, kom der en middelaldrende, fornemt udseende Herre ind paa Potitistationen og bad om at faa tale med Opdagelseschefen. Herren havde Guldlorgnet, bag hvilken der skinnede et Par merkelige Øine. Han bar et brunt Fipskjæg. Klædedragten lod ane, at han netop var kommet fra Udlandet. Han talte ogsaa med en fremmed Akcent.

Herren blev straks vist ind til Opdagelseschefen, hvor han opholdt sig i henved en Time. Opdagelseschefen fulgte ham bukkende helt ud i Forværelset, og de underordnede Politimænd la Merke til, at Chefen saa noksaa ophidset ud.

Ved Politistationens Trappe ventede den fremmede Herres Vogn. Han steg op i den og kjørte hurtig bort.

III.

AMERIKANEREN.

Assessor Helgesen havde indbudt en 15—16 af sine bedste Venner til Middag. Deriblandt var flere af hans Kolleger samt Politimesteren, der præsenterede en alvorligt udseende ældre Gentleman, som ogsaa viste sig at være en god Bekjendt af Assessoren.

Denne kom ham glædesstraalende imøde med Udraabet:

„Nei se, det var da morsomt, at du endelig er kommet hjem fra Udlandet.“ Han førte ham rundt til de øvrige af Selskabet og præsenterede ham som Konsul Bjørn, der netop var vendt hjem fra en meget lang Udenlandsreise.

Herrerne samlede sig i smaa diskuterende Klynger. Passiaren gik livlig og utvungent.

Vi finder Konsul Bjørn inde i Røgeværelset sammen med Assessor Helgesen og et Par andre Herrer — en Skibsreder og en Advokat, begge vel kjendte Mænd i Byen.

Assessoren ledede Samtalen ind paa Røveriet hos Rentier Berg, som havde bedrøvet alle hans mange Venner i særdeles Grad.

„Hvem skulde ane en saadan Hændelse med vor gamle, hæderkronede Rentier," sa Advokaten. „Jeg var sammen med ham igaar hos Statsraadinden. Han var oprømt og glad og elskværdig som sædvanlig. Stakkars Mand!"

„Ja, vi savner ham her blandt os idag," indskjød Assessor Helgesen. „Han bragte altid godt Humør med sig, han ogsaa."

„Jeg forstaar ikke," sa Skibsrederen, idet han kastede et Blik ind i Værelset ved Siden af, hvor Politimesteren stod i Samtale med Husets unge, smukke Frue, „at sligt noget kan foregaa i denne vor høist fredelige og bedsteborgerlige By."

„Hys, hys," truede Advokaten, „Argussen derinde vil nok tilslut spore Kjeltringerne."

„Jeg forlanger ikke meget," svarede Skibsrederen alvorlig, „men saa meget forlanger jeg dog, at slige Forbrydelser ikke Gang paa Gang skal foregaa uden at Politiet faar et eneste Spor af Slynglerne. Forholdene er dog ikke saa uoverkommelig store her i Kristiania."

„Nei, ved De hvad, kjære, jeg tror at vide" — Assessoren trak paa det, som om han betænkte sig paa at betro en saa dyb Hemmelighed — „at Politiet nu har et Spor. Man mener, at det er nogle gamle Bekjendte, som Lovens Arm har truffet mange Gange før."

Skibsrederen smilte tvilende.

„Ja, saan er det med Politiet i alle Lande," sa han, „naar det staar raadløst, falder det paa, at disse „gamle Bekjendte" har været ude, saa det skal bli en forholdsvis Bagatel at fange dem ind igjen. Men jeg tror nu ikke, det er „gamle Bekjendte," som hjemsøger os denne Gang. Dere husker, hvad vor Ven Amerikaneren sa."

„Pyt, Amerikaneren!" svarede flere Herrer i Kor. „Han er vant til større Forhold, til de dagligе Mord i Chicago og Newyork, Millionsvindlerierne, Togrøverierne —"

Paa dette Punkt blandede den hjemkomne Konsul Bjørn sig i Samtalen. Han havde hidtil staaet taus og hørt paa de andre.

„Dette interesserer mig," sa han. „Hvad er det, Amerikaneren har ytret om Banden, som nu driver sit Spil i Kristiania?"

„Det er vor Ven Norskamerikaneren Nelson, vi taler om," forklarede Advokaten; „han mener, at Politiet maa søge Slynglerne andetsteds end i Vaterlands og Vikas Forbryderkvarterer."

„Og hvor da, om jeg tør spørge?"

„Han mener, at Politiet bør gaa høit op paa Samfundsstigen for at finde dem."

„Javel," svarede Konsul Bjørn interesseret. „Det er unegtelig en Tankegang, som lar sig høre."

„Det mener jeg ogsaa," tilføiede Skibsrederen. „Det er bare Politiet, som er af en anden Mening."

„Nei, hør nu, mine Herrer," indskjød Advokaten, „Forbrydere af den Slags inden Kristianiasocieteten — ved Dere hvad, det er dog for eventyrligt."

„Det er ofte det eventyrligste, som tilslut viser sig at være mest dagligdags og almindelig," svarede Konsul Bjørn med et Smil.

Samtalen drev derpaa ind paa noget andet.

„Apropos," var det en af Herrerne, som sa, „hvor blir der af vor Ven Guldmanden idag? Det er igjen Norskamerikaneren," tilføiede han, henvendt til Konsulen; „den Herre strør nemlig Penge ud som Sand. Han har vistnok tjent en kolossal Formue derover i det vilde Vest."

„Tar jeg ikke feil," svarede Assessoren, idet han vendte sig mod Døren, „saa er det ham, som netop kommer!"

En høi, elegant Herre traadte ind. Han blev modtat med glade Velkomstraab fra alle Kanter. Det var en alvorlig, noget bleg Mand med kulsort Haar, som var kjæmmet glat ned og fremover begge Tindingerne. Hans mørke Øine lyste af Skarphed og Intelligens.

Flere af de andre Herrer trykkede ham i Haanden, og der faldt nu og da gemytlige Ytringer, som alle tydede paa Amerikaneren Mr. Nelsons Popularitet i Selskabet. Af Advokaten blev han ogsaa præsenteret for Konsul Bjørn med en spøgende Bemerkning om, at Mr. Nelson i Kon-

sul Bjørn havde faaet nok en Tilhænger af sin Theori om Kristianiarøverne.

„Det glæder mig,“ sa Amerikaneren. „Saa De mener, at man maa gaa høiere op, end Politiet gjør, for at finde Kjeltringerne?“

Konsul Bjørn nikkede.

Der havde nu samlet sig en stor interesseret Klynge om Mr. Nelson.

„Jeg tror endog,“ la Konsul Bjørn til, „at man, naar Tiden er inde, vil bli meget forbauset over at finde, at Banden har Tilknytningspunkter til Kredse, som man mindst af alt kunde tænke sig Muligheden af.“

„Nei, hvad mener De dog?“ indskjød Advokaten med et tvilsomt Smil.

„Ja, at vi hver Dag godt kan gaa og lette paa Hatten for en dristig Forbryderchef, kanske regne ham endog blandt vore gode Venner. Hvem ved? Kanske er han her iaften midt iblandt os.“

Ytringen vakte almindelig Opsigt, og der faldt Udraab som „Hør nu!“ — „Nei, ved De hvad!“ — „Umuligt!“ — „Latterligt!“ — „Fornærmeligt!“

Politimesteren, som var kommet til, rynkede Panden af Misfornøielse.

Men i samme Øieblik fik Konsulen Undsætning af Amerikaneren.

„Jeg er enig med Dem,“ sa han, „ingen ved, hvor Forbryderen befinder sig, eller hvem han er, og ingen af Eder, mine Herrer, kan bevise, at han ikke er i dette Selskab.“

Amerikanerens Udtalelse blev modtat med en Blanding af kraftige Modsigelser og overgiven Munterhed.

Advokaten — det var den berømte L...., som gjerne yndede ved denne Slags Anledninger at ta paa sig en overlegen-beskyttende Mine, — klappede Mr. Nelson overbærende paa Skulderen og sa:

„Den Logik er dog noget forfløien, Høistærede.“

Idetsamme sloges Døren til Spisesalen op, og Selskabet gik samtalende og spøgende didind.

„Lad os nu lægge tilside alle andre Tanker for Bordets Glæder,“ sa Assessoren. „Vi maa alle ønske, at Slynglerne blir knebet.“

„Ja, det blir de nok,“ svarede Bjørn — han gik ved Siden af Amerikaneren, — „om de er aldrig saa slu,“ fortsatte han, „vil de dog omsider efterlade et Spor, som leder til Opdagelse.“

„Ja, tror De nu egentlig det?“ spurgte Amerikaneren ligegyldig.

„Tja,“ svarede Konsulen, ogsaa meget ligegyldig, medens han dog stirrede Amerikaneren ind i Øinene og vogtede paa hvert Træk i hans Ansigt, „Forbryderne vil sent eller tidlig komme til at gjøre en Feil, begaa en Tankeløshed, være uheldige. Lad os si efterlade n o g e t, tilsyneladende ubetydeligt, der kunde lede paa Sporet For Eksempel en Mansjetknap.“

Ikke en Nerve syntes at røre sig i Amerikanerens Ansigt; han var lige kold som ellers.

„Vi faar vel se med Tiden," mumlede han.

Dermed var de kommet ind i Spisesalen, og deres Samtale gik istaa.

Ved Bordet summede imidlertid Ordene let og friskt. Samtalen blev krydret med mange vittige Indfald, som særlig Advokaten gav tilbedste. Konsul Bjørn — vore Læsere har vel anet, at Detektiven Asbjørn Krag skjulte sig under dette Navn — sad mellem Amerikaneren og Advokaten. Mr. Nelson deltog med Liv og Lyst i Samtalen og syntes at more sig fortræffelig. Han blev hele Tiden stjaalent iagttaget af sin Sidemand Konsulen. En noget tykfalden, blegfed Tjener gik rundt med Fadene. Det forekom Konsulen, at denne Tjener ved et specielt Tilfælde var i Rapport med Amerikaneren, de vekslede Blikke, — kanske uden Betydning! Men dog — — — — — —?

Under gemytlig Støi gik Gjæsterne fra Bordet og spredtes i de tilstødende Værelser, hvor Kaffen serveredes.

Konsul Bjørn — alias Detektiven Asbjørn Krag — holdt sig stedse i Nærheden af Amerikaneren. Han la atter Merke til det næsten usynlige Minespil mellem Mr. Nelson og den blegfede Tjener, medens denne bragte Kaffen omkring.

Da Amerikaneren skulde ta sin Kop, forekom det Detektiven, som om han holdt sin Haand vel længe over Brettet.

Detektivens Hjerne arbeidede intenst. Raskt gjorde han sine Slutninger.

Da den blegfede Tjener kom forbi ham med Kaffebrettet, strakte Detektiven Haanden ud og slog Brettet til Gulvet saa Kopper og Glas knustes.

De andre Gjæster troede naturligvis, at Uheldet skyldtes en Klodsethed enten fra Tjenerens eller fra Konsulens Side.

„Konsulen" lod ogsaa meget forvirret, og bøiede sig ned for at hjælpe Tjeneren med at samle Skaarene op. Han rodede tilsyneladende febrilsk nede paa Gulvet, men hans Snille var aarvaagent, og Heldet fulgte ham, — han fandt, hvad han søgte: En liden sammenrullet Papirkugle!

Denne puttede han hurtigt og ubemerket til sig.

Straks efter fjernede Tjeneren sig med Skaarene.

Det lille Uheld bragte selvfølgelig Stemningen endnu nogle Grader op.

Særlig morede man sig over „Konsulens" Forvirring, da han bøiede sig ned og rodede i Skaarene.

„Det kunde ha gaat værre," sa Amerikaneren. Han var kommet til at staa ligeoverfor Detektiven; „sligt er farligt," la han til.

„Hvad mener De?" spurgte Husets Frue med et Smil.

„Jeg gjentar, at sligt er farligt. Man kan skjære sig paa Skaarene, saa der kan rinde Blod."

Og Amerikaneren sendte Detektiven et haardt og koldt Blik.

Selskabet fortsatte endnu en Times Tid i den bedste Stemning.

Da foreslog nogle Herrer, at der skulde spilles Whist. Forslaget blev modtat med Begeistring, og der dannedes straks tvende Kortborde.

Ved en merkelig — tilfældig eller beregnet — Tilskikkelse magedes det saadan, at Detektiven og Amerikaneren kom til at spille ved det ene Bord sammen med Assessoren og Skibsrederen. Detektiven og Skibsrederen blev Makkere mod de to andre.

Da alle fire Spillere var meget dygtige, blev Spillet særdeles interessant.

Den første Rubber tabte Detektiven og Skibsrederen. Men straks i anden kom disse ovenpaa paa Grund af nogle heldige Udspil af Detektiven.

„De spiller dristig," sa Amerikaneren og tilkastede Detektiven et Blik, som alene denne opfattede.

„Lykken tilsmiler den dristige," svarede Krag.

„Ikke altid, Hr. Konsul, som oftest ender det med en Katastrofe. Det er Skjæbnens Lov. Slig er det ogsaa med Livets Spillere."

„Se, saa, nu begynder man at bli poetiske," indskjød Skibsrederen, han var ifærd med at blande Kortene.

Amerikaneren lod, som han overhørte Bemerkningen.

„Livets Spillere gaar næsten altid tilbunds. Og altid gaar det dem ilde, hvis de ikke trækker sig tilbage, naar de merker Faren. Det kan saa let ende med Døden.“

Detektiven trak paa Skulderen.

„Den virkelige Spiller trækker sig ikke tilbage, før han har vundet eller tabt,“ sa han ligegyldig. —

„Nuvel,“ svarede Amerikaneren, „saa faar han finde sig i at tabe. Det blir værst for ham.“

Spillet fortsattes til Kl. 1. Da reiste Herrerne sig. Flere af Selskabet havde allerede trukket sig tilbage, andre var ifærd med at bryde op.

Politimesteren stod med Tøiet paa. Krag gik hen og talte nogle Ord med ham.

Straks efter gik Politimesteren.

Krag og Amerikaneren var blandt de sidste. Den første gik udover mod Drammensveien, den anden mod St. Hanshaugen.

IV.

PAA LIV OG DØD.

Konsul Bjørn, alias Asbjørn Krag, slentrede magelig hjemover. Han vilde gi sig Tid, for at Politimesteren pr. Telefon kunde efterkomme hans Anmodning om øieblikkelig Hjelp fra Afdelingen. Hans Plan var modnet ikvæld, men vel vidste han, at det gjaldt Livet i Kampen mod denne koldblodige Skurk. Derfor havde han Øinene vel med sig, ikke et Øieblik i Tvil om, at hans Modstander allerede havde tat sine Forholdsregler. Kommen til Hjørnet ved Frydenlunds Bryggeri mødte Detektiven en Herre, som stod og syntes at vente nogen. Han var indhyllet i èn lang, sort Kappe.

Detektiven lod, som han blev overrasket ved at træffe ham, og passiarede en Stund høirøstet med ham om ligegyldige Ting. Tilslut hviskede han:

„Er alt iorden?“

„Ja,“ svarede Manden i den sorte Kappe.

Saa gav de sig igjen høirøstet til at tale om andre Emner, medens de gik opover Gaden.

De kom til Asbjørn Krags Bolig. Forinden de gik ind, lod Krag det skarpe Skjær af sin Blændlygte lyse i alle Kroge. Ogsaa da han gik opover Trappen, holdt han Blændlygten foran sig. Han lod Lygten staa paa Bordet inde i sit Værelse og tændte ikke Lampen. Udenfor Vinduerne stod Mørket som en svart Væg.

Manden i den sorte Kappe saa forbauset paa ham.

„Kjære Kollega,“ sa han, „jeg har aldrig før seet Dem bange.“

„Jeg er heller ikke bange,“ svarede Krag alvorlig; „men det mindste Feiltrin her kan ødelægge hele Affæren for os og muligens koste mig Livet til ingen Nytte. En gjennemført Forsigtighed er paakrævet.“

„Har De da fundet det rette Spor?“

„Ikke alene det. Jeg har fundet Forbryderbandens Chef. Jeg har endog talt med ham.“

„Men hvorfor i alverden arresterer De ham da ikke?“

„Fordi der endnu ikke findes et eneste Bevis mod ham. Og fordi han har en Række Medskyldige, som heller ikke maa slippe os ud af Hænderne. Sandsynligvis planlægger Banden et nyt stort Kup. Da kan der bli Anledning til at knibe dem alle. Foreløbig er det af Vigtighed, at mine Befalinger paa det høiagtigste efterfølges.“

Detektiven tog nu frem den lille sammenrullede Papirkugle, som Amerikaneren havde tænkt at spille den blegfede Tjener ihænde.

I Skinnet af Blændlygten foldede han Papiret ud og læste:

„Forsigtighed. Vi iagttages. En Hund i Selskabet.“

Det var med et tilfreds Smil, at Detektiven puttede det lille, krøllede Papir i Lommen.

„Vent paa mig her, Græff,“ sa han til sin Ledsager, „træk imidlertid Rullegardinerne ned, saa man ikke kan staa over Gaden og se ind her.“

Med disse Ord forsvandt Krag ind i Værelset ved Siden af.

Manden i den sorte Kappe, Detektivbetjent Græff, trak hurtig Gardinerne ned og satte sig i en af de brede, dybe Lænestole. Medens han sad der, forekom det ham, at han et Øieblik hørte Støi i Leiligheden, som laa Væg i Væg med Krags. Han lyttede. Var det ikke en Dør, som knirkede, og lød der ikke Skridt, som gik nedover Trappen? Betjenten sad en lang Stund og lyttede, men da der ikke hørtes noget mere, troede han at have hørt feil.

Ti Minutter efter kom Asbjørn Krag ind i Værelset igjen.

Der var da foregaaet en fuldstændig Forandring med ham.

Efter en ypperlig Maskering og Omklædning presenterede han sig nu som den mest fuldendte

Lazzaron, — lappet og skidden, med et tykt Skjærf om Halsen og en fedtet Skyggelue hængende nedover det ene Øre. En gjennemført Type fra Kutorvet og Vaterlandsbro.

Der kom et beundrende Udraab fra Betjenten.

„Nu skal Kampen begynde for Alvor," sa Detektiven, „endnu i denne Nat maa der slaaes et Slag."

„Jeg er meget spændt," svarede Betjenten interesseret, „hvad agter De at bruge mig til?"

„Foreløbig maa De bli her."

„Her?"

„Ja, netop. De kan være forvisset om, at Spioner rundt omkring holder Øie med dette Værelse. Naar det fremdeles er lyst her, og naar De af og til gaar som en Skygge forbi Vinduerne, da tror de Herrer derude naturligvis, at ogsaa jeg fremdeles opholder mig her. Jeg agter imidlertid at snige mig ud en Bagvei, jeg klatrer over Gjærdet i Mellemgaarden og kommer ud i en anden Gade."

„Vel, vel," svarede Betjenten og nikkede. Han var inde i Situationen.

„Har De Deres Revolver?" spurgte Krag.

Betjenten trak en seksløbet Revolver frem af Baglommen og undersøgte Magasinerne. Den var ladet.

„Det er godt," sa Detektiven, „muligens De kan faa Brug for den. Glem nu ikke at gi eventuelle Spioner derude Indtryk af, at to Mennesker

i dette Værelse befinder sig i livlig Samtale med hinanden.“

Med disse Ord aabnede Krag sagte og lydløst Døren og sneg sig ud.

Krag listede ned Kjøkkentrappen og kom ud i den indre Gaard, skilt ved et høit Gjærde fra Nabogaarden.

Det var dog kun et Øiebliks Sag for den behændige Detektiv at svinge sig over Gjærdet og la sig glide ned paa den anden Side.

Derfra spadserede han ud paa Gaden, som laa der mørk og tom.

Da Krag havde gaaet nogle Skridt, mødte han en Konstabel. Detektiven slentrede forbi ham og saa ham ind i Ansigtet. Han kjendte ham straks! Det var en af Politikorpsets ældste og mest paapasselige Konstabler.

Med Tilfredshed la Krag Merke til, at Konstabelen vendte sig om, da han havde passeret ham. En saa mistænkelig og lazzaronudseende Fyr, mente Konstabelen, at han maatte holde Øie med.

Da Krag var kommet nedover mod Parkveien, begyndte han at agere „fuld Mand“. Han hikkede og snakkede med sig selv, som rigtig berusede Folk pleier at gjøre. Tilslut stansede han udenfor Assessorens Hus, det han nylig havde forladt som „Konsul Bjørn“.

Han lænte sig mod Husvæggen og nynnede en kjendt Revyvise, — hans Fyllebøttestemme

lød søvnig og falsk; saa sluttede han at synge og tog istedetfor fat paa at snakke med sig selv igjen, smaabandende og spyttende. Omsider karrede han sig opover et Stykke, stadig støttende sig til Husvæggen. Tilslut forsvandt han om Hjørnet.

Eller rettere sagt: Det saa ud som om han forsvandt i en Sidegade.

I Virkeligheden havde han med et raskt Tag hivd sig over Gjærdet til Assessorens Have og dumpet ned paa den anden Side.

Der blev han liggende i flere Minutter, uden at røre sig.

Da Detektiven ikke merkede noget mistænkeligt, og da han tydeligvis ikke havde foruroliget nogen ved sin Manøvre, reiste han sig op igjen og sneg sig nærmere Huset.

Han havde et udmerket Skjul i Ly af nogle Buske. Herfra kunde han gjennem Sprinklerne i Gjærdet overskue Gaden udenfor, saa ingen kunde komme useet ind eller ud ad Hovedindgangen. Kjøkkenopgangene med hele Bagsiden af Huset havde han lige foran sig.

I selve Bygningen var der slukket og sort i alle Værelser med Undtagelse af et, i hvis Vindu der endnu brændte Lys. Detektiven konstaterede med Tilfredshed, at dette Værelse maatte tilhøre en af Tjenerskabet.

Han stod en lang Stund urørlig og ventede, stadig stirrende op mod dette lysende Vindu, nu

og da kastende et granskende Blik omkring i Haven eller nedad Gaden.

Pludselig slukkede Lyset.

Et Par Minutter efter hørte Krag nogen komme gaaende nedover Trappen, forsigtig og stille for ikke at vække nogen i Huset.

En Nøgle blev stukket i Gangdøren og dreiet om. En Mand i lang Frakke og en stor, bredbremmet Filthat sneg sig ud. Med det samme han gik ud, rev han af en Fyrstikke og tændte sin Cigar. I Skinnet fra Gløderne, som lyste rødt op i hans Ansigt, kjendte Krag straks sin Mand igjen.

Det var Assessorens blegfede Tjener.

Tjeneren aabnede med en Nøgle en liden Luge i Havegjærdet og gik saa ud paa Gaden. Han laaste ikke efter sig.

Den blegfede blev staaende en Stund ude paa Fortouget og speidede op og nedover Gaden. Saa stak han begge Hænder dybt ned i Frakkens Lommer og slentrede afsted i Retning af Drammensveien.

Detektiven sneg sig straks ud og efter ham.

Den blegfede Tjener gik rolig afsted uden at se sig om, hverken tilhøire eller venstre.

„Han gaar som en Mand, der ved hvad han vil," tænkte Krag.

Paa Hjørnet ved Drammensveien stansede Tjeneren en Stund for at se paa sin Klokke i Skinnet fra Gaslygten her.

Da han igjen begyndte sin Vandring, tog han det mere mageligt, gik endnu langsommere og med Hænderne paa Ryggen.

Detektiven havde straks en Slutning færdig.

„Stevnemøde," tænkte han, „og til fastsat Tid. Og han vil ikke komme fortidlig, derfor gaar han langsommere."

Krag var næsten overbevist om, at Tjeneren skulde hen og besøge den amerikanske „Guldmand", hvis Villa han vidste laa ude ved Skillebæk. Han blev derfor meget forbauset, da Tjeneren slentrede forbi Huset, uden engang at se op mod Vinduerne.

Lige udenfor Amerikanerens Hus var der Sporvognsholdeplads. Paa den Bænk, som her stod til Afbenyttelse for det ventende Publikum, laa der en sammenkrøben Skikkelse med Hodet begravet i Armene.

Den blegfede Tjener tittede bort paa Skikkelsen, og Krag, som imidlertid travede ligegyldig afsted paa den anden Side af Gaden, hørte ham mumle nogle medynksfulde Ord.

Detektiven smilte.

„Han skulde bare vide," tænkte han, „at det er en af vore Sporhunde, som ligger der og passer paa, hvad der foregaar i Amerikanerens Hus."

Efter at ha gaaet endnu et Par Minutter, dreiede pludselig Tjeneren af tilhøire og slog ind paa Benveien til Rentier Bergs Villa.

Detektiven fór uvilkaarlig sammen.

„Dette betyr intet godt,“ mumlede han ved sig selv, „naar disse Herrer vover sig did igjen. Hvad kan dog Manden ville der?“

Krag maatte iagttage den yderste Grad af Forsigtighed, for at ikke Tjeneren skulde merke sig forfulgt nu.

Da den blegfede Tjener naaede op til Porten, fløitede han et Par Gange. Det var tydeligvis et Signal.

Lidt efter aabnedes ogsaa Porten forsigtig, og en hvidklædt Kvindeskikkelse viste sig.

Detektiven syntes at gjenkjende den ene af Rentierens Tjenestepiger; men det var ham paa Grund af Mørket umuligt bestemt at afgjøre det.

„Det er i alle Tilfælder en latterlig Uforsigtighed, de begaar,“ tænkte han.

Den hvidklædte Kvinde lukkede Tjeneren ind og laaste Porten efter sig.

Krag blev taalmodig staaende tilbage og vente. Han var betydelig overrasket.

Efter en Stunds Forløb kom den blegfede Tjener ud igjen i Følge med Tjenestepigen.

Krag blæste i en skingrende Politipibe. Nogle Konstabler kom løbende til, og paa Detektivens Befaling blev baade Tjeneren og Pigen arresteret, trods deres heftige og indignerede Protester.

Affæren syntes ikke at ha vækket Gaardens øvrige Beboere.

Krag tog en Droske og kjørte i Hast til Politistationen.

Detektivchefen sad endnu og ventede utaalmodig paa sit Kontor.

„Noget nyt?“ spurgte han.

„Jeg tror at ha arresteret to af de Medskyldige!“ svarede Krag. „Forinden jeg fortæller, vil jeg dog ha et Bud hjem til min Bolig, til Græff, som sidder og venter der.“

En Konstabel blev sendt ekspres med nogle skrevne Ord fra Krag.

Detektiven fortalte nu Chefen alt, men undlod at nævne Navnet paa Amerikaneren. Han kaldte ham kun for „en Herre i Assessorens Selskab“.

Detektivchefen syntes meget tilfreds og gned sine Hænder.

„Vi vil forhøre de to imorgen,“ sa han; „nu er vi da endelig paa Sporet.“

Han havde endnu ikke talt ud, da en Mand kom styrtende ind paa Kontoret.

Det var den Konstabel, som var sendt afsted til Græff.

Han var ophidset og forskrækket.

„Græff,“ sa han, „Græff . . . Græff . . . .“

Krag reiste sig bleg som et Lig.

„Hvad er det med Græff?“ spurgte han.

„Betjenten Græff,“ svarede Konstabelen, „er inat myrdet paa Deres Værelse!“

V.

MORDET.

Detektivchefen tumlede tilbage ved Konstabelens Ord.

„En saadan Grufuldhed!“ mumlede han. „Jeg havde aldrig tænkt mig Muligheden af, at sligt kunde foregaa.“

Krag havde reist sig op; han var tydeligvis i meget sterk Ophidselse.

„Det er Bandens Verk,“ sa han. „Naar de Herrer slaar, rammer de bestandig følelig. Men for én Gangs Skyld rammede de dog feil.“

„Hvad mener De?“ spurgte Chefen.

„Jeg mener ikke noget andet,“ svarede Krag, „end at Betjenten Græff har maattet falde for en anden, og at denne anden er mig. Det var jeg, som skulde ud af Verden — ikke Græff.“

Detektivchefen nikkede.

„Ja det lyder unegtelig meget sandsynligere,“ sa han.

„Derfor skal jeg heller ikke hvile," raabte Krag, „forinden den stakkels Betjent er hevnet!"

Konstabelen var nu kommet nogenlunde til Ro og kunde begynde at gi Svar paa de Spørgsmaal, som forelagdes ham.

„Hvordan kom De ind i Værelset?" spurgte Krag.

„Jeg ringte haardt paa flere Gange, og endelig kom Deres Værtinde og lukkede mig ind. Hun var søvnig og grætten."

„Og De fik uden videre Lov til at gaa ind i mit Værelse?"

„Nei, hun negtede mig det paa det bestemteste. De havde selv sagt, at hun ikke maatte slippe nogen ind, sa hun. Saa bad jeg hende gaa ind med Billetten til Græff. Noget uvillig tog hun imod den, aabnede en Dør længere inde i Korridoren og gik ind der. Øieblikket efter hørte jeg, at hun udstødte et Skrig af Forfærdelse. Jeg sprang da straks til og var selv nær ved at skrige over det grufulde Syn, som mødte mig."

Konstabelen gyste endnu ved Tanken og maatte stanse op i sin Fortælling for igjen at ta sig sammen.

„Videre, videre!" sa Detektivchefen utaalmodig, „Sekunderne er kostbare."

Og Konstabelen fortsatte:

„Ret foran mig i en stor Lænestol sad Betjenten Græff som Lig. Fra hans Bryst, lige ved Hjerteroden, havde en tyk Blodstrøm silet ned

paa Gulvet og dannet en stor Pøl. Græff's Ansigt udtrykte endnu i Døden den høieste Grad af Skræk og Afsky."

„Der var naturligvis Spor efter Kamp i Værelset?"

„Ikke det allermindste. Det saa ud, som Græff havde siddet der i Stolen, seet Manden komme ind og taalmodig tat Dødsstikket uden at hæve en Finger til Forsvar for sit Liv."

„Besynderligt," mumlede Detektivchefen, „besynderligt . . ."

Krag sad hensunken i dybe Tanker.

Konstabelen fortsatte:

„Jeg aabnede straks et Vindu og tilkaldte et Par Konstabler, senere kom der yderligere tre til, saa nu er der ialt forsamlet fem Konstabler i Gaarden. Imidlertid begyndte det at bli noksaa livligt deroppe. Endel af Leieboerne var blit vækket ved Husholderskens Rædselsskrig og kom nu løbende for at faa Rede paa, hvad der var iveien. Det var kun med stort Besvær, jeg fik dem til at holde sig i Ro i sine Leiligheder. Hvad Deres Værtinde angaar, saa var hun en Besvimelse nær og maatte straks lægge sig."

„Intet er vel forandret deroppe?" spurgte Krag.

„Nei, selvfølgelig ikke," svarede Konstabelen. „Alt er, som da Manden forlod Stedet, med Undtagelse af, at jeg har lagt et hvidt Klæde over den Dødes Ansigt. Konstablerne holder Vagt i

Trappeopgangene og udenfor Værelset, forat ikke nogen Uvedkommende skal komme ind.“

„Og der fandtes ikke nogetsomhelst Tegn til, at en Kamp havde fundet Sted, sa De?“

„Nei, ikke det mindste.“

Detektivchefen saa paa Krag med et spørgende Blik.

Krag sa:

„Det er igjen Mændene med Sandposen, som har været ude; det er nok farlige Folk med farlige Vaaben, dette.“

„Jeg tar straks derop,“ fortsatte Detektiven. „Vognen staar formodentlig parat nede paa Gaden.“

Chefen nikkede.

Krag bad Konstabelen følge med, og et Øieblik efter kjørte de begge opover til Krags Bolig.

Det var endnu ganske mørkt.

I Porten til den Gaard, hvor Krag boede, stod en Konstabel. Detektiven lod Drosken kjøre en Sving og sprang ud af den. Der stod en Gaslygte ved Gaarden, og Skinnet fra den faldt skarpt ned paa Gaden. Detektiven bøiede sig ned og undersøgte hver Plet af Jordsmonet. Ved Hjælp af et Par Blændlygter undersøgte han Gulvet i Porten og Trappetrinene opover til tredie Etage. Ved Undersøgelsen af Gaden og Porten gik Detektiven frem omhyggelig og maalbevidst som en Hund, der har fundet Sporet. Men da han kom til Trappetrinene, var det, ligesom han kom i Vildrede. Han bad om at faa endda nogle Blænd-

lygter til sin Undersøgelse, men trods det forstærkede Lys syntes han ikke at komme til noget Resultat.

Saa begyndte han igjen ude paa Gaden og forfulgte Sporene ind i Portrummet.

Pludselig udstødte han en overrasket Fløiten, som tydede paa, at han havde gjort en Opdagelse.

Sporene viste ikke op ad Trapperne, men gik ind i Gaardsrummet.

Detektiven krøb afsted henad den fugtige Jord med Blændlygten foran sig. Hun undersøgte hver Plet, maalte med en liden Passer, dreiede sig frem og tilbage og kastede Blændlygtens Skjær i vide Kredse omkring, for at intet skulde undgaa hans granskende Øine. Han var aldeles gaaet op i sit Hverv, og sansede intet af, hvad der i Øieblikket foregik i hans Nærhed.

Ingen kunde som Krag forfølge et Spor, naar han først havde faaet Tæften af det. Det var formelig, som han gik over fra at være Menneske til at bli Hund. Han syntes at kunne veire sig frem.

Detektiven forfulgte Sporene hele Gaardsrummet indover. Han standsede først, da han kom til Kjøkkendøren. Efter hans Bevægelser at dømme, havde der været Spor baade opover og nedover Gaden, de fortsatte gjennem Portrummet til Kjøkkentrappen og gik videre opover Kjøkkentrappen.

Da Detektiven var kommet op til 3. Etage her, gik han hurtig gjennem Korridoren og traadte

ind i Værelset, hvor den døde Politimand endnu sad med det hvide Klæde over Ansigtet.

Her tog Krag fat med en ny Undersøgelse, som varede omtrent en halv Times Tid.

Da han var færdig, kaldte han Konstablerne til og bad dem bringe Liget bort.

VI.
MANDEN FRA TROPERNE

Nogle Minutter efter, medens Krag gik op og ned i sine Rum og overveiede —, la sine Iagttagelser sammen, kom Detektivchefen kjørende til Aastedet.

Han tog et hurtigt Overblik over Værelset, hvor Blodet endnu laa i en tyk, mørk Pøl paa Gulvet.

Krag kjørte saa tilbage til Stationen med Chefen i dennes lukkede Vogn.

„Er det ikke nu paatide at arrestere Manden fra Assessorens Selskab?“ spurgte Detektivchefen.

„Nei,“ svarte Krag, „der eksisterer endnu ikke Fnug af Bevis for hans Meddelagtighed i nogen af Forbrydelserne, skjønt jeg føler mig overbevist om, at han er den ledende Aand i alle Bandens Operationer, ogsaa i dette Mord. De maa vide, at Manden paa en Maade repræsenterer et fremmed Riges Interesser her i Kristiania. Han er en Slags officiel Person, og vi kan ikke røre ham, saalænge

der ikke findes Bevis. Det er et Bevis, det gjælder at skaffe. Foreløbig maa vi ha Fingre i Morderen. Det er en usædvanlig høi, muskuløs og grovlemmet ældre Mand. Han er netop kommet hid efter en Sjøreise fra Troperne, hvor han sandsynligvis har opholdt sig i nogen Tid. Jeg tar vist ikke meget Feil, naar jeg udtaler, at Manden ikke kan tale norsk eller i allefald taler det meget daarlig. Han trækker lidt paa det venstre Ben.

Opdagelseschefen vendte sig overrasket mod Krag.

„Det forbauser mig," sa Opdagelseschefen, „at De allerede har et saavidt godt Signalement af Morderen. De har altsaa fundet tydelige Spor?"

Detektiven tænkte sig om en Stund. Saa sa han:

„Da jeg kom op til Huset — min Bopæl — undersøgte jeg først Gaden udenfor. Som De ved, havde det regnet lidt før Klokken 12. Jorden udenfor var derfor endnu blød af Væde, og Fodsporene traadte for mig ganske tydelig frem. Jeg la straks Merke til Spor af et Par grove Støvler, som gik paa kryds og tvers udenfor Fortouget. De viste tydelig nok, at Manden havde gaaet frem og tilbage i nogen Tid, antagelig ca. et Kvarter, hvilket jeg meget let kunde regne ud ved at finde Sporenes Antal. Blot én Gang havde han staaet stille. At Sporene skrev sig fra en stor, grov-

lemmet Mand, kunde jeg se paa Sporenes Størrelse og paa den forholdsvis anselige Længde mellem Skridtene. Dertil fremviste de en Uregelmæssighed, som er ganske karakteristisk for ældre Sjøfolk, naar de færdes paa Landjorden."

„Aha," udbrød Opdagelseschefen, „Manden har altsaa ventet paa et beleiligt Tidspunkt, f. Eks. at De skulde forlade Værelset."

„Det tænkte jeg ogsaa et Øieblik," svarte Detektiven, „men jeg har maattet opgi det. Rovdyret, Morderen, er ført til Stedet af en Kjendtmand. Og jeg tror, at Manden nede paa Gaden har ventet paa et Signal fra en eller anden, som befandt sig i Huset. Kjeltringerne har seet Græff og mig gaa op. De har troet, at Græff kun fulgte mig for at beskytte mod Overfald, og at han hurtig vilde gaa igjen. Naar saa Spionen oppe i Huset har hørt, at jeg listede mig nedover Kjøkkentrappen, saa har han gjennem et Trappevindu i Hovedindgangen git Manden udenfor Besked i den Tro, at det var Græff, som gik ud, og at jeg blev alene tilbage."

Opdagelseschefen nikkede.

„Rigtig sluttet!" sa han. „Videre . . ."

„Slynglerne har ganske sikkert paa Forhaand undersøgt Husets Lokaliteter. De vidste, at opad Kjøkkentrappen vilde Morderen vække mindst Støi og lettest kunne komme ind til mit Værelse. Sporene viste ogsaa ganske rigtig ind i Gaardsrummet, hen til Kjøkkentrappen. Jeg husker be-

stemt, at jeg laaste Døren, idet jeg gik. Morderen har altsaa aabnet den med Dirk eller falsk Nøgle. Derefter har han listet sig sagte og forsigtig opover Trapperne. Men nu kommer vi til et interessant Punkt.“

Opdagelseschefen bøiede sig spændt fremover for ikke at undgaa et Ord af Detektivens Beretning.

„Jeg havde ventet, at Mandens grove Støvler, som han havde trampet omkring med i det vaade Muld, skulde ha afsat tydelige Merker paa Trappetrinene, men dette saa jeg intet til. Derimod viste der sig Merker af nøgne Fødder. Manden maa altsaa ha tat Støvlerne af sig for absolut ikke at gjøre nogen Støi, medens han sneg sig opover. Ved Hjælp af nogle sterke Blændlygter fik jeg Sporene af disse bare Fødder ganske skarpt belyst. De viste sig noksaa tydelig, og jeg la særlig Merke til, at Fødderne paa Trappen afsatte noget fint, skiddenhvidt Støv, som jeg straks kjendte Oprindelsen til.“

„De ved,“ fortsatte Detektiven, „at jeg har en rig Samling af Støv- og Sandprøver fra Kristiania og Omegn, som jeg har studeret interesseret og omhyggelig i flere Aar, og som har været mig til uvurderlig Nytte ved forskjellige Undersøgelser. Nuvel! Jeg saa da straks, at det skiddenhvide Støv paa Trappetrinene skrev sig fra Omegnens Teglverksovne, hvor som bekjendt en hel Del Lazzaroner og løse Eksistenser holder til i kolde

Maaneder. Ovnene er varme, og Lazzaronerne tar gjerne sine Nattelogier ovenpaa dem . . .

Men i Sporene af de nøgne Fødder læste jeg ogsaa noget mere. Det hører ogsaa til mit Fag at studere al Verdens forskjelligartede Fodsygdomme, særlig slige som forandrer Fødderne i deres normale Udseende. Af slige findes der selvsagt mange. Vi har saaledes den besynderlige „Ainhum“, der paa en meget karakteristisk Maade forvrider Tæernes Udseende og Stilling. Af Fodaftrykket paa Trappen saa jeg straks, at Mandens Fødder var angrebet af „Ainhum“. Men denne Fodplage, som kan være særdeles slem, forekommer kun i Troperne og angriber næsten udelukkende voksne Mænd. Altsaa beviste dette, at Morderen maa være kommet hid fra Troperne.“

„Ypperligt! Den Mands Identitet vil let slaaes fast!“ udbrød Opdagelseschefen.

„Rigtigt!“ svarede Krag, „og efter min Mening vil det heller ikke volde større Vanskelighed at finde Morderen! Sandsynligvis har han søgt lige tilbage til Teglverkerne.“

„Mener De, at vi straks skal foreta en Razzia?“

„Nei! Jeg vil selv og alene, forklædt som Lazzaron, søge didhen. Jeg tror at skulle finde flere af Banden der. Og saa kommer vor Tur!“

Vognen holdt netop udenfor Politistationen, og Opdagelseschefen i Følge med Asbjørn Krag gik op til Chefskontoret.

Her udarbeidede de i Fællesskab et Signalement af Morderen, hvilket blev meddelt Detektivafdelingens samtlige Folk. Hvis han havde den Dristighed at vise sig paa nogen af Kristiania Gader, vilde han uden Tvil bli knebet i Løbet af kort Tid.

Klokken var imidlertid blit 5 Morgen.

„Klokken 7 trækkes vore forskjellige Poster ind,“ sa Asbjørn Krag. „Klokken 8 kan vi foreløbig forhøre den blegfede Tjener og Rentierens Tjenestepige. I dette Øieblik er vore Detektiver underveis til Gader og Stræder for at passe op Manden fra Troperne, om han skulde ha forsinket sig. Den myrdedes Lig er bragt bort, fem Konstabler vogter Stedet. Jeg har selv to Timer til min Raadighed, og dem vil jeg benytte paa bedste Maade.“

Opdagelseschefen saa spørgende paa Krag, som svarte:

„Jeg har ikke sovet paa nogle Døgn. Lad mig vækkes Klokken 7.“

Med disse Ord kastede Krag sig ned paa en Lædersofa og faldt straks i den styrkende Søvn, som han saa høilig trængte.

VII.
FORBEREDELSER

Da Krag efter eget Ønske blev vækket Klokken 7, tog han straks fat paa Dagens forestaaende baade farlige og anstrengende Arbeide.

Først fik han Rapporten fra „Posterne“.

Betjenten, som havde ligget paa en Bænk udenfor Amerikanerens Hus hele Natten, fortalte, at ud paa Morgensiden kom en Mand, indhyllet i en sort Kappe, gaaende opover Alléen til Villaen. Bygningen havde hvilet i dybeste Mørke hele Aftenen og Natten, men saasnart Manden med Kappen blev sluppet ind, kom der Lys i et Par af de Værelser, som vendte ud mod Alléen.

Krag spurgte Betjenten:

„Kan De angi det nøiagtige Klokkeslet for denne Mands Komme?“

„Jeg antar ganske nøiagtig omkring Klokken 4.“ —

Detektiven og Opdagelseschefen, som ogsaa var tilstede, vekslede Blikke.

„Mordet fandt Sted nogle Minutter over tre," sa Opdagelseschefen, „kan det ikke alligevel tænkes, at Manden med Kappen har været Morderen?"

Krag rystede paa Hodet.

„Sporene lyver ikke," svarte han. „De maa imidlertid erindre, at Morderen havde sin Medhjelper. Det kan ha været ham. Forøvrigt finder jeg ogsaa dette tvilsomt: „Generaler" gaar ikke selv i Ilden."

En af de andre Poster havde gaaet Vagt udenfor Assessorens Bolig, efter at Selskabet der var forbi. Han havde seet den blegfede Tjener forlade Bygningen og var blit meget forbauset ved at se Lazzaronen følge efter ham. Noget yderligere mistænkeligt havde han ikke bemerket den Nat. Men om Morgenen var der blit stor Opstandelse i Huset, da man merkede, at den blegfede Tjener var forsvundet. Da man kom ind for at spørge efter ham, brændte endnu Lyset i hans Værelse, kjæmpende med det hvide Dagslys.

Forhøret over Tjeneren og Pigen hos Rentieren bragte intet af nogen væsentlig Interesse for Dagen. Det konstateredes, at Tjeneren ganske nylig havde været ansat hos Assessoren, og paa Henvendelse til denne fik Tjeneren Vidnesbyrd om hele Tiden at ha udført sin Tjeneste upaaklagelig. Etpar Medtjenere, som ogsaa tilkaldtes under Forhøret, forklarede, at den blegfede nogle Gange havde været ude om Nætterne. Om sit natlige Besøg i

Rentierens Villa oplyste Tjeneren, at han havde et Erinde til sin Kjæreste, Pigen, som han hurtigst maatte udføre. Det gjaldt en Indbydelse til en Udflugt paa Fridagen, førstkommende Søndag.

Pigen, som græd og bar sig ilde hele Tiden, var det ikke muligt at faa ordentlige Svar af. Begge negtede bestemt at ha havt noget med Overfaldet og Røveriet at bestille.

Ved nogle raske Spørgsmaal, som Asbjørn Krag skjød ind, bragtes Tjeneren i synlig Forvirring, men han fattede sig dog hurtig og kunde gi Svar.

Tilslut tog Detektiven frem Amerikanerens sammenrullede Papirstykke, som denne havde smuglet op paa Kaffebrettet under Selskabet hos Assessoren.

Krag foldede Papiret ud og la det foran den blegfede Tjener. Samtidig sa han:

„Her er en Befaling fra Deres Herre."

Manden greb Papiret og læste det.

Krag saa tydelig, at Tjeneren uvilkaarlig rykkede til.

Han overvandt dog atter sin Bevægelse og leverede Detektiven Papiret tilbage.

„Jeg fatter ikke, min Herre," sa han, „det Papir der er vistnok ikke til mig. Jeg forstaar ikke Gaader."

Krag forlangte Forhøret foreløbig afsluttet. Men der blev samtidig udstedt Arrestordre mod de to, hvorpaa de førtes tilbage til sine Celler igjen.

— — — Mordet var naturligvis Sensationen i Dagens Aviser. Flere Blade ofrede det redaktionelle Udtalelser. For Politiet, som før havde faaet høre ilde i Anledning af Røverbandens Bedrifter, var der nu en kjendelig Sympathi. Bladene brugte mange vakre Ord om Betjenten Græff, som var „falden paa sin Post," en Avis satte endog igang Indsamling til Fordel for hans Enke, og der lagdes Lister ud i Byens Forretninger. En af Byens Rigmænd tegnede sig straks for et forholdsvis stort Beløb, og allerede samme Aften kunde Bladet foreløbig overrække Enken en ganske net Sum.

Idetheletaget omtalte alle Aviserne Græff som den af Politiet, der havde „ført an" i Kampen mod Banden. En Oplysning, som Pressen tydeligvis havde faaet fra Politiet selv, og hvis Hensigt var let gjennemskuelig!

— — Asbjørn Krag var i Virksomhed hele Dagen. Klokken 11 forlod han Opdagelseschefens Kontor. Lige før Chefen skulde gaa hjem Klokken 2, vendte Detektiven tilbage.

Disse to havde saa en Konferance, som varede et godt Kvarters Tid.

Straks efter befandt Krag sig „paa Strøget" i Promenadetiden, hvor „Karljohan" i det vakre, klare Høstveir var sort af Spadserende.

Han gik alene i sit civile Antræk, hilste nu og da paa nogle Venner, som strøg forbi. Paa

Hjørnet ved „Grand“ blev han staaende for at slaa af en Passiar med en Kjending.

„Du kan tro, at der for nogle Øieblikke siden blev Sensation paa Promenaden,“ sa denne.

Krag saa spørgende paa ham: „Naada?“

„Der kom kjørende en Mand nedover Gaden her med et Par Heste, som endnu ingen har seet Mage til —“

„Hvem var saa det?“ spurgte Detektiven ligegyldig.

„Tja, det vides ikke med Vished! Men man snakkede noget om en Amerikaner, en hjemkommen Norsk-Amerikaner, som skal ha svært mange Penge. Men er han ikke Nabob, stryger de vel snart med, for han strør s'gu ud med begge Hænder, eftersom der fortælles. Se, der har vi ham igjen! Nu kommer han denne Vei.“

Nede i Gaden saa man en liden let Vogn komme susende, forspændt to pragtfulde Heste.

„Det siges, at Manden hver Dag maa betale mange Penge i Mulkt for uforsvarlig Kjørsel i Gaderne,“ sa Krags Ven.

Da Vognen straks efter kom susende forbi, kjendte Krag straks den uforfærdede Kjører igjen:

Det var Amerikaneren, Mr. Nelson.

Han sad ganske rolig og stirrede ret frem for sig med et eget, ligesom stivnet Udtryk i Ansigtet. Vil han vise sin Overlegenhed, tænkte Krag, eller — aner han! Tilsyneladende bemerkede han ikke

engang den smigrende Opmerksomhed, som hans prægtige Forspand foran den hurtig rullende Gummihjulsvogn vakte. —

Han svingede op Drammensveien og forsvandt et Øieblik efter.

Saasnart Amerikaneren var kjørt forbi det Sted, hvor Detektiven stod, sprang denne ud i Gaden og begyndte at lede omkring i Støvet, som om han havde tabt noget.

„Hvad har De mistet?“ spurgte hans Ven interesseret.

Krag tog ham under Armen og geleidede ham ind paa Fortouget igjen.

„Intet!“ svarte han. „Jeg vilde blot betragte Sporene efter Amerikanerens Vognhjul. Jeg vilde se, hvad Slags Gummiringe han bruger.“

„De ved,“ fortsatte han med et Smil, „det er min Specialitet at studere Gummiringe.“

Dermed løftede han Hatten til Afsked og gik raskt nedad Gaden.

VIII.
NATTEN I TEGLVERKET.

Mørket var faldt paa. Færdselen begyndte at stilne i Gaderne. De fleste Butiker lukkedes.

Og Nattekulden kom med Taagen, som tæt og ulden la sig over Byen og øgede Mørket. En sur Nordensno sendte sine Gufs gjennem Gaderne.

Folk brettede Kraverne op og paaskyndede sine Skridt. Det gjaldt at komme hjem, indenfor fire Vægge i en Fart.

Men der var et og andet Menneske, som slang omkring og ikke havde det saa travelt. Det var nogle Mennesker, som gik tyndklædte, sammenludet og med Hænderne i Bukselommerne, frysende: Det var de hjemløse, som Kristiania bestandig har havt saa mange af: Tyvene, som rangler Livet igjennem fra Fængsel til Fængsel, og som i Mellemtiden, naar de en stakket Stund er paa Frifod, ikke bryr sig om at sætte Bo, men tar Natteleiet

som det falder sig. De uforbederlige Drukkenbolte, som gaar omkring om Dagen og drikker op i Drammer, hvad de har tigget sammen „til Nattelogi“. Lazzaronerne, Omstreiferne, som bestandig har havt Hus i hver Busk. Gamle, graaskjeggede, krokede Mænd, yngre Mænd og rene Gutunger, som dog allerede har saa og saa mange „Gange straffet“ paa sit samfundsborgerlige Rulleblad.

Om Dagen har alle disse Mennesker været paa Omstreiferfærd i Byen. De har drevet omkring paa Torvene, Bryggerne, ved Jernbanestationerne, overalt i Haab om at faa en eller anden Job. Nogle har tat sig smaa Afstikkere op i Trappeopgangene for at spørge om: „Er det her, Hansen bor?“ Eller rettere sagt for at se efter, om ikke en Familie skulde være ude og ha lagt Nøglen under Dørmatten. Andre har klemt sig ind i tætte Folkesammenstimlinger for at faa Anledning til at fingre lidt ved Godtfolks Lommer. Der har været tusen Ting at forsøge sig paa, mange Virksomheder at gribe ind i, som bestandig i en stor By, hvor Livet pulserer sterkt i de faa Høsttimer, da der er Dagslys.

For nogle er Dagen lykkedes i mere eller mindre Grad. De har været heldige med at faa en Job, med at tigge sammen nogle Skillinger, eller de har faaet kvartet nogen Sager, som de har faaet pantsat. Og disse enkelte Lykkelige fylder da de smaa, sjofle Kneiper med Støi og

Skraal, for efter Lukningstiden at finde sig et Leie i det „Blaa Baand“s eller Frelsesarméens Natteherberge for sine sidste Ører.

Men de fleste af dem har ikke været saa heldige, og det er dem, som gaar skulende omkring paa Gaderne, naar Mørket og Nattekulden sænker sig over Byen. Enkelte lister sig ind i Gaardsrum og fingrer ved Dørlaase og Vinduesiemmer, kryber opad Trapperne, bryder sig ind paa Loftsboder . . . . Det begynder at bli livligt i Byens Udkanter og nede ved Akerselva. Det rumsterer i Baade, det kravler og kryr under Broerne, en og anden mørk, formummet Skikkelse kryber op hist og her: Der er Indrykning i Kristiania Tyvereder. Fra alle Gader kommer de slængende, smaa og store Kjeltringer, Berømtheder i Tyveverdenen. Folk med Navne, som faar lange Referater af sine Sager i Aviserne. Og Side om Side med dem de ganske unge, som endnu kun har drevet det til lidt Naskeri fra Butiker og aabne Boder, Bondefangere, Slaaskjæmper, Tiggere, Lazzaroner, Hjemløse. Det er Storbyens Bærme, som har sunket tilbunds, og som nu i Nattens Mulm og Mørke søger ned til de kjendte Steder for at finde et Nattely i en hvælvet Baad, i et forhenværende Kloakrør eller under et Brohode. Der kan de ogsaa træffe Kjendte, faa aftalt nye Ekspeditioner, muligens faa smuglet til sig lidt Tag over Hodet inde hos en berygtet Brændevinsgauk i en af de værste og

mest stinkende Kvarterer dernede ved Akerselva. Det gjælder jo kun nogle Timer, thi før Hanen galer, maa de op og ind i den sovende By igjen. Da er det den bedste Tid for dem, for da sover Folk tungest.

Og udover Landeveiene træffes Mennesker af den samme Type, Folk, som er paa Jagt efter lidt lunere Huller at krybe ind i for Natten. De søger opover til Teglverkerne. I de store Teglverksovne er der brændt Sten i mange Dage. Ovnen er blit godt gjennemvarmet, og den, som kan faa krøbet ovenpaa den, han er godt bjerget for Natten. Og det falder ofte ikke vanskelig, thi Verkets eneste Vagtmand sover trygt og godt paa en helt anden Kant i Komplexet. Han ser som oftest gjennem Fingre med, hvad der foregaar. Selv om det er aldrig saa store Kjeltringer, som søger op paa Ovnen for at lune sig i det varme Grus, kan de dog ingen Skade gjøre.

Det var Natten efter Mordet paa Detektiven Græff. To Mænd var ifærd med at lure sig ind paa et af Teglverkerne. Den ene var yngre, den anden noksaa gammel. Han bar et sort Skjeg, der syntes at være vokset over hele Ansigtet.

Klokken var blit meget over 1; det var mørkt som i en Sæk, men Mændene syntes alligevel ikke at ha nogen Vanskelighed med at orientere sig. De gled blot nu og da i den opblødte Lere, og sølede sig græsselig til. Kom dog snart paa Benene igjen og gik trut videre mod sit Maal.

Tilslut kom Mændene frem til selve den store Ovn. Først blev de staaende og lytte en Stund, men da de ikke merkede noget mistænkeligt, tog den yngste af de to en skidden Planke og la den paa skraa langs Siden op til Ovnen. Paa den Maade fik de kravlet sig til Kanten af Murovnen. Denne var dækket af et vældigt Skraatag af Træ, der hang langt udover. Mændene fandt frem til et Sted i Taget, hvor der var brudt op et Par Bord, og derigjennem slap de ind.

Den store Teglverksovn var helt rund som en omvendt Kasserolle, bygget af haard Sten og cementeret. Stenen var endnu ganske varm efter Brændingen de foregaaende Dage. Ned fra det glisne Skraatag dryppede nu og da Vand, og der havde dannet sig smaa Pytter i Cementeringens Fordybninger.

De to Mænd krøb hen til Ovnens midterste Del, der var varmest. Først hørte de ingenting; men da de havde ligget der en liden Stund, begyndte det at hviske omkring dem. Lidt efter kjendte den yngste af Mændene en kraftig Haand, som greb ham i Skulderen.

„Hvem er det?“ spurgte en grov Stemme i Nærheden.

„Det er Isak og Reinert,“ svarte Gamlingen med det sorte Skjeg.

Der kom nok en formummet Skikkelse krybende, saa der blev ialt fire med de to Nyankomne. De satte sig tæt sammen. En af

dem havde en Pibe, hvis Glo nu og da lyste mat op.

Det varede en Stund, førend nogen af Mændene talte. De sad en Stund i Taushed og lyttede.

Saa siger Manden med det sorte Skjeg — det var ham, som kaldtes for Isak:

„Ingen Politi?“

„Ikke saa meget som bagpaa min Næve,“ svarer en af de andre.

Isak syntes dog ikke tilfreds.

„Men jeg hører det hviske og tiske,“ sa han paa et Norsk, som alle og enhver straks hørte var gebrokkent.

„Det er Kjærringa til Jakob Fisker, som snakker med sig selv,“ forklarede den anden. „Hun ligger derborte. Hun er fuld igjen naa, Svine!“

Borte fra en af Krogene hørtes Hvisken, afbrudt af Hiksten og Graad.

Det varede en Stund.

Saa blev alt stille igjen.

„Her bortenfor mig ligger en Mand ogsaa,“ hviskede den yngste af de Ankomne. Det var Tateren Reinert.

„Ja,“ svarte Kameraten. „Her kom en fuld Luffer strygende forbi tidlig ikveld sammen med „Juristen“ og Følget hans. De gik nedover i Bakkeskraaningen her, hvor de vist kom i Slagsmaal, for jeg hørte, det blev et faderligt Leven

dernede. En halv Times Tid efter kom Lufferen krybende hid ind paa Verket. Han var da endda mere fuld, men forslaaet og blodig. Siden har han ligget og sovet derborte. Snorket som en Gris. Andre end den Lazzaronen og den Kjærringen findes her ikke.“

Manden med det svarte Skjeg syntes at finde disse Oplysninger tilfredsstillende. Han grov en Pibe frem dybt nede fra Lommen, fyldte den langsomt og omhyggelig med Tobak og tændte den.

Idetsamme udstødte han en hæs Strubelyd, som skulde bety Latter, og udbrød:

„Naa yes, vi har nok hængt en gale Mand“.

Gloen fra Fyrstikken lyste op i hans Ansigt. Med den store Mund, de gulgrønne, stikkende Øine og den sterke Haarvekst mindede han ikke saa lidet om et Rovdyr. Og som han nu nød sin Pibe, skede ogsaa det med en svag Knurren af Velvære.

Mændene flyttede sig endnu tættere sammen og begyndte at hviske om sidste Dages Bedrifter.

IX.

GREVEN AF OSLO.

„Nu burde Timen være inde," udbrød Isak høit efter en god Stunds Forløb. „Greven pleier ikke at la vente paa sig. Hvis der ikke er kommet Snushaner i Frikasséen."

Og med denne dybe Refleksion reiste Isak sig fra sit Leie og krøb hen til en Aabning i Taget for at gi de aftalte Signaler: Han tog frem en liden Blændlygte, som han havde gjemt under Jakken. Han tændte Lygten og holdt den frem i Aabningen i nogle Øieblikke, tog den tilbage igjen og atter frem et bestemt Antal Gange, medens han blev siddende og stirre ud i Mørket, ligesom han afventede et Signal. Under dette var hans Kamerater aldeles stille.

Efter et Par Minutters Forløb trak Isak for tredje Gang Lygten pludselig tilbage og fjernede sig fra Aabningen. Han mumlede noget mellem Tænderne om at dette var da Fanden!

Derefter krøb han forsigtig frem over Ovnen, luskede afsted paa myge Klør og følte sig for med Hænderne.

Han stødte først paa den drukne Lazzaron og lod Skjæret fra Blændlygten skinne ham lige i Ansigtet.

Lazzaronen sov tungt og fast. Det var et ældre, fordrukkent Menneske, klædt i fillede, smudsige Klær. Hans Ansigt bar Merker efter Næveslag, og Blodet fra et Slag over Næseroden havde sølet ham græsselig til.

Isak ruskede haardt i ham; men den sovende bare brummede, vendte sig om og sov tungt videre. Da lod Gamlingen ham ligge ifred og luskede tilbage til sine Kamerater.

Saa gik der yderligere en halv Times Tid, hvorpaa Isak atter gav Signalet. Lige efter hørtes der en let Larm udenfor Aabningen i Taget. De fire Mænd sad urørlig, turde ikke engang trække Aande. De hørte et Menneske krybe gjennem Aabningen. Straks efter blev det stille.

„Det er ham," sa Isak ganske høit.

Idetsamme oplystes Rummet ved Skjæret af en sterk elektrisk Blændlygte. Men den slukkedes snart igjen.

En Stemme spurgte:

„Alt i Orden?"

„Alt i Orden!" svarte Isak.

„Er vi alene?" spurgte Stemmen igjen, denne Gang sagtere.

„Her er to fulde Mennesker, men de sover som Svin," svarte Isak. „Ingen Fare," la han til.

„Jeg liker ikke, at her er andre Mennesker," svarte den Nyankomne. — Han var nu gaaet helt hen til dem.

„Det var umulig at holde dem væk," forklarede Tateren Reinert, „ellers vilde de ha lavet formeget Spektakel."

Den Nyankomne lod nu Blændlygten skinne igjen.

Han foretog samme Undersøgelse som Isak med den drukne Lazzaron. Kjærringen kjendte han tydeligvis. Han bare kastede et Blik paa hende og lod hende ligge rolig og sove.

„Ingen andre?" spurgte han.

„Nei," blev der svaret.

„Hold for Sikkerheds Skyld Øie med den Fyr der," sa han og pegte paa Lazzaronen. „Ingen kan vide . . . Forresten ser han noksaa uskyldig ud."

Saa satte han sig hen til de andre.

„Vi var uheldige inat," begyndte han.

Isak lo igjen med sin korte, knurrende Latter.

„Vi kan bli heldigere til Natten," sa han.

Den anden brød ham myndig af.

„Vi lar være med det nu, Isak," sa han; „det er for voveligt Spil og desuden uklogt. Jeg har andre Planer.

Det gjælder et større Kup."

Hans Ord hilsedes med en tilfreds Mumlen.

„Jeg trænger adskillige tusen Kroner nu. Der vil falde betydeligt af paa eders Part ogsaa. Nu skal I høre . . . .“

Pludselig stansede han. De andre kvak i.

Lazzaronen havde foretat en Bevægelse, ligesom han var ifærd med at vaagne.

Hurtig som Lynet var Isak henne hos ham og bøiede sig over ham, men han blev snart beroliget. Lazzaronen sov videre med en Snorken, som er eiendommelig for sterkt drukne Mennesker.

Isak vendte tilbage til de andre.

Den Nyankomne fortsatte:

„Skulde nogen komme os iveien, ved nok du, Isak, hvorledes du har at forholde dig . . ! Men,“ la han til, „vi er alligevel for faa til dette store Kup. Jeg trænger endel flere Trofaste.“

„De kan nok hurtig skaffes,“ sa Reinert.

„Forhaabentlig.“

„Jeg behøver bare at gi dem et lidet Vink,“ fortsatte Tateren.

„Og hvad skulde det være for et Vink?“

„At de kommer til at tjene under Greven af Oslo. — En saadan Anfører vil Alverdens dristige Mænd flokkes om,“ la han næsten begeistret til.

„Du tror det,“ sa den Nyankomne eller Greven af Oslo med en viss Munterhed. „Og de skal heller ikke angre paa det,“ la han til alvorligere.

„Jeg trænger Dere fire," fortsatte Greven, „Og saa fire til! De gamle af mine Folk tør jeg ikke denne Gang benytte. Det er uklogt, saalænge vi har denne Detektiv i det gamle Spor. Vi faar gi ham nyt at lugte paa." —

„De skal faa saa mange nye, De vil ha," mumlede Isak; „alle ville gjerne være med, hvor Greven af Oslo befaler. Naar vi bare faar høre lidt om Planen —?"

„Ikke iaften — men rimeligvis imorgen skal Dere faa høre! Sagen kræver Mod, Vilje og Snuhed. Og lykkes den, blir vi alle rige — til næste Gang!"

„Den skal lykkes," udbrød Isak. „Med Greven i Spidsen kan intet gaa galt."

Paa dette velmente Udbrud svarte Greven af Oslo med en kort Latter: „Ja, du Isak bør fremfor alt sørge for, at Planen ikke mislykkes. Blir du knebet, gjælder det dit Liv. I Nødsfald slaa derfor til, hvis det kræves; et fra eller til siger intet; men slaa ikke feil Mand, som nu i sidste Nat."

Isak lo med sin korte, knurrende Latter: „Aa nei! Vær tryg."

„Jeg gaar nu fra Dere," fortsatte Greven. „Imorgen Aften Klokken 7 kan vi mødes igjen her. Det tør være, at Planen kommer til Udførelse allerede imorgen Nat mellem Klokken 2 og 3. Jeg forudsætter derfor, at Dere skaffer mig de fire paalidelige Mænd, som jeg trænger."

Igjen skinnede den skarpe elektriske Blændlygte for at lyse Greven ud gjennem Aabningen i Taget, nedad Planken og frem gjennem Sølen, til han naaede Landeveien. Her stak han den til sig.

Greven gik hurtig nedover mod Byen. Nede ved Sagene stod der en lukket Vogn og ventede. Det saa ud, som Greven vilde gaa ubemerket forbi den. Men pludselig aabnedes Vogndøren og Greven smat ind. Kusken smeldte med Svøben, og et Øieblik efter rullede Vognen ind til Kristiania. —

— — — Tidlig næste Morgen — henimod 8-Tiden — sad Asbjørn Krag og Opdagelseschefen i dennes indre Kontor.

Begge var de lige optat af disse Forbrydelser, som for Tiden satte Sindene i det ganske Kristiania i Bevægelse. Her maatte der skaffes Klarhed og Fred!

„Ja! Banden planlægger til og med et nyt Kup," svarte Krag paa et Spørgsmaal fra sin Chef, „vistnok større og farligere end noget af de tidligere. Det skal, tør hænde, iverksættes allerede inat."

„For at kunne vide dette saa sikkert, maa De ha været i en usedvanlig nær Rapport med Forbryderne," udbrød Opdagelseschefen, fuld af Beundring over sin Førstebetjents Ihærdighed.

„Jeg har været inde paa Livet af Banden den ganske Nat," svarte Krag. „Banden holder om

Nætterne til i et af Aktieselskabet „De forenede Teglverker"s Ovne — i „Kulten", som de selv kalder Stedet. Dette bragte jeg paa det rene ved Undersøgelse af nogle Hjulspor igaar Formiddag deroppe ved Veien til Teglverket. Det var Spor af en liden, let Vogn med eiendommelige Gummiringe om Hjulene. Jeg bragte i Erfaring, at Vognen var kjørt der forbi ved 10-Tiden igaar Formiddag. Af Sporene kunde jeg se, at den havde stanset udenfor Teglverket og holdt stille en fem til ti Minutters Tid. Dette skede altsaa, medens der ingen Arbeidere var paa Verket. Senere paa Dagen fik jeg konstateret, hvem Vognens Eier er. Jeg forstod forresten straks, at det maatte være ham."

„Hvem ham?"

„Den Mand, som er Forbryderbandens Chef," svarte Krag.

„Og hvad skulde saa han ud til Teglverket at gjøre i sin elegante Vogn?"

„Han lod, som han foretog en Kjøretur. Ved Teglverket er der Hestevanding. Han har altsaa havt den bedste Grund til at stanse der. Hensigten synes aabenbar nok: Han vilde aflevere et eller andet Bud. Gi en Besked f. Eks. til en af sine Mænd i Teglverket om et eller andet paakrævet vigtigt Møde af hele Banden samme Aften. Manden fra Troperne var desuden i Fare. Det gjaldt at varsle ham for alle Tilfældes Skyld. Nu, som sagt: senere paa Eftermiddagen, — det

var i Promenadetiden, — fik jeg se vor fælles Ven komme kjørende opover Karl Johan under almindelig Sensation."

„Var det ham med de to hvide Heste?" indskjød Opdagelseschefen.

Krag nikkede.

„Det er vor Mand," svarte han; — „jeg styrtede til, straks han havde kjørt forbi, og jeg fik øieblikkelig min Mistanke bestyrket. Akkurat de selvsamme Hjulspor.

Nu slutted jeg som saa: Aldenstund Manden har anseet det saa vigtig at faa git et Vink til Mændene i Teglverket idag, er det klart, at noget skal hænde ikveld eller inat deroppe.

Jeg besluttede mig derfor til at spionere.

Omklædninger, som kunde narret min egen Mor, hører blandt mine letteste Kunster, ved De! Og snart var jeg ogsaa omskabt til den mest fuldendte Lazzaron, som nogengang har traakket i Kristiania.

Da det mørknede mod Kveld, var jeg allerede i Udkanterne og ranglede omkring fra Kneipe til Kneipe. Paa et Sted traf jeg sammen med et Fantefølge, og vi blev slængende opover Veiene sammen. Alle i Følget var berusede, og jeg lod til at være den værste blandt alle. Listelig fik jeg trukket Følget forbi det Teglverk, hvor Banden holder til. Og jeg opførte da et saadant Leven, at denne maatte ha bemerket det. Lidt efter sørgede jeg for at komme i Slagsmaal med

en af Følget, en bekjendt Slaaskjæmpe. Det var forøvrigt ikke vanskeligt. Og da jeg havde faaet et Par Slag over Næseroden, saa jeg blødte godt, gik jeg fra dem og karrede mig istedet ind paa Teglverket, hvor min Ankomst ikke vakte videre Opsigt. I Begyndelsen var der bare to af Banden samlet derinde, men siden kom to til, og den ene af dem var mig en særdeles magtpaaliggende Person.“

„Og hvem var saa det?“ spurgte Opdagelseschefen spændt.

„Det var ingen mindre end den stakkars Græffs „Morder,“ svarte Krag med en underlig Klang i Stemmen. „Jeg forstod straks, at det maatte være ham, og jeg kan med Tilfredsstillelse meddele Dem, at jeg har faaet Ret i min Formodning om hans Udseende. Her er forøvrigt hans nøiagtige Signalement.“

Detektiven la et Stykke beskrevet Papir paa Bordet. Opdagelseschefen stak det straks til sig.

„Hvad der videre hændte, er hurtig fortalt,“ fortsatte Krag. „Ud paa Aftenen kom, som jeg havde ventet, Bandens Anfører selv, forklædt som Sjømand.“

„Og det var Manden med de to hvide Heste? Amerikaneren Nelson?“ spurgte Opdagelseschefen spændt.

Krag nikkede bekræftende.

„Der jeg laa, kunde jeg ikke opfatte, hvad der blev sagt, men saasnart Amerikaneren var

gaaet igjen, røbede de andre sig ved at tale høirøstet. Det gjælder et Kup, som skal iverksættes rimeligvis inat allerede. Amerikaneren kommer igjen paa Teglverket Klokken 7 iaften for at meddele Planen i sine Enkeltheder og mønstre de nye Folk, som Banden er ude og hverver."

„Saa har vi jo en glimrende Anledning til at gribe ham."

„Nei," svarte Krag, „lad dem nu løbe Linen helt ud, saa griber vi hele Banden paa fersk Gjerning. Jeg forklæder mig iaften igjen og skjuler mig i Teglverket. Naar saa Greven kommer, kan jeg faa vide, hvad der skal gjøres."

„Greven?" spurgte Opdagelseschefen forbauset.

„Ja," svarte Detektiven, „Banden kalder sin Anfører Greven af Oslo. Jeg har hørt det Navn i Forbryderkredse før. Der er det hædret og priset, og det er vistnok saa, at enhver større Forbryder og Morder her i Byen er Greven af Oslos givne Forbundsfælle. Deri ligger Mandens Magt. Hans Undergivne stoler blindt paa hans uomtvistelige Dygtighed. Hvor „Greven" gaar, der følger de andre ham fanatisk i Hælene, selv om han gaar til de voveligste Eventyr."

Detektiven reiste sig.

„Nu er jeg færdig," sa han. „Jeg vil komme til at tilbringe Dagen i forholdsvis Kjedsomhed, til Mørket falder paa."

Dette gjælder jo Liv og Død for Dem," sa Opdagelseschefen alvorlig.

„Hvis jeg skulde bli dræbt," svarte Asbjørn Krag med et uvilkaarligt Skuldertræk, „blir det særdeles kjedeligt for Amerikaneren. Han faar ikke da sin hyggelige Whist ikveld."

Detektiven la forklarende til:

„Jeg er nemlig — som „Konsul Bjørn — indbudt til at spille Whist hos Skibsreder Kolbø iaften. Amerikaneren Nelson, eller Greven af Oslo, skal ogsaa did. Partiet begynder Klokken 11."

„Og De vil komme under saa alvorlige Omstændigheder?" spurgte Opdagelseschefen.

„Selvfølgelig. Greven af Oslo skal aldrig savne mig paa Pletten!" svarte Krag. „Jeg forsømmer ogsaa selv nødig et Kortparti med saa store Indsatser."

X.
PLANEN.

Ad en Omvei havde Asbjørn Krag ved 6-Tiden om Eftermiddagen sneget sig ind paa Teglverket. I en af de mørkeste Kroge, bag nogle Brætter og Bord, la han sig ned for at spionere. Detektiven havde forklædt sig som Gadeslusk med saadan Dygtighed, at selv ikke det mest granskende og øvede Øie kunde ha opdaget Forklædningen.

Lidt efter kom Bandens Medlemmer en for en, kun en enkelt Gang to sammen. Der var tilslut samlet 8 Stykker. Den uhyggelige gamle Mand, som kaldtes for Isak, kom sidst i Følge med Tateren Reinert.

Selskabet snakkede meget lidet sig imellem. Nu og da lød der nogle Enstavelsesord og løse Udbrud, hvilke alle viste, at Spændingen og Forventningen mellem dem var paa det høieste.

Da Klokken nærmede sig 7, gav Isak en Befaling, og en tre—fire af Banden krøb forsigtig

udenfor Teglverksovnen. Detektiven forstod, at de skulde undersøge Terrænet, om alt var trygt i Omegnen og ingen Uvedkommende tilstede. Etpar andre undersøgte Verket indvendig, krøb omkring mellem Bjelkerne og lod sine Blændlygter spille. Detektiven frygtede intet Øieblik for at opdages, dertil var hans Skjulested for sikkert. Gjennem nogle Sprækker kunde han selv useet overskue hele Situationen og følge Kjeltringerne i hver mindste Bevægelse.

Efter en Stunds Forløb kom de fire udsendte Spioner lige saa lydløst forsigtige tilbage igjen. Der aandede nok Fred og ingen Fare overalt, hvorfor Selskabet blev rolig siddende og vente.

Endelig præcis Kl. 7 gjentog Isak Manøvren fra Gaarsdagen: Han krøb frem til den lille Aabning i Tagtækningen, svingede sin Blændlygte et bestemt Antal Gange frem og tilbage og slukkede den derpaa hurtig.

Straks efter lød der en let Støi, og „Greven af Oslo," denne udsøgte Forbryder og denne ligesaa udsøgte Bandes forvovne Anfører, viste sig i Aabningen.

Han blev modtat i Taushed. I sin fillede Lazzaronforklædning stod han i nogle Øieblikke og lod Søgelyset fra Blændlygten streife sine Redskabers Ansigter.

Og han kunde i Sandhed ikke ønske sig bedre Forbundne.

Først den grovlemmede, kjæmpesterke Isak

med sit Rovdyransigt, saa den lille slu og smidige Tater og de andre seks, der hver og en opviste et Billede paa Laster og Forbrydelser. De var alle af den Bærmes værste Udskudd, som vover alt for sin Tilværelse, rede til at være hvilketsomhelst Forbrydelsens Redskab i en sterk Mands Hænder, som Grevens. Og ved sine Bedrifter og sit Eksempel havde han vundet om ikke deres Hjerter saa deres Tro og Hengivenhed, og de beundrende Blikke, de tilkastede ham, viste, at de mere end gjerne vovede med ham i Spidsen at la sig drive ud i de vildeste Eventyr.

Da „Greven af Oslo“ saaledes havde holdt Parade over sine Soldater, nikkede han tilfreds.

Han vekslede nogle hurtige Ord med Isak og gav Tateren Reinert en Befaling.

Denne sidste krøb straks hen til Aabningen i Tagtækket og forsvandt i Sølen udenfor.

Detektiven saa alt fra sit Skjul; men han kunde ikke høre, hvad der blev sagt. Han forstod dog saameget, at Tateren havde faaet Befaling til at holde Vagt udenfor for ved et aftalt Signal at melde, om noget mistænkeligt nærmede sig.

„Greven af Oslo“ havde en Bylt under Armen. Han bad sine Kamerater nærme sig ham, la sig selv ned paa Knæ og skar med et raskt Snit af sin Kniv Bylten istykker. Først trak han frem en solid Taugstige. I Skinnet fra Blændlygten fik ogsaa Krag fra sit Skjul et Glimt af den: Det var en tynd Silkestige af dem, som For-

bryderne i Udlandets Storbyer benytter til sine Indbrudsforetagender.

Greven kastede Silkestigen hen til Isak, som hurtig foldede den sammen og puttede den indenfor Jakken. Derefter tog han frem nogle korte, tykke Æsker, som blev behandlet med den største Forsigtighed. Detektiven forstod straks, hvad det var: Dynamit til Sprængning af ildfaste Jernskabe. Bylten indeholdt ogsaa en hel Del andet Indbrudsverktøi, alt Sager af det mest fuldkomne i sin Slags. Tilslut halede Greven frem nogle aflange, ubestemmelige Tingester, som han veiede prøvende i Haanden. Først da disse Gjenstande blev kastet omkring til Bandens Medlemmer, som hurtig stak dem til sig, forstod Detektiven, hvad det var: Haardt stoppede Sandposer af samme Slags som den, man havde slaaet Rentier Berg i Svime og Betjenten Græff ned med, før han blev dræbt.

Krag forstod nu, at det her gjaldt et stort Kup, og at Banden var rustet til alt, for at dette skulde lykkes, selv om det kom til at koste Menneskeliv.

Da de forskjellige Gjenstande var uddelt, begyndte Greven at tale; men han snakkede saa lavt, at det var umuligt for den intenst lyttende Detektiv at forstaa, hvad der blev talt om. En enkelt Gang opfattede han Ordet „Stenene.“

Straks efter hørte han Greven si: — — „Der hvor det elektriske Lys —.“ Resten kom bort.

Derpaa hørte han Greven nævne „Larmen fra Trykkeriet“ . . . Flere Gange talte de om „Klokken to.“ Andet var det Detektiven umuligt at opfatte; men han skjønte, at de la Planer, og han svor i Stilhed ved sig selv, at han ikke skulde tabe dem afsyne, forinden han havde gjennemskuet dem.

Alt eftersom „Greven af Oslo“ talte, nikkede de andre. Det saa ud, som om de blev helt begeistret for Planen, for de blev tilslut formelig livlige og kastede nu og da Repliker ind. Der opstod, — saa det ud til for Krag, — en kort Trætte mellem Isak og Greven, men denne bed ham hurtig af med en skarp Bemerkning.

Endelig syntes alle at være enig, og Greven reiste sig for at gaa. Han viftede med Haanden til Afsked og forsvandt et Øieblik efter ud gjennem Aabningen i Tagtækket. Men først modtog han gjennem et Signal udenfra — sandsynligvis fra Tateren Reinert — Efterretning om, at Passagen var klar og intet mistænkeligt at merke.

Asbjørn Krag maatte i sit stille Sind beundre den Hurtighed, hvormed denne geniale Forbryderchef gik frem: Det Hele blev besørget paa mindre end en Time. Han gav kort og greit sine Befalinger, uddelte Vaabnene og overlod den videre Udvikling til sig selv. Planen var tydeligvis gjennemtænkt i de mindste Detaljer. Anføreren behøvede bare at sætte Maskineriet igang.

Saasnart Anføreren var kommet ud, lavede

ogsaa de andre sig istand til at forlade Teglverket. En efter en krøb de ud gjennem Aabningen og forsvandt bort i Mørket. De sidste, som gik, var Tateren Reinert og Isak.

Saasnart disse var kommet udenfor, krøb ogsaa Detektiven frem. Med en Kats Behændighed sneg han sig langs Tagskjegget uden at gjøre den ringeste Støi. Da han var kommet frem til Aabningen, saa han to mørke Skikkelser, lige ned for sig. Det var Tateren og Isak, som forsøgte at finde Vei frem til Landeveien gjennem Sølen og Mørket.

De snakkede sammen.

XI.
EN ARRESTATION.

Krag var kommet helt hen til de to. Han var ræd for, at de skulde ha merket noget. De stansede nemlig sin Samtale med det samme, han fik Øie paa dem.

Detektiven skjønte, hvad det nu gjaldt; han holdt sin Revolver rede.

Han blev imidlertid hurtig beroliget. Det lod til, at Kjeltringerne ikke havde opdaget ham — de fortsatte sin Samtale, medens de karrede sig videre fremad i Sølen.

Krag sneg sig efter dem paa lydløs Kattefod, og kom saa nær dem, at han kunde opfatte deres Samtale.

Han opfangede følgende Repliker:

„Han maa ha faaet Telegram fra London,“ sa Isak.

„Ja, det er sikkert nok,“ svarte Tateren Reinert.

„Ellers kunde han ikke vide om Guldsmedens Sending.“

„Du har Ret,“ svarte Reinert, „det maa ha været et Telegram fra London, som har ...“

Resten blev borte. De to Indbrudstyve havde nu fjernet sig saa meget fra Detektiven, at han ikke længer kunde høre, hvad de sa. Han fulgte dem imidlertid ufortrødent. Efter nogle Minutters Forløb var de kommet ned paa Landevejen, som førte til Byen.

Krag erindrede, hvad han tidligere havde hørt af Samtalen inde i Teglverket. Grevens Ytringer om „det elektriske Lys“ og om „Larmen fra Trykkeriet.“ Nu talte disse to om „Guldsmedens Sending.“ Her maatte være Tale om at plyndre en eller anden Guldsmedbutik, tænkte Krag. Pludselig fløi en Tanke gjennem hans Hjerne: Det kan ikke være nogen anden end gamle Gylthes Butik, som menes, bankede det i hans Overveielser, for netop i Gaarden ved Siden af hans Forretning er der et saadant stort Trykkeri. „Larmen fra Trykkeriet . . .“

Med ét stod hele Planen klar for ham. Indbruddet skulde finde Sted Klokken 2. Gjentagne Gange var dette Klokkeslet nævnt blandt Selskabet i Teglverket. I Trykkeriet arbeidedes der ogsaa om Natten, og Larmen fra de store Presser vilde være meget beleilig for Greven og hans Folk. Den Støi, de gjorde ved Indbruddet, og den mulige Dynamitanvendelse vilde da ingen større Opmerksomhed vække i Nattestilheden.

„Nu ved jeg, hvad de Herrer har fore,“ tænkte Krag. „Det gjælder blot at være paa Post, saa vi kan gribe ind i rette Øieblik.“

Detektiven fulgte fremdeles efter de to Indbrudstyve nedover Landeveien, men i tilbørlig Afstand, saa de ikke kunde fatte nogen Mistanke til ham.

Han besluttede baade at søge lidt nærmere Rede paa selve Planen og at se, hvad disse tvende vilde foreta sig i Mellemtiden.

Efter en halv Times Forløb var Isak og Reinert kommet ned i Byen. Der blev det lettere for Detektiven at skjule sig, fordi han dukkede ned i Menneskestrømmen; men han maatte dog i betydelig Grad skjærpe sin Agtpaagivenhed, eftersom det naturligvis ogsaa var lettere for de to Kjeltringer at forsvinde, hvis de fik Mistanke om, at de var forfulgt.

Detektiven fulgte dem hele Tiden som en Skygge. Fra Storgaden søgte de nedover til Kutorvet, kom videre ind i Lakkegaden og travede omkring i nogen Tid i de skumle, ildelugtende Smug nede ved Akerselven.

Taagen begyndte igjen at lægge sig over Byen, tæt og ulden, saa Detektiven maatte gaa de to nærmere ind paa Livet for ikke at tabe dem afsyne. Her nede i de trange, smale Gader blandede Taagen sig med Dampen fra Akerselven, saa det sved i Fjæset. Belysningen var mere end slet. Nu og da kom de forbi smaa Butiker, som

Krag vidste drev Smughandel med Brændevin, og hvor Laddevinstrafiken florerede over alle Grænser. Endskjønt det var noksaa tidlig paa Kvelden, saaes allerede enkelte Berusede at sjangle omkring, og flere Kvindfolk af det rette Udskud drev forbi ham. Gadesølen laa dyb og ækkel, det stinkede fra Portrummene. Han var kommet ind i Kristianias Whitechapel.

Pludselig maatte Detektiven stikke sig ind i et Portrum, thi de to, som han forfulgte, stansede og vendte sig om. Da han et Øieblik efter gik ud i Gaden, var de begge forsvundet.

Men Krag tog det med Ro. Han vidste, hvor de var havnede. De havde netop stanset udenfor en liden Ølrestauration, og medens han stod inde i Portrummet, havde han ogsaa hørt Restaurationens Dørklokke klinge. Ligegyldig drev han forbi Restaurationen. Han kunde intet se, men hørte Støi og Skraal derindefra.

Da nogle Minutter var gaaet, aabnede Krag Døren og dumpede ind i Sjappen.

Hans Ankomst syntes ingen større Opmerksomhed at vække. Han gik rolig hen til et Bord og fik en Flaske Øl sat frem for sig.

I Begyndelsen saa han Skikkelserne derinde ligesom gjennem en Taagedis. Saa tæt hang Tobaksrøgen og Øldunsten. Men hans Øine vænte sig hurtig til Luften. Ved et Bord i den anden Ende af Værelset sad Isak og Tateren. De var nu truffet sammen med en tredje.

Denne tredje var — „Greven af Oslo!"

Krag blev saa overrasket ved at se Greven her, at han ikke kunde undgaa at fare sammen.

„Greven af Oslo" sad hele Tiden og stirrede paa ham. Krag forstod straks, at Greven maatte ha bemerket hans uvilkaarlige Overraskelse, og det forekom ogsaa Detektiven, at den forvovne Forbryderchef sendte ham et Blik, fuldt af Haan og Triumf.

„Hvis jeg er opdaget," tænkte Detektiven, „vil jeg sidde pent i det. Nu er Klokken 9, og det koster den ærede Greve blot en liden Anstrengelse, for at der ikke skal bli noget Whistparti af iaften."

Han la Merke til, at Forbryderchefen hviskede nogle Ord til sine tvende Kamerater, som straks ogsaa begyndte at kaste stjaalne Øiekast over til Krag.

Krag skjønte, at nu gjaldt det at spille fint, hvis ikke Kjeltringerne enten skaffede ham afveien eller udsatte med sit Kup, fordi de havde faaet Mistanke om, at Retfærdighedens Haandlangere var dem paa Sporet. Krag kjendte „Greven" for godt til at tvile paa, hvilken af de to Forholdsregler han vilde vælge, og hans Hjerne begyndte at arbeide intens for at finde en Udvei.

Pludselig reiste Detektiven sig fra sin Plads og skraaede over til en laset og lurvet Person, som sad alene ved et Bord ligeoverfor ham.

Krag slog sig ned ved samme Bord.

Manden saa forbauset paa ham, men Detektiven lo venskabelig og klappede ham paa Skulderen.

„Hei, Kamerat," raabte han, „endelig finder jeg dig igjen."

„Jeg kjender dig ikke," sa Manden, som Krag paa denne kameratslige Maade tiltalte.

„Jovist kjender du mig," svarte Detektiven. „Vi var da meget sammen, før du kom innafore for tre Aar siden. Er det ikke du, som heder „Ladden" da?"

„Jo," svarte Manden med sit bredeste Smil. „Det har sin Rigtighed; men jeg kan sandelig ikke huse . . ."

„Nei, du havde jo saa mange Bekjendte i den Tid," svarte Detektiven og forsøgte at lade, som han var stødt. „Jeg husker dig godt jeg. Det var et fint Kup, du gjorde dengang, jamen var det saa. Skammelig at Politiet kom saa fort paa Sporet."

„Ladden" nikkede. Han følte sig tydeligvis smigret.

Krag kjendte ham godt. Det var en netop løsladt, farlig Forbryder, og han forfulgte sin Plan ved her at indlede Bekjendtskab med ham.

Efter nogle Minutter tøede „Ladden" op, og da Detektiven forklarede, at ogsaa han var sluppet ud fra et Ophold „innafore" og netop nu havde endel Penge paa sig, blev de snart fuldblods Venner. Der kom flere og flere Drikkevarer paa Bordet, og Bølgerne begyndte at gaa høit.

Henne i den anden Ende af det skumle Lokale sad „Greven af Oslo“ med sine to Fæller og slap ikke Detektiven et Øieblik af Syne.

Greven havde tydeligvis fattet Mistanke om, at det var en Spion; men Asbjørn Krags Forklædning var for udmerket til, at han skulde kjende „Konsul Bjørn“ igjen i den. Dog anede han, at der var Ugler i Mosen. Asbjørn Kragss uoverveiede Studsen havde været ham for paafaldende. Men han var ikke sikrere i sin Sag, end at han gav sig nøie til at iagttage hver Smaating, og der skulde nok heller ikke stor Feilen til' fra Asbjørn Kragss Side, før Grevens skarpe Kjenderblik havde gjennemskuet ham. Trækket med „Ladden“ var glimrende, og med en viss Forbauselse saa ogsaa „Greven“ disse tvende begynde en gemytlig Passiar sammen. Han kjendte godt denne farlige Forbryder, havde endog tænkt at hverve ham til sin Bande —! Kunde der være nogen Forstaaelse mellem ham og en Politispion?

Efter en Stunds Forløb saa han, at de to blev mere intime. De drak tæt, især „Ladden“. Greven la Merke til, at de bøiede sig mod hinanden og begyndte at hviske sammen, medens de kastede mistænksomme Blikke rundt omkring sig. Det saa ud, som de havde noget fore.

Greven hviskede noget til Tateren, og Reinert fik anbragt sig ved et Bord i Nærheden af Detektivens, hvor han satte sig ned blandt nogle Kjendte.

Det lod til, at hverken „Ladden“ eller Krag havde bemerket ham. Efter en Tids Forløb kom han tilbage til Greven igjen.

„Hvad saa?“ spurgte Greven.

„Ja,“ svarte Tateren, „de snakkede noget om et realt Kup. Det hørtes ud, som de planla noget snart noget. Den ene af dem hviskede om at krybe over en Havemur bare og slaa ind en Rude i første Etage etsteds. Det er vist — ganske skikkelige Mennesker,“ la Tateren til med et Smil — „kan bli gode Venner —!“

Bandens Chef sad en Stund, hensunken i Tanker. Pludselig reiste han sig.

„Jeg maa nu gaa,“ sa han, „men Forsigtighed skader aldrig: tab derfor under ingen Omstændighed de to der afsyne. Jeg har faaet en Tanke om, at der stikker en Spion bag den ene af dem. Følg dem imidlertid i Hælene, hvor de staar og gaar, og gjør dem uskadelige med hvilkesomhelst Midler, hvis de skulde vise sig farlige for os. Forstaar?“

Tateren nikkede, og Isak satte et forstaaelsesfuldt Grin op i sit Rovdyrfjæs.

„Vi mødes Klokken 2, efter Aftale,“ fortsatte Greven. „Nu er Klokken 10! Klokken 11 skal jeg spille et Parti Kort hos Skibsreder Kolbø, sammen med vor fælles Ven, Detektiven Krag! Jeg overlader til Dere, at han derborte i hvert Fald ikke kan komme. Kommer saa Detek-

tiven alligevel, tror jeg Natten tryg, og vi gjør vor Affære."

Dermed gik han.

Isak og Reinert blev siddende tilbage igjen.

Støien i det stinkende Drikkelokale var nu paa sit høieste, og den tætte, kvælende Tobaksrøg næsten uudholdelig! Bordene var tilsølet med Øl og Aske, og nede paa Gulvet laa efter væltede Glas og Flasker skarpe Skaar, som rep baade i Gulv og Skosaaler. Det summede af grove Fyldestemmer, og fra alle Borde hørtes Eder, raa Latter og alskens gement Snak.

Isak og Reinert sad og iagttog de to mistænkelige Individer med Interesse.

„Nu har de snart Pæren fuld," sa Isak.

„Se paa „Ladden,"" svarte Tateren, „han har Skarlagensfeber i Fjæset og sjangler. Det gjør den andre ogsaa. De skal nok gaa nu."

Isak lo og udbrød:

„Jeg tror nu Greven har tat feil for en Gangs Skyld. De Fyldebøtterne der kan umulig være Politispioner. Men vel maa vi følge efter dem. Ikke tabe dem afsyne, sa Greven. Se der gaar de mod Døren. Drik ud, Reinert."

„Ladden" og hans Kamerat var gaaet udenfor. Isak og Tateren reiste sig og fulgte efter. Da de var kommet ud paa Gaden, saaes de to at sjangle afsted i Retning af Broen, som her gik over Akerselven.

Ved Broen stod to Politibetjente.

Da Detektiven kom forbi dem, brølte han en Drikkevise og tog en saadan Baut med sin Kamerat under Armen, at de begge var nærved at tumle omkuld.

Konstablerne overla først, hvad her var at gjøre, og gik derefter raskt og beslutsomt til for at arrestere de to Fyllefanter.

Krag spilte den fuldstændig berusede og begyndte at slaa om sig. „Ladden", som var virkelig fuld, lavede ogsaa en svare Halloi! Det blev formelig „Kvalm i Gata," og der samlede sig en Masse Nysgjerrige.

Med Assistance af et Par Tililende fik endelig Konstablerne overmandet de to. Baade Krag og „Ladden" blev kastet op i en Vogn og sammen med de to Konstabler kjørt afsted til Politistationen. Derefter spredtes Menneskemassen som vanlig til alle Kanter.

Det Hele var foregaaet meget hurtigt.

Isak og Tateren stod en Stund og saa forbløffet til! Saa begyndte de at le, — og de lo godt.

Tateren tog Isak under Armen.

„Jeg tænker, vi kan gaa tilbage til Restaurationen, jeg," sa han. „Ja det var en nydelig Politispion. Jeg lover for, at vi skal faa Fred for dem inat! De sover godt i Fyllearresten — ha, ha!"

Muntre og leende vandrede de tilbage til Ølstuen!

Imidlertid blev Krag som døddrukken kjørt til Stationen. Konstablerne bar ham opover Møllergaden 19's brede Trappe. „Ladden" blev ogsaa baaret op, og saa lukkedes den store Dør i efter dem.

Opdagelseschefen opholdt sig netop i Hallen.

„Hvad er dette?" spurgte han.

„Døddrukne! Kvalm i Gata," svarte Konstablerne og tog til Hjelmene.

Men da sprang pludselig den ene af de „Døddrukne" op, spænstig og munter.

„Komedien er forbi," sa han.

Opdagelseschefen ryggede tilbage.

„Hvad ialverden! Dem Krag?"

„Ingen anden," svarte Detektiven, idet han rystede Støvet af sig og tog Parykken af. „Det gjaldt at slippe fra dem og samtidig dysse deres Mistanke i Søvn. Derfor kommer jeg paa denne Maade. Jeg har været i Løvens Hule," la han leende til.

Han gik med Opdagelseschefen ind i dennes Kontor.

Chefen var overordentlig spændt.

„Naa! Gode Udsigter?" spurgte han.

„Ja," svarte Krag. „Nu har jeg alle Traadene i min Haand. Og i denne Nat skal det store Slag staa. Nu gjælder det at vinde alt eller tabe alt. Men vi har de bedste Kort paa Haanden. Og vi bruger ikke at spille dem slet heller!"

„Vel! Forklar dem nøiere," bad Opdagelseschefen.

„Klokken er nu nogle Minutter over 10," fortsatte Krag. „Klokken 11 skal jeg efter Indbydelse af Skibsreder Kolbø spille Whist hos ham. Der kommer som sagt Greven. Jeg føler mig forvisset om, at han ikke vil udebli, fordi han ved at være tilstede i Tilfælde kan sættes istand til paa en eller anden Maade at bevise sit Alibi. Nuvel, jeg har altsaa en Time at forberede alt paa, og det er tilstrækkeligt."

Krag fortalte nu om alt, hvad han havde oplevet paa Teglverket og i Ølstuen. Opdagelseschefen hørte paa ham med den høieste Interesse.

„Det er tydeligt nok," sa han, da Krag var færdig, „at der inat planlægges et stort Indbrud i gamle Guldsmed Gylthes Butik. Synes De ikke, vi burde underrette Guldsmeden?"

„Nei, absolut ikke! Jeg tror, Banden har sine Spioner ude paa den Kant, og de vil let kunne faa sin Mistanke vakt. Vi forholder os saaledes: Indbruddet finder Sted Klokken 2, netop medens Larmen fra Trykkeriet er paa sit sterkeste. Jeg kjender Gaarden ud og ind fra tidligere Forsøg paa Indbrudstyverier. Det kan ikke være Tale om, at Banden vil forsøge at bryde sig Vei gjennem Butikdøren. Det vilde være for risikabelt. Der fører bare en Port ind til Gaarden, og den staar for Trykkeriets Skyld aaben hele Natten.

Da mange Mennesker til Døgnets forskjelligste Tider gaar ud og ind her, vil det ikke vække Opmerksomhed, naar Bandens Medlemmer en efter en ankommer. Men hvordan skal de nu komme ind i Butiken? Der fører vistnok en liden privat Dør fra Porten og lige ind til Guldsmedens Kontor, men den Dør er saa massiv, at den i Tilfælde maatte sprænges. En saadan Dynamithistorie lige i Passagen vilde selvsagt være det rene Vanvid. Men foruden Døren i Porten og Butikdøren findes der ingen Tilgange til Butiken.

Som jeg har sagt Dem, talte Kjeltringerne om „den elektriske Lysekrone.“ De har ganske sikkert, naar De har været inde i Guldsmedbutiken, seet den pragtfulde Lysekrone, som hænger ned fra Taget, og det er vistnok de Herrers Mening at benytte denne ved sit Forehavende.“

Opdagelseschefen saa spørgende paa Detektiven.

„Jeg skal forklare mig nøiagtigere,“ fortsatte Krag. „Det er kun én Maade, hvorpaa Forbrydelsen kan iverksættes, nemlig ved at Tyvene bryder sig ned i Butiken fra anden Etage. Lige over Guldsmedbutiken ligger der et Agenturkontor. Tyvene gaar ind Porten og opad Trappen til anden Etage, sprænger Døren til Agenturkontoret og skjærer Hul i Gulvet lige over Lysekronen. Saa klatrer de ned i Guldsmedbutiken ad Lysekronens Stang. Ad samme Vei fører de Byttet ud. De har med sig lange Staalbrækjern

og Dynamit til at sprænge Skabe og ildfaste Hvælvinger.

Nu er min Plan videre denne, at vi skal la Kjeltringerne komme et godt Stykke ind i sit Arbeide. Lad dem i Ro og Fred faa bryde sig ind i Agenturkontoret i anden Etage. Lad dem ogsaa begynde paa at bearbeide Gulvet. Kjender jeg Greven af Oslo ret, indfinder han sig først paa det Tidspunkt. Først da skal vi gribe ind og fange dem som Rotter i en Fælde. Vi maa i al Stilhed anbringe vore Folk i de øverste Etager, saa de ikke kan flygte over Tagene; vi maa ha Poster inde i Gaarden og i de nærmestliggende Gaarde. Vi maa omringe Stedet saa at si usynlig. Først paa det givne Signal rykker alle frem, og da maa ikke Maskineriet knirke paa et eneste Punkt. Thi saa drevne er disse Folk, vi her har med at gjøre, at den mindste Feil kan komme til at slippe os Seiren afhænde."

Opdagelseschefen nikkede.

„Alt det skal bli besørget," sa han. „Men hvordan skal vore Folk faa Signalet, som melder det rette Øieblik til Fremrykning?"

„Vi to vil ta Plads i et Hus ligeoverfor," svarte Krag, „derfra kan vi overskue alt og fra først til sidst se, hvordan Spillet udvikler sig. I det afgjørende Øieblik gir vi saa Signalet, f. Eks. en enkelt kraftig Piben."

Opdagelseschefen nikkede.

„Vel, vel, og saa mødes vi, naar De kommer

fra Whisten Klokken 1. Jeg skal imedens sætte vore bedste Folk i Bevægelse.“

Asbjørn Krag gik ind i sit private Værelse for at klæde sig om. Opdagelseschefen trykkede paa en Knap, og et Øieblik efter var otte Detektivbetjente samlet inde paa hans Kontor, hvor de kort og greit fik sine Befalinger. Straks efter var de afsted for i rette Tid fuldt bevæbnet at indta sine Poster.

Da Asbjørn Krag kom ind igjen i Selskabsdragt som „Grosserer Bjørn,“ maatte Opdagelseschefen le høit.

„Hvilken Forandring,“ raabte han, „og hvilken merkelig Skjæbne. De gaar hen for at spille Kort med den Mand, som De om et Par Timer skal gjøre til Storeslem paa værre Sæt.“

„Sig ikke skal,“ svarte Detektiven. „Ingen ved, hvilke Overraskelser den Herre endnu kan berede os. Det er i alle Tilfælde nødvendigt, at jeg gaar til Partiet. Udeblir jeg, vil Greven bli mistænksom. Han ved godt, at jeg som „Grosserer Bjørn“ er en forklædt Detektiv, og han har Mistanke om, at Lazzaronen fra Kneipen ved Akerselven er denne samme Detektiv. Naar jeg nu igjen optræder som „Grosserer Bjørn“ og lader som intet, vil hans Mistanke til Lazzaronen dysses i Søvn. Det er unægtelig et Eventyr, men af Livets virkelige, og blir end ikke Udbyttet denne Gang „Greven af Oslos“, saa kan ingen si, hvem der tilslut vil tabe paa Udfaldet,“ la han

tankefuldt til. Det var, som han følte Grevens advarende koldblodige Øine i sine.

„De mener?“ spurgte Opdagelseschefen.

„Intet,“ svarte Detektiven tilfreds, „uden at Pligten kalder, men Lykkehjulet ruller! Vel mødt paa Kamppladsen.“

XII.
DEN LUKKEDE VOGN.

Klokken er 11. Hos Skibsreder Kolbø er Whistpartiet allerede samlet med Undtagelse af „Grosserer Bjørn“ — alias Asbjørn Krag.

„Jeg liker ikke Folk, som ikke er præcise,“ udbrød Assessoren grættent.

„Men Klokken er jo netop slagen,“ beroligede Skibsrederen, „jeg tør vædde paa, at Bjørn kommer. I Udlandet lærer Nordmænd bestandig at være præcise.“

Amerikaneren Nelson sad allerede ved Kortbordet.

„Herrerne kunde jo tænke sig Muligheden af, at Grosserer Bjørn har faaet Forhindring.“

„Da havde han sendt Bud. Hvad skulde forresten det være?“

Amerikaneren lo spøgefuldt overgivent.

„Tænk, om han var blit dræbt af den mystiske Røverbande, som huserer slig for Tiden.“

„Spøg dog ikke med den Slags alvorlige Ting," svarte Assessoren, han blev mere og mere grætten.

I samme Stund ringte det paa Entréklokken.

„Der er han," sa de to af Herrerne paa en Gang.

Amerikaneren sad rolig og ventede, trommede noget nervøs med Fingrene paa Kortbordet. En god Menneskekjender vilde ha bemerket Spændingen i hans Ansigt.

Et Øieblik efter førtes Grosserer Bjørn ind og blev af Værten modtat med allerstørste Forekommenhed.

Halvt i Spøg bemerkede han:

„Ved De hvad, vi begyndte allerede at ængstes for Dem. De skulde bare hørt, hvad vor Ven Amerikaneren nylig sa om Dem?"

„Hvad var saa det?" spurgte Grosserer Bjørn let smilende henvendt til Amerikaneren, som imidlertid havde reist sig.

„Ja, han bemerkede," fortsatte Skibsrederen, „he, he, skulde De ha hørt paa Magen: Han bemerkede: Tænk om Bjørn er blit dræbt af Røverbanden."

Der gik en Grimace af Ubehag over Amerikanerens Ansigt.

Asbjørn Krag saa paa ham med et Par Øine, som Amerikaneren forgjæves søgte at undgaa. Herrerne satte sig til Kortbordet, og Skibsrederen begyndte at blande Kortene.

Spillet gik livlig og raskt som altid hos Skibs-

reder Kolbø, hvor gjerne Byens bedste Spillere samledes. Amerikaneren spillede først sammen med Assessoren og tabte. Senere spillede han med Skibsrederen. Da tabte han ogsaa.

„De sidder i Uheld iaften," sa Konsul Bjørn skjødesløst elskværdig.

„Ja," svarte Amerikaneren tørt med et forbindtligt Buk; „min Stjerne daler iaften. Tilsyneladende, Hr. — Bjørn!"

Klokken blev et, og den blev halvto.

Detektiven sad i stor Spænding. Amerikaneren lod som intet, men Krag la gjentagne Gange Merke til, at Amerikanerens Blik saa forskende paa ham.

„Han vil se, om jeg ved noget," tænkte Detektiven, og lod, som han var helt optat af Spillet. Han følte sig overbevist om, at ved det mindste Tegn paa Utaalmodighed fra hans Side vilde Amerikaneren øieblikkelig fatte Mistanke.

Amerikaneren lod heller ikke den mindste Spænding komme tilsyne.

Klokken to sluttede en Rubber, og Amerikaneren foreslog at stanse Spillet, som da havde varet i tre Timer.

„Jeg føler mig ikke rigtig vel," foregav han. Han havde tabt hele Aftenen.

Selskabet reiste sig fra Bordet, og efter endel intetsigende Passiar tog Herrerne Tøiet paa.

Amerikaneren havde imidlertid faaet Skibsrederens Tjener til at telefonere efter en lukket

Vogn. Udenfor silregnede det. Der gik 10 Minutter, og saa rullede Vognen op for Døren. Herrerne tog Afsked med hinanden. Assessoren boede Nærheden, han kastede bare et Regnslag over sig og traskede hjem i forholdsvis godt Humør med Aftenens bedste Gevinst. Konsul Bjørn, alias Detektiven, foregav at ville kapre en Drosche paa Holdepladsen længere nede i Gaden.

Da Amerikaneren stod færdig til at stige ind i Vognen, sa han:

„Hvor et sligt Regn gjør Luften ren og frisk!"

Han aandede den fugtige Luft ind i fulde Drag.

„Jeg liker et saadant mildt, roligt Regnveir!" — Henvendt til Kusken fortsatte han:

„Kjør mig et Stykke udover til Sandviken. Jeg vil slaa Vognvinduet ned. Jeg beklager, Hr. Konsul," tilla han, „at jeg ikke kan by Dem Plads med. Slige natlige Kjøreture foretar jeg bestandig alene."

„Konsulen" smilede bare og bød frem sit Sølv-Cigaretui.

„Men en god Cigar bør De dog ha med paa Veien."

Amerikaneren takkede og tog imod den.

Detektiven rev af en Fyrstikke og gav ham Ild. I Skjæret fra Fyrstikken fik han kastet et Blik ind i den lukkede Vogn. Saasnart Detektiven saaledes havde opnaaet sin Hensigt, hilste han og drev nedad Gaden. Amerikaneren steg ind i

Vognen og smeldte Døren høit og lydelig igjen efter sig, hvorefter Kusken piskede paa Hestene. Vognen kjørte raskt afsted udover Drammensveien.

Da Krag efter en hurtig Gang var kommet ned paa Holdepladsen, kom en høi, skulderbred Mand imod ham.

Det var en af Politiets Mænd.

Detektiven hviskede nogle Ord til ham, og Manden sprang straks op i en Drosche, der kjørte ham samme Vei, som den „Greven af Oslo“ havde tat.

Krag selv kjørte ned til Politistationen.

I Hallen traf han Opdagelseschefen, som gik nervøs frem og tilbage.

„Jeg har ventet paa Dem i næsten en Time,“ sa han. „Klokken er nu halv tre.“

„Det er ogsaa paa Tide, at vi kommer afsted,“ svarte Krag, „vi har ingen Tid at spilde. Er alt iorden?“

„Fuldstændig. Vore Mænd er alle paa sine Pladse.“

Opdagelseschefen og Detektiven satte sig i Vognen og kjørte nedad mod den Bydel, hvor Juvelerforretningen laa. Det var i et af de Strøg, hvor der er et pulserende Liv om Dagen, men som om Natten ligger mørkt og næsten folketomt.

Vognen kjørte forbi Guldsmedbutiken og svingede op i en Sidegade, hver Opdagelseschefen og Krag hurtig sprang ud, medens Vognen rullede videre nedad Gaden.

De to Politimænd listede sig ind i Porten til Hjørnegaarden. Herfra kom de op til Gaardens anden Etage, gik gjennem en lang Korridor og stansede endelig udenfor en liden Kontordør. Opdagelseschefen tog en Nøgle frem og laaste op. Politimændene befandt sig inde i et Værelse, hvis Vinduer vendte ud mod Guldsmedbutiken paa den anden Side af Gaden. Værelset laa i fuldstændigt Mørke, saa Politimændene, selv useet, kunde holde Øie med, hvad der foregik i Gaarden ligeoverfor.

Krag og Opdagelseschefen tog Plads ved det ene Vindu. Opdagelseschefen forklarede Detektiven de Arrangements, som var truffet. Politibetjente var smuglet ind i Trappeopgangen ovenover Agentkontoret, inde i Gaardsrummet og i Portrum nedover Gaden. Det var umuligt for nogen af Banden at undkomme.

„Ser De den Mand derhenne?“ spurgte Opdagelseschefen.

Krag nikkede.

„Mener De han, som forsøger at tænde sin Cigar?“

„Ja,“ svarte Opdagelseschefen, „netop han. Nu har han forgjæves revet af fire Fyrstikker. Det er et aftalt Tegn. Det betyr, at fire af Kjeltringerne allerede er kommet op i Agenturkontoret over Guldsmedbutiken.“

„Udmerket,“ sa Krag. „Nu mangler vi bare Greven.“

„Og De føler Dem overbevist om, at han kommer?“

„Absolut.“

Med et eiendommeligt Smil la Detektiven til:

„Men for Øieblikket kjører han bevislig udover til Sandviken.“

Opdagelseschefen rykkede til.

„Hvad,“ sa han, „jeg forstaar Dem ikke. —“

Krag forklarede:

„Da vi skiltes udenfor Skibsrederens Gadedør, steg Greven op i en lukket Vogn for at kjøre til Sandviken.“

„Det var naturligvis det sædvanlige Tyvetrick,“ afbrød Opdagelseschefen, „han steg ud igjen paa den anden Side.“

„Nei,“ svarte Politimanden; „det var ikke det almindelige, simple Trick. Der var en Plan ligesaa enkel som genial. Nu skal De høre:

Greven stiger op i den lukkede Vogn, som er en almindelig Leievogn, og Kusken kjører ham udover til Sandviken. Da han henad Morgensiden kommer tilbage igjen, stiger Greven af og gaar ind i sit Hus. Hvis noget skulde komme paa, kan Kusken bevidne, at Greven har været i Vognen lad os si fra Kl. halvtre til 6, og dermed er hans Alibi bevist.“

Opdagelseschefen lyttede spændt til Detektivens Fremstilling.

„Jeg forstaar Dem endnu ikke,“ sa han.

Detektiven fortsatte:

„Da Greven steg ind i Vognen, bød jeg ham en Cigar, og i Skinnet fra Fyrstikken, som han tændte den med, fik jeg kastet et Blik ind i Vognen, og jeg saa da, at der sad en Mand inde i Vognen. Denne Mand, en af Grevens Bande, havde luret sig ind i Vognen saa forsigtig, at Kusken ikke havde lagt Merke til det. Greven kunde altsaa gaa ind i Vognen og ubemerket springe ud igjen ved et Gadehjørne. Og Kusken, som ikke vidste noget om den anden, vilde sværge paa, at Manden, som steg ind i Vognen udenfor Skibsreder Kolbøs Bolig Klokken halvtre, var den samme som steg ud igjen udenfor Amerikaneren Nelsons Bolig Kl. 6. Paa denne snedige Maade havde Greven planlagt at bevise sit Alibi, hvis han havde sluppet os ud af Hænderne iaften, men det er altsaa forhindret."

„Hvorledes?" spurgte Opdagelseschefen i sterk Spænding.

„Jeg har sendt en af vore Mænd afsted for at arrestere den fremmede Mand i Vognen."

Opdagelseschefen aandede lettet.

Detektiven fortsatte:

„Altsaa har vi intet andet at beskjæftige os med end denne Affære her."

Han pegte ned paa Gaden.

„Ser De den Mand der i den brune Ulster?"

„Ja."

„Godt. Det er „Greven af Oslo."

Opdagelseschefen trak vantro paa Skuldrene.

„Den Mand der er jo gammel. Han har hvidt Haar og Skjeg.“

„Forklædt,“ hviskede Detektiven, „men han bedrager ikke mig. Den Maade, hvorpaa han svinger Stokken, er allerede nok til at forraade ham. Og se, hvordan han røger sin Cigar, han puster Røgen langsomt ud. Han røger Cigarer, som koster fem Kroner Stykket. Nu svinger han ind i Porten. Vi venter i tre Minutter, og saa kan De gi Signalet.“

XIII.
KUPET.

Greven af Oslo gik ind ad Porten med sikre Skridt og en rank Holdning — som den, der gaar i sit bestemte og lovlige Erinde.

„Inden to Minutter er han oppe ad Trappen og velbjerget kommet ind paa Agentens Kontor,“ sa Krag.

„Og De er sikker paa, at der ikke findes mere end én Dør, som fører til Kontoret?“

„Absolut.“

„Naar han først er kommen ind paa Kontoret, kan han altsaa ikke slippe ud igjen ad anden Vei end gjennem Døren til Trappeopgangen?“

„Nei.“

Opdagelseschefen var aabenbart grebet af Situationens Spænding.

„Saa m a a han falde i vore Hænder,“ sa han

Detektiven trak paa Skuldrene.

„Lad os fremfor alt endnu ikke være for sikre. Husk paa, Hr. Opdagelseschef, at vi har

med en Mand at gjøre, som har narret de dygtigste Støvere baade i Scotland Yard og i Pariserpolitiet."

Opdagelseschefen nikkede samtykkende, men svarte:

„Han er dog alligevel nu gaaet i Fælden. Maskineriet vil ikke knirke. Er det ikke saa paa Tide at sætte det igang?"

„Lad os vente endnu i et Minut."

De to Politimænd ventede i Taushed. Opdagelseschefen havde aldrig følt Tiden snegle sig afsted langsommere.

Omsider sa Detektiven:

„Nu er Tiden der! Giv Signalet!"

Opdagelseschefen lukkede Vinduet hurtig op, satte en Messingpibe for Munden og lod den skingre ud i Nattemørket.

Asbjørn Krags Øine søgte granskende henover Gaden. Med Tilfredshed merkede han, at man overalt var aarvaagen. Der dukkede Skygger frem fra Mørket. I Porten til Juvelerforretningens Gaard saaes to høie, bredskuldrede Skikkelser.

Det var af Politiets sterkeste Karle!

Der gik nogle Øieblikke i stor Stilhed; men saa pludselig hørtes en sterk Larm over fra Guldsmedgaarden, og bag Agenturkontorets nedrullede Gardiner saaes nu og da skarpe hvide Lysstreif, som krydsede hinanden. Det var Blændlygterne. Der lød to Revolverskud umiddelbart efter hinanden.

Opdagelseschefen vendte sig fra Vinduet for at springe over Gaden og hjælpe sine Folk, men Asbjørn Krag holdt ham tilbage ved et raskt Greb i hans Arm.

„Det er bedst, at vi blir her nu," sa han. „De er mange nok derover. Og —"

Idetsamme hørte Opdagelseschefen, at Krag spændte Hanen paa sin Revolver.

„Hvad er det, Krag?" spurgte han og fulgte Retningen af Detektivens speidende Blik.

Politimanden fór uvilkaarlig sammen.

Midt paa Bygningens Façade, lige over Guldsmedens høie Speilglasrude, saa han en mørk Skygge, som bevægede sig. Det var en af Forbryderne, som useet havde sneget sig ud af Vinduet og nu forsøgte at klatre langs anden Etages Udspring. Med en fabelagtig Behændighed fik han virkelig sneglet sig frem, som det syntes langs glatte Væggen.

„Den Mand der," sa Asbjørn Krag, „er Greven af Oslo, som har forladt sine Folk, og nu forsøger at flygte. Det er vanvittigt, hvad han kan prøve, men dog kan det lykkes ham. Kommer han først frem til det Vindu der, er han saagodtsom reddet, for da er han kommet ind i den store Gaards Labyrinth af Korridorer og Værelser. Men forinden — — — —"

Krag fuldførte ikke Sætningen.

Han strakte sin Revolver ud igjennem det aabne Vindu.

Opdagelseschefen skalv af Spænding.

— „Her er kun et at gjøre,“ sa Detektiven med Kulde. „Vinduet der maa han ikke naa. Jeg skal vente i det længste, men hvis Taget ikke glipper for ham, blir jeg nødt til at skyde ham ned.“

Detektiven talte rolig og bestemt.

— „Jeg kan forsikre Dem om,“ sa han til Opdagelseschefen, „at aldrig har min Haand været støere, mit Øie sikrere.“

Larmen derover blev sterkere, men Politimændene la ikke videre Merke dertil.

Begges Øine stirrede i Spænding paa den mørke Skikkelse, som syntes at svæve mellem Himmel og Jord.

„Han nærmer sig Vinduet,“ sa Krag, „men han har endnu det vanskeligste Stykke Arbeide tilbage. Saa! — — — Der glap Taget!“

Detektiven sænkede sin Revolver.

Den farlige Forbryder havde mistet Haandfæstet og faldt ned paa Gaden. Han reiste sig imidlertid hurtig, saa sig om for at bedømme Stillingen og det bedste Punkt for et Udfald og la paa Sprang nedover Gaden. Men han var ikke løbet mange Skridt, før han igjen faldt voldsomt og pladask til Jorden. Han havde snublet i en Snor, som to af Politimændene, straks Opdagelseschefens Signal lød, havde spændt over Gaden. Forinden Greven paany fik reist sig, var sterke Politimænd over ham, og da han straks blev forhindret fra at bruge sin Revolver, varede

det ikke længe, forinden han var overmandet og bundet. Samtidig saa Opdagelseschefen og Krag fra sit Vindu, at Politimændene kom ud af Porten med de andre Kjeltringer imellem sig.

Opdagelseschefen knappede sin Kappe.

„Nu kan vi vel gaa ned og høre, hvem de to Revolverskud gjaldt,“ sa han.

Da de to Politimænd kom ned, var der allerede et Par Droscher rullet frem, og to-tre nysgjerrige, sene Nattevandrere havde stanset op for at se, hvad der foregik midt i det fredelige Kristiania en stille Nattetime.

Forbryderne bragtes op i Vognene sammen med sine Vogtere. Opdagelseschefen og Krag fik længer nede i Gaden fat i en Vogn, som de steg op i. De bad Kusken kjøre i strakt Trav til Politistationen.

Under hele Kjørselen blev der ikke sagt noget udenom det, at Opdagelseschefen med en viss Stolthed bemerkede:

„Der ser De, Krag, at Maskineriet ikke knirkede paa et eneste Punkt.“ —

Og saa rullede da den uhyggelige Vognrække gjennem Kristiania Gader. Paa Stortorvet stansede de faa Nattevandrere og saa forbauset til. De kunde ikke forstaa, hvad dette skulde bety.

Forbryderne blev en efter en ledet igjennem Politistationens Hal og sat i Celle. Den gamle Isak saa dyster og mørk ud, Tateren Reinert lod som intet i ungdommeligt Overmod og spøgede

med Konstablerne, saa en af dem tilslut maatte be ham holde Mund.

„Greven af Oslo“ blev sidst ført frem. Han havde paasat Haar og Skjeg af en brunlig Farve, men under de buskede Øienbryn stirrede Amerikaneren Nelsons følelsesløse Øine.

Han gik helt frem til Krag og Opdagelseschefen og bukkede ironisk for dem.

Med fuldstændig rolig Stemme sa han:

„Maa jeg gratulere mine Herrer til den overmaade heldige Fangst, De har gjort inat — arresteret den farlige Bande og dens Anfører „Greven af Oslo“.“

„De bekjender altsaa at være denne Mand?“ spurgte Opdagelseschefen.

„Hvorfor skulde jeg negte det? Nu er jo Spillet alligevel ude.“

„Ja, ikke alene for Greven af Oslo, men ogsaa for Amerikaneren Nelson.“

Med et mesterligt Forstillelsestalent satte Greven en yderlig forbauset Mine op.

„Det Navn mindes jeg ingensinde at ha hørt,“ sa han.

„De regner feil,“ svarte Krag, „i dette Øieblik er Deres Medhjælper i Droschen arresteret, saa De har ikke det Middel til at kunne bevise Amerikaneren Nelsons Alibi.“

„Greven af Oslo“ fór sammen. Nu forstod han først Spillet var fuldstændig og haabløst tabt.

Paa et Tegn af Opdagelseschefen nærmede to Konstabler sig for at føre ham til Cellen.

„Jeg beundrer Deres Snille," fortsatte Krag, „men jeg vil tillade mig at bemerke, at for Fremtiden maa De være mere forsigtig med de Herrer, som byr Dem Ild til Cigaren. I Skinnet fra Fyrstikken saa jeg godt Deres Medhjælper inde i den lukkede Vogn."

Greven saa længe paa Detektiven.

„Jeg vil gjenta," sa han med en Gestus, som om han sa en udsøgt Kompliment i en Balsal, „at de Herrer inat har gjort en udmerket Fangst."

Dermed førtes han bort af Konstablerne.

Detektiven saa ind i hans Ansigt, idet han gik. Der var et Udtryk deri af den usigeligste Foragt og Lede. Det var, ligesom han vilde si: Og her vil man holde mig i dette Hul, m i g, som man forgjæves har forsøgt at holde indenfor Wormwood Scrubbs tykke Mure og i Ny Caledoniens djævelske Straffekolonier.

Detektiven tænkte straks: den Mand er vi ikke færdig med! Og han fik braat en ubestemmelig besynderlig Følelse af en nær forestaaende Fare.

XIV.
JEG KUNDE DRÆBE DEM —

Hvad der senere hændte, er kort fortalt. Klokken blev halv fem, førend Krag kom hjem, og han sov uafbrudt i tolv Timer.

Hans Husholderske bragte ham Frokosten og Aftenens Aviser samtidig. Dagens store Sensation var „Greven af Oslo"s Paagribelse. Det detektive Politi berømmedes i høie Toner. Særlig blev Asbjørn Krag hædret som den, hvis Kløgt og Snarraadighed havde ledet til Bandens Paagribelse. Der lagdes ikke Skjul paa, at Detektiven herunder samtidig havde gaaet med Livet i Hænderne. Det beviste tydelig nok Mordet paa Betjenten Græff.

Et Par Blade bragte endog Krags Billede med Levnedsbeskrivelse. Man gjenkaldte i Erindringen den berygtede Rakkemorders Paagribelse, som Krag ogsaa havde havt den væsentligste Andel i. „Denne udmerkede Politimand," stod der, „som har gjort Forbryderes Efterforskning til Videnskab,

og som nu har befriet vor By for en Plage, som — —“ o. s. v. o. s. v.

Krag kastede træt Aviserne fra sig. Denne Gang kunde han ikke rigtig glæde sig over Lovordene, som saa ofte før havde sat ham i godt Humør. Han havde fremdeles paa Følelsen, at der vilde komme til at hænde ham noget ubehageligt, noget som han ikke kunde hindre. Han mindedes „Greven af Oslo“s usigelig overlegne og haanlige Blik, idet denne store Forbryderchef førtes ned i Cellen. Hvad var det for vilde Planer mon, som da tumlede om i hans Hjerne?

Krag gik en Tur nedom Opdagelseschefen og fik vide, at der den følgende Dag skulde afholdes Forhør. Foreløbig havde han været oppe og undersøgt Grevens Hus og beslaglagt hans Eiendele.

Detektiven var saa udslidt af de forrige Dages Anstrengelser, at han gik tidlig hjem for at faa sove ordentlig ud. Nu, da Spændingen var forbi, kom Slappelsen over ham.

Han sov trygt og fast hele Natten. Henad Morgensiden kvak han op, som det forekom ham vækket ved en let Støi i Værelset. Han reiste sig op i Sengen og bøiede sig lyttende fremover. Men da han intet videre hørte, la han sig tilbage igjen i den Tro, at det Hele havde været Indbildning.

Da Krag med en langt fra glubende Appetit havde spist sin Frokost, hørte han, at det ringede hvast paa Entreklokken. Straks efter kom en

underordnet Politimand ind til ham med et Brev fra Opdagelsespolitiets Chef. Brevet lød saaledes:

„Greven af Oslo har inat brudt sig ud af sin Celle og er rømt. Han har saget Jernstængerne over med en skarp Fil.“ —

Krag reiste sig bleg fra sin Plads.

— Du store Verden, tænkte han, saa er jeg i overhængende Dødsfare. Den Mand har tabt alt, han har intet mere at miste. Nu vil han hævne sig. Ja, ja, det faar endda være. Jeg er altsaa ikke færdig med ham. Det skal bli til en ny, til en sidste Dyst mellem os. Men den farligste!

Krag gik ind i sit Arbeidsværelse for at hente sine Vaaben.

Idet han skulde aabne Skrivebordskuffen for at ta sin seksløbede Revolver frem, faldt hans Øine paa en blaa Konvolut, som var stillet op paa Bordet. Han greb den og læste sit Navn udenpaa den.

— Det var merkeligt, tænkte han. Det Brev saa jeg da ikke her igaaraftes. —

Han rev Konvolutten op og trak frem et tykt, fint, glittret Brevark. Brevet var stilet til ham og skrevet med sort Blæk.

Krag læste nogle Linjer —, da han med et forbauset Udraab vendte Arket om for at se paa Underskriften. Han var kommet i meget sterk Bevægelse, hans Hænder skalv, og han jagede febrilsk igjennem de sorte Linjer.

Da han havde læst Brevet, foldede han det

omhyggelig sammen og la det ind i sin Tegnebog. Saa gik han tilbage til sin Dagligstue og bad Betjenten gaa til Opdagelseschefen og si, at han selv skulde komme straks efter.

Krag blev længe siddende og tænke sig om. Han overveiede i en vigtig Sag. Omsider tog han Tøiet paa og gik ud. —

Nede paa Politistationen fik han vide alle Enkeltheder ved Rømningen. Han bad om at faa se Grevens Celle, og førtes did ind. Detektivens Øine fæstede sig straks ved nogle afrevne Blade af en Cigar, som laa paa Gulvet.

„Forstaar man, hvorledes han har faaet fat i Filen?“ spurgte han.

Nei, ingen vidste det.

Detektiven spurgte:

— „Ikke sandt? Fangen vilde gjerne røge?“

— „Ja, han ansøgte om det som en særlig Gunst at maatte faa beholde sit Cigaretui. Og det blev indvilget ham.“

— „Da er det klart nok,“ sa Krag, „han har havt Filen inde i en af Cigarerne. Det har været en af de haarde og fabelagtig skarpe File, som med Lethed gjennemsager selv de tykkeste Jernstænger, hvilket netop disse ikke er.“

Eftersøgningen af den Rømte ledet af Opdagelseschefen personlig. Krag havde anmodet om at fritages for dette Hverv.

Da to Dage var gaaet, modtog Opdagelseschefen til sin store Forbauselse Asbjørn Krags

Afskedsansøgning fra Politiets Tjeneste. Da Opdagelseschefen spurgte ham, hvilken Begrundelse han gav for dette Skridt, fik han til Svar, at den egentlige Grund kunde han ikke angi. Imidlertid vidste jo Opdagelseschefen godt, at han længe havde næret Ønske om at træde tilbage, da han vilde arbeide mere frit og uafhængig som Privatdetektiv. —

Dagene gik, og der hverken hørtes eller spurgtes mere til „Greven af Oslo.“ Retssagen fortsattes imod de andre Medlemmer af Banden, som en efter en blev dømt. Af deres Forklaring fremgik det, at Banden havde stjaalet paa en Masse Steder rundt om i Byen, særlig Kostbarheder, men ogsaa rede Penge. Juvelerne sendte Greven til Udlandet, hvor de saa solgtes af hans Forbindelser.

Isak blev dømt til livsvarigt Strafarbeide for Mordet paa Betjenten Græff. Han levede paa Akershus indtil for 3 Aar siden. Tateren Reinert fik 4 Aars Tugthus. Efterat han slap ud af Fængslet, har Politet endnu ikke hørt noget til ham. De andre Medlemmer af Banden fik tilpasset lignende Straffe.

*

Der gik et Aar, hvori Asbjørn Krag havde havt meget at gjøre som privat Opdager og i det Stille feiret mange smaa Triumfer. Saa fik han en Dag et Brev, som var paastemplet Kalkutta.

Det var meget langt og fyldte 12 tætskrevne Sider, og det var undertegnet „Greven af Oslo.“ Krag læste det meget omhyggelig igjennem. Da han var færdig, tog han frem fra sin Tegnebog et andet Brev — det var Brevet i den blaa Konvolut, som laa paa Detektivens Skrivebord Morgenen efter Greven af Oslos Undvigelse. Dette Brev, skrevet med samme Haand som Brevet fra Kalkutta, læste Detektiven paany. Det lød saaledes:

„Da jeg førtes ind i Fængslet, havde jeg besluttet at dræbe Dem, men senere kom jeg paa andre Tanker. Jeg beundrer Deres Dygtighed, og jeg har lært Dem at kjende som Menneske. De forstod vel ligesaa godt som jeg, at det ikke nyttede at stænge mig inde bag deres latterlige Mure og skrøbelige Gitterverk. Jeg er nu brudt ud og vil forlade Landet. Jeg kunde forlade det allerede inat, men hindres deri af noget, som jeg først maa ha udrettet i Byen. Det vil ta mig to Dage. Saasnart disse to Dage er gaaet, skal jeg forlade Norge for bestandig. Jeg forsikrer Dem paa min Ære, at det ikke er nogen ny Forbrydelse, jeg har fore, men en helt privat, mig magtpaaliggende Affære. Der vil nu sættes igang Eftersøgelser for at fange mig. Men den eneste, jeg frygter for, er Dem — De alene kan lægge mig Hindringer iveien i disse to Dage. Det er af den Grund, jeg skriver til Dem. Jeg vil be Dem om at la mig være i Fred. De behøver ikke at gjøre det anderledes end ved at fralægge

Dem Befatningen med Ledelsen af Forfølgelsen. Lad de andre bare gjøre, som de lyster! Jeg frygter dem ikke. Jeg sverger paa, at jeg ikke oftere skal volde Deres Politi Bryderi — om overhodet noget Politi i Verden. Jeg har andre Planer, som kan beskjæftige mig. Jeg er ikke Forbryder af Trang, men af Lyst. De vil selv forstaa, hvad der i dette Tilfælde vil være den fornuftigste Handlemaade af Dem.

Jeg haaber, De ikke tror, at denne Henvendelse er et nyt Fif. Men jeg skal dog gi Dem et Bevis paa, at jeg mener det alvorlig. Jeg vil i Nat lægge dette Brev ind paa Deres Værelse, medens De sover. Det skal gjøres stille og uden Larm af Indbrudsverktøi. Og jeg vil da komme Dem saa nær, at jeg kunde dræbe Dem ved blot at strække Haanden ud. Men jeg gjør det ikke. Tror De nu, det er Alvor? Forresten kjender De mig saa godt, at De ved, jeg aldrig spøger.

Hvis De opfylder min Anmodning, lover jeg, at De skal faa høre fra mig om et Aar, og jeg skal da fortælle Dem, hvorfor det var saa nødvendigt, at jeg maatte bli her i Kristiania endnu i to Dage og to Nætter.

„Greven af Oslo.“

*

Asbjørn Krag havde da veiet for og imod, før han bestemte sig, men fattede, som vi ved, den kloge Beslutning at la Greven af Oslo i Fred. Samtidig havde han saa indleveret sin Afskedsansøgning. Detektiven fik ikke Anledning til at angre denne Handlemaade.

I Brevet fra Kalkutta fortalte Greven ham mange merkelige Ting om sine Oplevelser de sidste to Dage i Kristiania og senere hen. Men da disse ingen Sammenhæng har med nærværende Fortælling, hører de ikke hid. En anden Gang kan de nok gjøres til Gjenstand for en ny Skildring til Belysning af den merkelige Mand, som inden Forbryderverdenen og mellem Politiet i Kristiania en Tid gik under Navnet „Greven af Oslo.“

DEN TREDJE

I.
SPRÆNGSTOFKOMPANIET AF 1905.

Kristiania-Detektiven Asbjørn Krag befandt sig i en død Periode. Han havde ikke paa længe havt nogen egentlig *Sag* at interessere sig for. Han havde sikkerlig kjedet sig halvt ihjæl, hvis han ikke havde havt private Ting at stelle med.

Hans Held i de sidste Par Aar havde nemlig indbragt ham ganske betydelige Honorarer — ved Siden af Berømmelsen. Han saa sig derfor istand til at fraflytte sin mere beskedne Leilighed ved St. Hanshaugen og bosætte sig i den fashionable, rolige Josefinegade.

Her indrettede han sig en, som han selv syntes, fyrstelig Leilighed paa fem Værelser. Hans Husholderske, en gammel Enke efter en Embedsmand, fulgte med ham. Hun overtog Udstyret af Salonen, Spisestuen og Soveværelset. Men sit Arbeidsværelse vilde han selv ordne med. Det vilde han ha efter sit eget Hode og det blev

et høist underligt Værelse. Mest bemærkelsesværdigt var et Uhyre af et Skrivebord, som Asbjørn Krags Snedker havde brugt flere Uger for at faa færdigt. Detektiven havde selv gjort Tegninger til det. Han kaldte det spøgende for sin „Fæstning“; det var fuldt af merkelige Mekanismer, Skuffer og Klaffer. Videre havde han arrangeret sig med en stor grøn Lampeskjærm. Naar han trykkede paa en Knap, vendte Skjærmen en Strøm af Lys mod Døren, saaledes at den indtrædende næsten blev blændet af Lyset, hvorimod han selv blev siddende i Mørket.

Arrangementet af en Mængde saadanne Smaating optog hans Tid i flere Uger. Da han endelig var færdig og sad midt oppe i Herligheden uden nogen Ting at bestille, begyndte han at kjede sig igjen.

Han havde ogsaa faaet Raad nu til at engagere en Tjener. Denne Tjeners Opgave var bl. a. at efterse og pudse sin Herres Vaaben, hans Revolvere og Geværer, at bringe hans Telegrammer afsted og assistere ham paa enhver Maade. Det var en klog Fyr, som han flere Gange havde havt Nytte af. Han hed Jens og Asbjørn Krag havde fisket ham op fra Bodsfængslet.

Denne Tjener bankede en Eftermiddag paa Døren til Asbjørn Krags Arbeidsværelse.

Detektiven laa netop og slumrede gjennem sin Middagslur, da han blev forstyrret paa denne Maade, og han forstod straks, at noget vigtigt maatte

være paafærde, ellers havde ikke Jens vovet at vække ham.

— Kom ind! raabte han.

Tjeneren kom ind med et Kort.

— Det er en meget fin Herre, som vil tale med Dem, sa han. Jeg fortalte ham, at De hvilte, men han maatte tale med Dem.

— Det er godt.

Asbjørn Krag greb Kortet og læste:

HUGO BRODD.
DIREKTØR FOR SPRÆNGSTOFKOMPANIET
AF 1905

Berlin. Kristiania.

— Dette høres da mærkelig ud, mumlede Krag, bed Herren om at komme ind.

Han gravede efter i sin Erindring, men han mindedes aldrig at ha hørt nævne før Sprængstofkompaniet af 1905.

Tjeneren aabnede Døren og gav Plads for den indtrædende, en høi, middelaldrende udseende Herre, klædt i en elegant Reisedragt. Herren bar Guldbriller.

— Jeg kommer i et meget vigtigt og meget

delikat Anliggende, begyndte han, saasnart han havde tat Plads ligeoverfor Asbjørn Krag, — som De ser af mit Kort, er jeg Chef for Sprængstofkompaniet af 1905. Formodentlig har De ikke hørt det Kompanis Navn før.

— Jeg kan iallefald ikke huske det, bemærkede Krag.

— Det er dannet for et halvt Aar siden i Berlin. Selskabets Formaal er at udnytte en Opfindelse, som en elsassisk Ingeniør har gjort paa Sprængstofindustriens Omraade. Her er ikke Stedet til at udrede nærmere, hvori denne Opfindelse bestaar. Kun vil jeg nævne for Dem, at den gaar ud paa simpelthen at udnytte en egen Slags magnetholdig Malmerts, som kun forefindes i Norge. Som De vil ha forstaaet af mit Sprog, er jeg selv norsk, men jeg har arbeidet i henved 10 Aar som Afdelingsingeniør ved et af Verkerne i Essen. Her var det jeg traf Elsasseren og blev bekjendt med hans Eksperimenter. I Fællesskab fuldkommengjorde vi saa Opfindelsen og forelagde Resultatet for en Kommission, der var nedsat af det tyske Krigsministerium. Det konstateredes, at det nye Sprængstof i Værdi langt overgik baade Dynamit og Nitroglycerin, desuden var Fremstillingsmaaden billigere. For en anseelig Pris kjøbte saa det tyske Krigsministerium alt, hvad vi kunde levere af det nye Stof i tre Aar.

Paa Grundlaget af denne Kontrakt dannedes Selskabet for et halvt Aar siden, og jeg sendtes

op til Norge for at udvælge et passende Sted, hvor Fabriken kunde anlægges.

Jeg erhvervede da ganske snart det lille Vandfald Evjefossen ved Arendalskanten og Arbeidet med Opførelsen af Fabriken sattes straks igang. Saavel Selskabets Navn som Formaalet med Anlægget hemmeligholdtes ifølge en af Kontraktens udtrykkelige Betingelser.

Alt gik godt og Arbeidet kom raskt fra Haanden, indtil vi for to Maaneder siden modtog et Telegram fra vort Kontor i Berlin.

Direktøren laaste sin Portefølje op og tog ud et Papir.

— Her er Telegrammet, sa han og leverede Papiret til Krag.

— Zifferskrift, bemærkede denne forundret, den kan jeg ikke tyde saadan paa staaende Fod.

— Dechifreringen staar bagpaa.

Kristiania-Detektiven vendte Papiret og læste:

„Krigsministeriet befaler, at første Levering maa være færdig to Maaneder før den kontraherede Tid. Opgiv ny Pris.“

— Telegrammet er dateret 25de Mai, sa Krag, hvad hændte saa efter denne Dato?

— Jeg opgav den nye Pris, som vi maatte beregne os paa Grund af den forcerede Bygning, og samme Dag fik jeg Svaret: Accepteret — kort og godt. Jeg engagerede flere Folk og pressede paa, saa godt jeg kunde. Men saa begyndte det.

— Hvad begyndte?

— Uheldene.

— Ah, saaledes, sa Krag og lænede sig tilbage i Stolen med halvt lukkede Øine — en Stilling han gjerne indtog, naar han vilde være rigtig opmærksom.

— Jeg forsikrer Dem, Herr Krag, at vi siden den Dag er blit rammet af en Række Uheld, saa uforstaaelige og saa beklagelige, at hvis det skal vedvare, staar hele Selskabets Eksistens paa Spil.

— Hvordan var det første Uheld? spurgte Krag.

— Det skede i Hamburg. Vi havde bestilt nogle uhyre store Svinghjul fra Essen til vor nye Fabrik. Da det største af disse Hjul skulde indskibes, gik paa en uforklarlig Maade Kranen istykker, saa Hjulet faldt i Sjøen. Det tog flere Dage at faa det op igjen. Imidlertid kom omsider Hjulene ombord og Baaden afgik, men saa fik vi til vor Forfærdelse Telegram om, at Baaden om Natten havde gaaet paa Grund i Elben.

— Havareret?

— Nei, den blev trukket af igjen etpar Dage efter, men endel af Lasten maatte først losses over i et andet Dampskib, deriblandt vore Svinghjul. Og nu hændte det fatale, at Kranen igjen gik istykker, da det største af Hjulene heisedes op, og Hjulet faldt i Sjøen, hvor det fremdeles ligger.

Asbjørn Krag saa spørgende paa Direktøren.

— Sandbund, svarte denne, løs Sandbund,

umulig at faa op igjen. Vi maatte bestille et nyt Hjul fra Essen og denne Forsinkelse gjorde, at Fabriken ikke kunde bli færdig de to Maaneder tidligere. Saa en vakker Dag overraskedes vi ved, at Arbeiderne gjorde Streik, simpelthen nedlagde Arbeidet efter at ha stillet nogle ublu Betingelser. Da det viste sig umuligt at hverve Streikebrydere, maatte vi gaa ind paa Betingelserne. Saa opstod der en Nat Ild i vort Materialhus og en ødelæggende Ulykke afværgedes kun i sidste Øieblik. En anden Nat forsøgtes Indbrud i vort Ingeniørkontor, hvor vi har alle vore Tegninger opbevaret. Tyveriet mislykkedes, men Tyvene undkom. Vi begyndte at føle os, som om vi skulde opholde os i en beleiret Fæstning, og vi satte hver Nat en Mængde Vagter ud. Efter at være rammet af en hel Del mindre Uheld, hvis Aarsag vi ikke kunde forklare, men som hvert især forsinkede Arbeidets Fremme, hændte endelig igaar Formiddag noget meget alvorligt.

— Et Menneskeliv gik maaske tabt, spurgte Asbjørn Krag spændt — han havde lyttet til Direktørens Fortælling med stigende Interesse.

— De har gjættet rigtig — næsten, svarte Direktøren. Jeg vil haabe, han staar det over.

— Hvem taler De om?

— Jeg mener Elsasseren, min Kompagnon. Da han igaar gik til Arbeidspladsen, blev han rammet af et nedfaldende Stenstykke. Blodig og forslaaet og i bevidstløs Tilstand blev han baaret

ind i sin Bolig. Der laa han endnu uden Bevidsthed, da jeg reiste til Kristiania.

— For at opsøge mig? spurgte Krag.

— Ja, jeg vilde søge Deres Hjælp. Jeg tror nu, at vi paa alle Kanter er omgit af mægtige Fiender, som for enhver Pris vil hindre, at Arbeidet kommer til Udførelse.

— Det synes saa, bemerkede Krag, kom De med Vestlandsbaaden til Kristiania?

— Nei, jeg havde Ekstradamper til Brevik og tog derfra med Tog til Kristiania.

— Det skulde ikke forundre mig, bemerkede Krag, om De har havt en eller anden Oplevelse underveis.

Direktøren saa opmerksom paa ham.

— De har atter gjættet rigtig, sa han, jeg havde virkelig en liden Oplevelse under Veis, en ganske ubetydelig Oplevelse, for ubetydelig kanske til at fortælles, men De skal alligevel faa høre den. Ude i Entreen, fortsatte han, har jeg staaende en liden brun Haandvæske —

Asbjørn Krag afbrød ham ved at ringe. Tjeneren traadte ind.

— Gaa ud i Entreen, befalte Krag, og hent den lille brune Haandvæske.

Direktøren saa forbauset paa ham.

Da Jens kom ind med Haandvæsken, sa Krag, idet han pegte paa en Stol ved Kaminen:

— Sæt den dèr. Tak, Du kan gaa . . Det var

altsaa den Væsken, fortsatte han, den er sikrere herinde end i Entreen.

— Javel, den var altsaa nær blit stjaalet fra mig paa Toget, sa Direktøren. I Brevik tog to Herrer Plads i min Kupé. Da jeg skulde se ud af Vinduet paa Drammens Jernbanestation, opdager jeg til min Forbauselse, at den ene af Herrerne fjerner sig med min Væske i Haanden. Jeg løber naturligvis efter ham og kniber ham idetsamme han skulde stige op i en Drosche.

— Hvad sa han?

— Han blev yderst fornærmet. Han talte forresten tysk. I Begyndelsen paastod han, at det var hans egen Væske. Tilslut gik han med mig tilbage til Kupeen og det viste sig da, at der i Bagagenettet laa en Væske nøiagtig Mage til den, han havde i Haanden. De undskylder saaledes, at jeg kunde ta feil, sa Tyskeren og leverede mig bukkende min Væske tilbage. Der var kun den lille Forskjel paa de to Væsker, sluttede Direktøren —

— At hans var splinterny, fuldendte Detektiven, jeg ser, at Deres er noget brugt, la han til.

— Ganske rigtig.

— Er der vigtige Papirer i Væsken?

— Tegninger og Planer for Fabrikens Anlæg.

— Altsaa uerstattelige, hvis de kom bort?

— Iallefald vanskelig erstattelige.

— Hvorfor medfører De dem da i en almin-

delig Haandvæske og under Omstændigheder som disse?

— Jeg vil deponere Papirerne i en af Bankerne, svarte Direktøren, der er de sikrest forvaret.

Krag nikkede.

— De har Ret, sa han, men hør engang, De tror altsaa, at den Manden i Toget vilde bestjæle Dem?

— Jeg skulde anta det, men jeg havde ikke noget Bevis mod ham. Desuden faldt det mig først ind senere. Tror ikke ogsaa De, at han vilde bestjæle mig?

— Absolut.

— I den Hensigt at faa Fingre i Papirerne?

— Det er jeg overbevist om.

— Men saa kan jeg jo ikke være tryg noget Steds?

— Nei, sa Krag langsomt, saavidt jeg forstaar det i Øieblikket, kan De ikke engang være tryg for Deres Liv.

Direktøren for Sprængstofkompaniet af 1905 blev bleg. Han reiste sig hurtig.

— Saa bør jeg være endda mere taknemmelig for den Indskydelse, der drev mig til at søge Deres Hjælp, sa han.

— Det bør De.

— Og De vil hjælpe mig?

— Selvfølgelig. Jeg er henrykt over at ha faaet en saadan Sag.

Direktøren vilde atter tale, men Asbjørn Krag afbrød ham med en Haandbevægelse.

Kristiania-Detektiven sad og lyttede.

Hvad lytter han efter, tænkte Direktøren. Han kunde selv ikke opfange nogen Lyd uden en let Støi fra Gaden.

Asbjørn Krag ringte og Jens kom atter ind.

— Gaa ned paa Gaden, sa Detektiven, og se efter, hvilket Numer den Drosche har, som i dette Øieblik kjørte forbi her og som nu er stanset udenfor Numer 10. Hvis Du kan faa et Glimt af dem, som sidder inde i Vognen, er det godt. Du ved, hvordan saadanne Ting skal gjøres.

Jens nikkede ivrig og forsvandt.

— En flink Fyr, mumlede Detektiven, jeg kan snart begynde at benytte ham til betydeligere Ekspeditioner. Der er forresten noget, jeg maa spørge Dem om. Først og fremst, hvad heder Elsasseren?

— Axel Schwartz.

— Det er altsaa egentlig han, som har gjort Opfindelsen?

— Ja.

— Men ogsaa De, Herr Direktør, kjender Fremgangsmaaden ved Fabrikationen?

— Ja, jeg har forbedret den endel. Jeg har mere praktisk Erfaring end han.

— Er der flere, som kjender Hemmeligheden?

— Nei, ingen flere.

— Det er godt. Saa gaar vi over til noget

andet. Hvordan saa de ud de to Herrer, som traadte ind i Kupeen i Larvik?

— Den ene saa ud til at være henved tretti Aar gammel. Han havde et skarpskaarent Ansigt, dybtliggende sorte Øine, skjægløs, tykt, kruset Haar. Paa Hodet bar han en lysegraa Filthat, han var klædt i en rudet, blaalig Jakkedres og bar en Kikkert i en gul Læderrem over Skulderen.

— Meget vel, det karakteriserer ikke Manden noget videre, men det er altid et Signalement. Og den anden?

— Han var lidt tykfalden og rødmusset og var klædt i engelsk Sportsdress.

— Og de gik begge af i Drammen?

— Ja, de gik begge af.

— De byttede ikke bare Kupè?

— Det er jeg ikke sikker paa. De forlod iallefald den Vogn, hvori jeg sad.

— Det er saaledes ikke udelukket, at de kan ha tat samme Tog ind til Kristiania?

Direktøren blev tydeligvis lidt forvirret over Spørgsmaalet.

— Det maa være nogle snedige Fyrer, sa han og rystede paa Hodet, nei jeg er ikke sikker paa dette.

— De har Ret, mumlede Detektiven, det er farlige Folk. Men der har vi nok allerede Jens.

Jens kom ind og meldte kort og fyndig:

— Drosche Numer 73.

— Ah, saa! — Kusk Antonsen?

— Javel, Herr Krag, Holdeplads Vestbanestationen.

— Det er godt. Hvormange Passagerer?

— To.

— Signalement?

— Den ene havde en Kikkert i en gul Læderrem over Ryggen. —

Direktøren for forskrækket iveiret og snappede efter Haandvæsken.

Krag beroligede ham smilende.

— Lidt brugt, lysegraa Filthat, fortsatte Jens uforstyrret, grønt Baand med en Roset i. Dobbeltsnip, staalgraat, ensfarvet Slips med hvid Perle.

Asbjørn Krag nikkede bifaldende.

— Det er ham, det er ham, hviskede Direktøren.

— Videre, sa Krag.

— Enkeltknappet Vest, Gulduhrkjæde, som gaar fra begge de øverste Vestelommer gjennem det andet Knaphul fra oven.

— Det stemmer, det stemmer! raabte Direktøren, nu husker jeg det altsammen.

— Klaffer over de nederste Vestelommer, Vesten knappet helt op til Snippen. Jakken afrundet svagt foran, hele Dressen af et blaastribet, storrudet Tøi.

— Ansigtet? spurgte Krag.

— Magert med lidt udstaaende Kindben, tynde Læber, ret Næse, sammenvoksede Øienbryn, dybt-

liggende Øine, intet Skjæg, tykt Haar. Manden er kommet fra en længere Reise. —

— Han er altsaa ubarberet?

— Ja. Den anden — begyndte Jens igjen. —

— Tak, den anden behøver vi ikke, sa Krag, Du kan gaa, Jens. Du er en flink Fyr.

II.

DEN FALSKE ORDRE.

Hvad vil De nu raade mig til at gjøre? spurgte Direktøren nervøst.

— Jeg vil øieblikkelig ledsage Dem ned i Banken med den Væske der.

— Ja, det er vistnok fornuftigst.

Detektiven ringte op efter en Drosche.

Da de havde ventet i nogle Minutter, hørte de Larmen af Vognhjulene udenfor.

— Tillader De? spurgte Krag, idet han greb Væsken, — naar jeg engang har faaet med denne Sag at gjøre, stoler jeg bedre paa mine egne Næver end paa andres.

Direktøren bukkede forbindtligt.

— Jeg overlader trygt Papirerne i Deres Hænder, sa han.

Da de kom ud paa Gaden, opdagede de Forfølgernes Vogn et Stykke længere nede. Akkurat udenfor Nr. 10, som Asbjørn Krag havde angit.

Direktøren stirrede nysgjerrig paa den.

— Se ikke for interesseret ud, sa Krag. De kan være aldeles overbevist om, at vi iagttages.

De to Herrer tog Plads i Droschen og Krag bad Kusken kjøre ned til Creditbanken, hvor han vidste, at han vilde træffe Chefen.

De kjørte i Retning af den anden Drosche, men pludselig satte ogsaa denne sig i Bevægelse.

— Jeg tænkte det, mumlede Krag, de kjører foran os, lad os dreie ned ad denne Gade, saa faar vi Vished for, at de forfølger os.

Han gav nu Ordre til Kusken og denne dreiede pludselig ned gjennem en Sidegade.

Det varede ikke længe, før de hørte Rullen af Vognhjul bag sig.

Asbjørn Krag smilte.

— Det er sjelden, jeg er i den Situation, at det er jeg som blir forfulgt, sa han, men til en Afveksling kan det være ganske grinagtig. De lægger forresten ikke Skjul paa, at de jager.

— De har jo ingenting at resikere, sa Direktøren, vi har intet Bevis mod dem.

Krag nikkede.

Da de kom ned paa Strøget, stansede Direktøren Droschen og vinkede en af Avisgutterne til sig. Aftenaviserne var netop kommet.

— Noget af Interesse? spurgte Krag, da Direktøren havde gjennemlæst et af Bladene. Han var ikke saa lidet forundret over Direktørens Slugvorenhed efter Nyheder.

— Delcassè har holdt en opsigtsvækkende Tale

i Brest, svarte Direktøren en ganske liden Smule ophidset.

— De interesserer Dem altsaa for Udenrigspolitik, bemærkede Krag ligegyldig.

Han havde nu opdaget, hvor den anden vilde hen.

— Udenrigsministeren har talt om Frankrigs Ære, som man ikke maatte komme for nær, fortsatte Direktøren, der er en noksaa spændt Situation i Marokko for Øieblikket. Forviklingerne dernede opstod for nøiagtig to Maaneder siden.

— Samtidig med, at De modtog Telegrammet fra det tyske Krigsministerium, om at Leverancerne af Sprængstoffet skulde fremskyndes.

Direktøren saa hurtig op.

— Akkurat; — har De ogsaa tænkt paa den Omstændighed?

— Jeg var straks klar over, sa Krag, at der var mægtige Kræfter i Bevægelse i den Hensigt at hindre Leverancerne, eller ialfald at forsinke dem.

— Og vi har stadig faaet Telegrammer fra Berlin, som ber os om at skynde paa for enhver Pris.

— Ja, der spilles tydeligvis et høit Spil, sa Krag, idet Droschen stansede udenfor Creditbanken, men vi skal alligevel forsøge at blande Kortene lidt fiffig for dem. Det er ikke første Gang, jeg har Forbindelse med den internationale Hasard.

Han tog den brune Haandvæske for at bære

den ind i Banken. I Døren stansede han og saa sig tilbage.

Ganske rigtig, deroppe ved Hjørnet svingede den anden Drosche netop ind i Gaden. Den stansede udenfor Posthuset og Herren med den gule Læderrem over Skulderen steg ud af Droschen og gik ind i Posthuset med et Brev i Haanden.

Direktøren for Sprængstofkompaniet af 1905 blev atter nervøs, men Asbjørn Krag beroligede ham ved at si:

— Saalænge vi kan se dem, er de ikke farlige.

Han traf Bankchefen og bad om at faa anbragt Væsken i et af Bankens ildfaste Hvælv.

Bankchefen var fornøiet over at kunne gjøre Asbjørn Krag en Tjeneste og fulgte selv Herrerne ned i Hvælvene, hvor en klam Kulde slog dem imøde.

— Denne Væske, sa Krag alvorlig, indeholder overordentlig vigtige Papirer. Den maa ikke udleveres til nogen, uden at jeg selv er tilstede. Skriftlig Fuldmagt fra mig duer saaledes ikke.

— Meget vel, sa Bankchefen, idet han overleverede Krag Nøglerne, Væsken er ligesaa sikker her som i Bank of England.

— Jeg føler mig befriet fra en stor Byrde, sa Direktøren, da han forlod Banken sammen med Krag, nei, se nu er Vognen forsvundet, raabte han og pegte opover mod Postkontoret.

— Jeg tænkte det, svarte Krag, de vilde

formodentlig bare bringe paa det rene, hvor vi gik hen med Væsken. Til yderligere Sikkerhed skal jeg i Eftermiddag beordre en af Politiets flinkeste yngre Detektiver ned i Banken. Han vil heller ofre sit Liv end la nogen faa Fingre i Væsken. Jeg lurer paa, fortsatte han, af hvad Nationalitet disse to Herrer er, som forfølger os. Franskmænd, kanske.

— Jeg er nærmest tilbøielig til at tro det. Ialfald er de ikke Tyskere, for de taler daarligt tysk.

Krag sendte Droschen bort.

— Jeg gaar nu op paa Politikammeret for at træffe nogle Dispositioner, sa han.

— Og jeg har nogle Smaating at besørge i Byen, bemærkede Direktøren, jeg tar ind paa Grand, hvis De vil mig noget. Hvorlænge bør vi bli i Byen?

— Til iaften Klokken 11.

— Saa kort? spurgte Direktøren ikke saa lidet forbauset, er det ikke egentlig her i Byen, hvor vore Forfølgere er, at vi bør opholde os?

— Nei, svarte Krag, det er ved Fabriken. Hvis De ikke hører nærmere fra mig, saa mødes vi paa Vestlandsbaaden Klokken 11.

— All right, jeg følger Deres Anvisninger.

— Det bør De ogsaa gjøre, sa Krag rolig og forlod Direktøren med en kort Hilsen.

Paa Opdagelseskontoret traf han den unge Detektiv, Nicolay Holst, som han betroede

Hvervet i Creditbanken. Han gav ham den udtrykkelige Ordre at holde Øie med enhver, som kom ind i Banken, og øieblikkelig rapportere til ham, saasnart der blev gjort det mindste Forsøg paa at røve Væsken. Krag satte med etpar Ord den unge Mand ind i Situationens Alvor.

Jo mere Asbjørn Krag tænkte over Sagen, desmere overbevist blev han om, at det fornuftigste for ham var saasnart som mulig sammen med Direktøren at reise ned til Fabrikanlægget ved Arendal.

Den mystiske Affære laa endnu ikke helt klar for ham, men han anede, at der forestod mærkelige Begivenheder.

Udpaa Aftenen aflagde han et Besøg i sin Bolig for at ordne med sine Reiseeffekter. Blandt andet glemte han ikke at ta med et lidet sort Skrin, som indeholdt hans Vaaben, etpar lange, spidse, uhyre skarpe Knive og to fortræffelige Revolvere. Den ene stak han for Sikkerheds Skyld i Lommen.

Imidlertid nærmede Tiden for Dampskibets Afgang sig og Asbjørn Krag reiste ned paa Bryggen. Det var „Dronningen“, som gik den Aften. Tiltrods for det stille, lune Sommerveir saaes ikke mange Passagerer paa Dækket.

Idet Asbjørn Krag gik opover Landgangstrappen, saa han straks Manden med den gule Læderrem. Han stod ganske rolig og lænede sig til Rækken og betragtede undersøgende alle dem, som gik ombord. Da Krag kom, stirrede han et

Øieblik forbauset paa ham, saa undersøgende udover Bryggen og derefter paa Krag igjen.

Krag fik straks det Indtryk, at Manden blev forbauset, fordi Detektiven kom alene.

Ved Siden af ham stod Forfølger Nr. 2: Den tykfaldne, rødmussede Herre i den elegante, engelske Reisedragt. Krag værdsatte ham med nogle hurtige Øiekast og han maatte smile ad Direktørens overfladiske Beskrivelse af ham.

Den rødmussede Herre var tydeligvis en Kjæmpe. Man kunde formelig se, hvordan Musklerne spillede under hans Klæder. Men der lyste dog en vis Godmodighed ud af hans Ansigt. Det er han med Læderremmen, som er Chefen, tænkte Krag. Han gik forbi ham, fuldstændig ligegyldig.

Nede i Salonen traf han Hovmesteren, som sad med Reisebogen foran sig.

— Hallo, raabte Krag, kom med Bogen.

Hovmesteren saa op, kjendte Krag og leverede ham straks Bogen.

— Bergen? spurgte han.

— Arendal, svarte Krag, han stod allerede og studerede Fordelingen af Passagererne.

— Hvilken Lugar har de to tyske Herrer? spurgte han.

— Nr. 17, Hr. Krag.

Detektiven saa paa Nr. 17 og fandt de to Navne:

Müller, Journalist.

Peters, Bryggerimester.

— Mærkelig ordinære Navne, mumlede han, altsaa paatagne. De gjør da heller ikke det mindste Forsøg paa at maskere sig. Hm., ganske besynderlig:

Hvem er Journalisten af de to?

— Den tynde, mørke, Hr. Krag.

— Det tænkte jeg. Han studerede igjen Reisebogen. Jeg ser, at begge Lugarerne ved Siden af er optagne, sa han, Nr. 16 af to Damer og Nr. 18 af en Handelsreisende. Nr. 18 passer mig igrunden bedst.

Hovmesteren bukkede forlegent.

— Men Hr. Krag, naar den allerede er optat? —

Asbjørn Krag klappede Bogen igjen med et Smeld og saa paa ham fra Siden halvt smilende, halvt overlegent.

Hovmesteren bukkede igjen.

— Selvfølgelig, stammede han, naar De ønsker det, altsaa Nr. 18. Er det for Dem alene?

— Nei, for to, sa Krag og kastede Tøiet hen til ham, hvorefter han hurtig vendte sig om og gik op paa Dækket.

Der, lige ved Landgangsbroen stod fremdeles de to Tyskere. Den tykke saa fuldstændig interesseløs ud. Hr. Müller, „Journalisten“ dampede heftig paa en Cigar.

— Nervøs, mumlede Krag, han venter paa Direktøren. Idetsamme ringte det for anden Gang.

— Han burde nu forresten være her, la han til for sig selv.

Asbjørn Krag tog Plads paa en Klapstol lige i Nærheden af Tyskerne. Hr. Müller skottede afvekslende bort til ham og til Landgangstrappen. Han blev tydeligvis mere og mere urolig.

Det ringte for tredje Gang. Asbjørn Krag begyndte at finde Direktørens Udebliven mistænkelig, men han betvang sin Uro. Det forekom ham, at Hr. Müller i sin Forvirring etpar Gange var ifærd med at tiltale ham, maaske tog han feil. Nu rev Folkene Landgangsbroen fra. Direktøren var fremdeles ikke i Sigte.

Asbjørn Krag sad saa rolig, som om det hele ikke skulde vedkomme ham. Han hørte Signalet „sagte forover" nede i Maskinen og Baaden bevægede sig langsomt bort fra Bryggen.

Idetsamme var Asbjørn Krag henne ved Rækken. Han ventede, til den sidste Del af Agterskibet strøg langs Bryggen, og jumpede saa iland.

Det sidste han saa af Passagererne paa Dækket var Tyskeren, som i det afgjørende Øieblik gjorde et Tilsprang, ligesom han vilde hindre Detektiven fra at springe iland.

Inde paa Bryggen blev Asbjørn Krag omstimlet af Mennesker, men han kastede sig hurtig op i en Drosche og raabte:

— Grand Hotel. Hurtig!

Vognmanden saa paa ham — og smeldte med Pisken. Han forstod, hvem han kjørte.

Underveis vinkede Detektiven en Konstabel

hen til sig, gav ham et Papir, som han havde rablet nogle Linjer ned paa.

— Tag en Drosche, sa han, og besørg dette. Lad Baaden vente ved Jernbanebryggen.

Konstabelen for straks afsted.

Paa Grand Hotel sa Portieren:

— Herr Direktøren er gaaet ud for en Time siden. Der kom et Bud til ham.

— Ved De, hvor han er gaaet hen?

— Han efterlod sit Kort med en Adresse. Værsaagod.

Asbjørn Krag greb Kortet.

— Josefinegade 16, stod der.

Det var hans egen Adresse!

— Fik han Bud om at begi sig did? spurgte Krag forbauset.

— Ja.

Detektiven skyndte sig ud til Vognen igjen. Dette forstod han ikke. Var der da andre Fiender end de to Tyskere, som reiste med „Dronningen?"

— Josefinegade 16, raabte han til Kusken, kjør som en gal.

Vognmanden lod Hesten flange ud alt, hvad den orket. Underveis blev Droschens Nummer et Par Gange opnoteret af Konstabler, som fandt, at det var ulovlig Kjørsel.

Da Detektiven traadte ind i sin Entré, sa Jens:

— Den fine Herren fra i Eftermiddag venter Dem. Han har ventet Dem i over en halv Time og er meget urolig.

Krag gik forbi ham uden at svare.

— Endelig, sa Direktøren, da han fik Øie paa Krag, jeg begyndte at bli ræd.

Direktøren saa virkelig nervøs ud. I pur Febrilskhed pudsede han uafladelig sine Guldbriller.

— Det er en anden, som har sendt Bud efter Dem, sa Krag, ikke jeg. Og nu er Baaden gaaet fra os, tillagde han ærgerlig.

Direktøren dumpede overgit ned i en Stol.

— Et Bedrageri altsaa, mumlede han og stirrede fortabt paa Detektiven, og nu er Baaden gaaet, siger De! Du store Gud, en ny Forsinkelse, et nyt Uheld altsaa!

— Hvem var det, som bragte Budet? spurgte Krag.

— En Mand med Guldsnor om Luen. Se her.

Han rakte ham et Brev, skrevet med en for Krag fuldstændig ukjendt Haandskrift.

Brevet lød saaledes:

„Bedste Hr. Direktør. Vi maa opsætte Reisen en Dag. Indfind Dem straks i mit Hjem. Nyheder!

Asbjørn Krag."

— Dette har ikke jeg skrevet, sa Detektiven.

Saa læste han Billetten endnu engang igjennem og krøllede den sammen.

Der var kommet noget tankefuldt over ham. Han drev langsomt hen til Kakkelovnen og vilde

kaste det sammenkrøllede Papir fra sig, men han grep sig i det, foldede Papiret ud igjen og la det i sin Tegnebog.

— Dette har ikke jeg skrevet, mumlede han igjen aandsfraværende.

Pludselig kvakk han til.

— Vi har ingen Tid at tabe, raabte han, vor Lugar ombord i „Dronningen“ staar færdig.

— Men „Dronningen“ er jo allerede reist, udbrød Direktøren forbløffet.

— Bagateller, svarte Krag og skjøv Direktøren ud gjennem Døren, vi skal indhente den ude i Fjorden. Jeg har sendt en Konstabel efter „Krokodillen“.

— Krokodillen?

— Ja, jeg disponerer naarsomhelst jeg ønsker over den hurtigste lille Motorbaad, som findes paa Kysten. Den ligger formodentlig allerede nu nede ved Jernbanebryggen. Jeg tænker, vi kan ta „Dronningen“ igjen ved Drøbak.

— Hvordan kom De iland fra „Dronningen“? spurgte Direktøren.

— Jeg ventede, til den allerede var i Fart, — saa sprang jeg ned paa Bryggen. Men Tyskerne blev med.

Herrerne gik nu op i Droschen, som straks efter suste nedover Gaden.

— Tyskerne! raabte Direktøren, de er altsaa nu paa Vei til Fabriken! Ah, nu forstaar jeg alt! Derfor skulde altsaa De og jeg bli tilbage i

Kristiania. Hr. Detektiv, fortsatte han alvorlig, det er af høieste Vigtighed, at vi indhenter „Dronningen" inat. Disse Mennesker er istand til at ødelægge alt for os, hvis de kommer før os til Fabriken.

— Vi skal indhente Postbaaden, svarte Krag rolig. Hvormange Minutter behøver De til at hente deres Tøi?

— Det staar færdigpakket. To Minutter høist.

— Kjør indom Grand, raabte Krag til Kusken.

Om lidt spurgte Direktøren, idet han stirrede nysgjerrig paa Krag:

— Hvad var det, De tænkte paa for lidt siden, Hr. Krag?

— Naar?

— Oppe i Deres Leilighed, da De havde læst den falske Billet.

— Hvorfor spør De om det?

— Jeg synes, De saa saa mærkelig tankefuld ud.

— Aa, det var bare noget, som faldt mig ind.

— Noget . . . noget vedrørende Sagen? spurgte Direktøren.

— Ja, noget jeg begyndte at forstaa.

— Og hvad var det?

— Sammenhængen.

— Sammenhængen?

— Ja, Sammenhængen i det hele.

— Har De fundet ud, hvem der har skrevet Billetten kanske? spurgte Direktøren videre.

— Nei.

— Det er naturligvis Herren med den gule Læderrem, som har skrevet den.

— Nei, sa Detektiven.

— Saa maa det være den tykke, rødmussede.

— Heller ikke han.

— Skulde der være en Tredjemand, mener De?

— Ja, det er den tredje, vi skal ha fat i, sa Asbjørn Krag afgjørende, og naar vi har knebet ham, kan De bygge rolig videre paa deres Fabrik. Men heller ikke før.

III.

DOKUMENT NR. 2.

Da Droschen kom nedover mod Bryggerne, kunde de to Mænd lang Vei skimte Gnistringen af den lille Motorbaad.

„Krokodillen“ laa ved Jernbanebryggen. Motormanden sad i Skjorteærmerne og stelte med Motoren.

— Alt i Orden? spurgte Krag.

— Alt i Orden. Vi kan gaa, hvad Øieblik det skal være.

Asbjørn Krag og Direktøren for Sprængstofkompaniet af 1905 jumpede ned i Baaden. Detektiven greb Rattet.

— Lad gaa! raabte han.

Motormanden dreiede paa et Rat og det gav ligesom et Sæt i Baaden med en Gang.

I to—tre Minutter var Baaden ude i Sundet mellem Hovedøen og Vippetangen og det varede ikke længe, før Kristiania forsvandt i Mørket og Fjernheden.

Det blev en prægtig Tur udover Fjorden i den vidunderlige Sommernat. Men Asbjørn Krag havde i denne Stund intetsomhelst Øie for Naturens Skjønhed. Han stirrede bare ret forud efter Sjømerker og Lanterner. Motorbaaden gik nu med en saadan Fart, at den mindste Uagtsomhed af Styresmanden kunde bringe dem alle tre lige ind i Ødelæggelsen. De mødte adskillige Seilere, Jagter, Motorer og Smaadampere for Indgaaende, og overalt vakte Krags Fartøi med den svimlende Fart Opmerksomhed. Paa Fjorddampskibene hang alle Passagererne udover Rækken og stirrede paa det, — som man stirrer paa et Fabeldyr, der farer forbi utydelig og taageagtig i Mørket og Natten.

Da de var kommet ned i Drøbaksundet, raabte Motormanden, der sad midtskibs og vogtede paa Motorens Bevægelser:

— Ser De den mørke Tingest dernede i Sundet, Herr Krag, det skulde ikke forundre mig, om det er Postbaaden.

Asbjørn Krag svarte ikke, men han havde Øinene stivt rettet mod Baadens Konturer, som blev tydeligere og tydeligere, eftersom Motoren gled fremover.

Endelig sa han:

— Jo, det er „Dronningen.“ Den har ekspederet Drøbak og sætter nu Fart paa. Men vi skal nok knibe ind paa den.

Direktøren for Sprængstofkompaniet havde

siddet taus næsten den hele Tid. Nu spurgte han tydeligvis adskillig urolig:

— Tror De, den tar os op, Herr Krag?

— Ja, jeg antar det; vi skal i Nødsfald lægge os ret for Baugen af den.

— Men hvis den alligevel ikke tar os op?

— Saa gaar vi foran med Motorbaaden til Arendal.

— Ja, kanske det var ligesaa godt.

— Nei, svarte Krag, husk at Tyskerne er ombord. Vi maa se de Herrer lidt paa Fingrene.

De var nu kommet saa nær „Dronningen“, at de kunde høre Slagene og Stønnene i dens Dampmaskine.

Agter kunde de skimte etpar enlige Passagerer, som stod og betragtede Fjorden. Pludselig blev deres Opmerksomhed fæstet paa den fremilende Motorbaad, de pegte paa den og samtalte ivrig. Den ene satte en Kikkert for Øinene.

Motoren gled op ved Siden af „Dronningen“, Skumsprøiten stod susende for Baugen i fine, spillende Straaler som foran en rigtig hurtiggaaende Torpedojager.

— Det er Tyskerne, sa Krag og nikkede op mod de to Passagerer paa „Dronningens“ Agterdæk. De andre Passagerer havde tydeligvis gaaet til Ro. Klokken var allerede langt over Midnat.

Asbjørn Krag styrede Motorbaaden saa nær ind til „Dronningen“ som muligt, men han maatte

sagtne Farten, for at den ikke skulde løbe forbi Postdampskibet.

— Hallo! raabte Krag, „Dronningen" ohoy!

En Skikkelse kom til Syne paa Kommandobroen. Det maatte være Styrmanden. Han stirrede nysgjerrig ned paa Motorbaaden, men han gjorde ikke Mine til at indlade sig med den. Han fjernede sig straks efter fra Rækverket.

Krag ventede i fem Minutter, men da han ikke hørte, at der blev git noget Signal til Maskinen om at sagtne Farten, raabte han igjen:

— „Dronningen" ohoy!

Atter kom Styrmandens Ansigt til Syne paa Kommandobroen. Asbjørn Krag satte Haanden for Munden og skreg:

— Vi forlanger at bli tat op!

Manden paa Broen lo.

— Det kan vi ikke indlade os paa, raabte han, vi kan ikke gi os til at ta op Passagerer fra Baadene udover. Se at komme væk fra Siden.

Han fjernede sig igjen.

Da blev Asbjørn Krag sint. Han rev sin Revolver op af Lommen og skjød to Skud i Luften, saa det drønnede.

Styrmanden var i et Sæt henne ved Rækken og flere af Besætningen viste sig, blandt andre Hovmesteren, som, da han fik se, hvem der var i Baaden, hviskede nogle Ord til Styrmanden.

Endelig lød det kjendte Klokkesignal nede i Maskinen og „Dronningen" sagtnede Farten. En

Leider blev kastet ud og Asbjørn Krag var første Mand paa Dæk. Direktøren fulgte ham lige i Hælene. Motorbaaden satte fra og styrede indover mod Kristiania igjen. Motormanden vinkede til Afsked.

Detektiven gik forbi Styrmanden, som vilde gjøre Undskyldninger, og henvendte sig til Hovmesteren.

— Jeg haaber min Lugar er iorden, sa han.

Hovmesteren bukkede.

— Var det ikke saa, at De ønskede Nr. 18, Herr Krag?

— Jo.

— Den kan De ikke faa. Derimod har jeg sat Deres Tøi ind paa Numer 7.

— De er et Fæ, sa Krag.

— Nei, Herr Detektiv, hviskede Hovmesteren og smilte lurt, de to Tyskere har nemlig ogsaa flyttet.

— Ah.

— De har lagt Beslag paa Lugar Numer 6 — og saa tænkte jeg —

Krag trykkede Hovmesterens Haand.

— Brilliant, sa han leende, jeg tar mine Ord tilbage. Naar flyttede Tyskerne?

— Efterat vi var gaaet fra Kristiania.

— Angav de nogen særlig Grund for Flytningen?

— De angav Frygt for Søsyge. Lugar Numer 6 ligger mere midtskibs end Lugar Numer 17.

— Det er godt, mumlede Krag, idet han fjernede sig, jeg forstaar, at vi her har med forsigtige Folk at gjøre.

Han gik sammen med Direktøren ned i Spisesalonen. I Trappen mødte de Tyskerne. De to Udlændinger oversaa fuldstændig Asbjørn Krag, derimod betragtede de med overdreven Interesse Direktøren. Det forekom Krag, at de vekslede betydningsfulde Blikke indbyrdes.

Egentlig skulde al Servering ombord være slut paa denne Tid af Døgnet, men Hovmesteren dækkede alligevel op for de to Reisende, som var kommet ombord i Damperen paa en saa merkelig Maade.

Asbjørn Krag spiste med glubende Appetit, men Direktøren var saa nervøs og urolig, at han næsten ikke kunde svælge en Bit. Detektiven gjorde en Bemerkning derom, men Direktøren svarte, at han havde andre Ting at tænke paa. Han mente, at han heller ikke fik sove. Fabrikens Ve og Vel laa ham paa Hjerte.

— Det gjælder jo Millioner, sa han, tænk om det skulde lykkes de Slyngler at hindre Leverancerne!

Asbjørn Krag svarte ikke noget til dette. Han spiste rolig videre.

Midt under Maaltidet viste de to Tyskere sig. De kom gaaende langsomt ind i Salonen og tog Plads ved Bordet ligeoverfor. Den tykke røgte af en Snadde, den anden smattede paa en Cigaret.

De sad hele Tiden og holdt skarpt Øie med Asbjørn Krag og Direktøren.

Da Krag havde spist og rullet Servietten sammen, sa han til Direktøren:

— Jeg vil gaa ind i Lugaren og hente min Tobak. De er ikke til at holde ud disse Cigarerne her ombord.

Han gik langsomt ned langs Lugarrækkerne og studerede Numerne. Da han kom til Numer 6, aabnede han hurtig Døren og smat ind. Det var de to Tyskeres Lugar.

Paa Bordet fandt han en Skrivemappe, som han lukkede op. Han studsede ved at læse et Berlinertelegram, som laa sammenfoldet inde i Mappen.

Telegrammet var adresseret til „Müller, poste restante, Kristiania“. Det lød i Oversættelse: „Absolut inden Lørdag“ og havde ingen Underskrift. Absolut inden Lørdag! Det er tydeligvis noget som skal hænde, tænkte Krag, idag skriver vi Torsdag, altsaa har vi endnu én Dag til vor Raadighed.

Der laa videre etpar Bøger paa Bordet. Lekture, mumlede Krag og bladede gjennem dem. Men det var en merkelig Lekture. Den ene Bog var en fagmilitær Afhandling om det nye Rekylgevær, den anden behandlede Spørgsmaalet om Luftskibes Anvendelse i Krig, den tredje var fransk og bar Titelen „Omkring de franske Høstmanøvrer“. Det er formodentlig Herr Journalisten, som studerer

disse Sager, tænkte Krag, eller kanske det er Bryggerimesteren.

Han vendte sig pludselig om og greb uvilkaarlig til Lommen.

I Døren stod Herr Müller, „Journalisten."

Asbjørn Krag bukkede forbindtlig.

— Jeg kom nok i Skade for at gaa ind i feil Lugar, sa han, jeg haaber De undskylder.

Den mørke Tysker smilte og gav paa en meget tydelig Maade Plads i Lugardøren.

— Jeg har nemlig Lugar ved Siden af, fortsatte Krag, og da er det jo let at ta feil.

— Ja, svarte Tyskeren, især naar man er saa heldig at ha Lugar ved Siden af.

Krag merkede Brodden, men han lod som intet.

— Men det kan ogsaa være farligt, sa Tyskeren, idet han bukkede Krag ud af Døren.

— Hvad mener De? spurgte Krag leende; han spilte i dette Øieblik den gemytlige.

— Jeg mener, at det i visse Tilfælder kan være yderst farligt at gaa ind paa Andenmands Enemerker, fortsatte Tyskeren.

— Farligt! Jeg forstaar ikke — vil De ikke forklare Dem nærmere?

— Man kan nemlig risikere at bli der, svarte Tyskeren med et Alvor, som Krag umulig kunde ta feil af.

Men han lod fremdeles som intet. Han bukkede og skrabede, bad utallige Gange om Und-

skyldning og forsvandt endelig ind i sin egen Lugar.

Da Direktøren nogle Minutter efter kom derind, laa Kristiania-Detektiven allerede i den dybeste Søvn.

* * *

Ved Frokostbordet om Morgenen var Asbjørn Krag livlig og pratsom. Han sad ligeoverfor de to Tyskere og forsøgte flere Gange at faa istand en Samtale, men Tyskerne, eller rettere sagt den magre, sorte, svarte trægt og affeiende. Den rødmussede i Sportsdragten sa ikke et Ord. Han bare spiste, spiste uhyre.

De havde i Kragerø faaet de sidste Nyheder ombord. Asbjørn Krag ledede Samtalen ind paa Marokkokonflikten og oversatte et af Lokalbladenes Telegrammer for Herr Müller. Først da lod han til at bli endel interesseret.

— De tyske Blade er rasende over Delcassès Tale i Brest, sa han, „Berliner Tageblatt“ skriver aabenlyst, at den nuværende franske Udenrigsminister er en Fare for Freden i Europa.

— Lad Franskmændene brøle, svarte Tyskeren trægt, lad dem bare komme, vi er nok forberedt.

— I alle Dele? spurgte Krag.

— I alle Dele. Det koster vor Keiser et Ord og saa skal vi inden fireogtyve Timer være paa fransk Grund.

— Men det lader til, at det tyske Diplomati holder tilbage, svarte Krag, det er ligesom de venter paa en bedre Anledning. Men Franskmændene skyver paa.

Herr Müller trak paa Skulderen uden at svare og Samtalen gik istykker.

Efter Bordet trak Direktøren for Sprængstofkompaniet Asbjørn Krag hen i en Krog.

— De maa være forsigtig, sa han, bevares for Samtaleemner De bringer paa Bane!

Krag havde allerede faaet Piben frem.

— Efter de sidst indløbne Nyheder, fortsatte Direktøren ophidset, er jeg fuldt paa det rene med, hvad det hele gjælder.

— Naada? spurgte Krag og tændte Piben.

— Frankrig vil Krig.

— Virkelig? Hvor interessant!

— Ja, sa Direktøren, jeg er bedre inde i disse Spørgsmaal end De er. Frankrig vil virkelig Krig.

— Kjære, svarte Krag beroligende, jeg er jo fuldstændig enig med Dem.

— Men det franske Krigsministerium har faaet Nys om det nye Sprængstof, som Tyskland lader fremstille her i Norge. De to „Tyskere“ derhenne, fortsatte han og nikkede over mod Herr Müller og hans Reisefælle, som stod i Samtale ved Indgangen til Salonen, de er i Virkeligheden ikke Tyskere, de er Franskmænd.

Krag dampede ivrig og grundende paa Snadden.

— Og de er kommet herop for at hindre

Leverancerne, sa Direktøren. Hvis Tyskland faar det nye Sprængstof, har det straks en Overvægt over Frankrig. Derfor har den franske Regjering en uhyre Interesse af at faa hindret Fabrikationen.

— De har Ret, sa Krag og pustede ud en vældig Røgsky, vi befinder os midt i Storpolitiken.

Men han sa dette paa en Maade, som fik Direktøren til at studse. Han syntes Detektiven i de sidste Timer var blit paafaldende ligegyldig og slap. Han bare røgte og røgte af sin Snadde — Pibe efter Pibe — og tærpede gjennem de gamle Aviser, som laa i Salonen. Da Baaden endelig la til ved Arendals Brygge og Direktøren gjorde ham Opmerksom paa dette Faktum, svarte Krag, idet han saa aandsfraværende paa ham:

— Ja, saa er det bedst vi ser at komme iland.

S e a t k o m m e i l a n d! Direktøren var ved at gaa ud af sit gode Skind. Han kjendte ikke Krag. Han kunde jo ikke vide, at naar Detektiven var i det Lune, da udførte i Virkeligheden den merkelige Mand det intenseste og skarpeste Hjernearbeide.

— Jeg venter Automobilen her om en halv Time, sa Direktøren, da de to Herrer godt og vel var kommet iland. Lad os gaa opom Telegrafstationen. Muligens der ligger Nyheder.

De ventede til ogsaa Tyskerne var kommet iland og gik derpaa hurtig til Telegrafstationen.

Underveis sa Direktøren:

— Vor Automobil er den eneste paa disse Trakter. Naar vi kjører hurtig, kan vi være ved Fabriken om tre Timer. Tyskerne kan neppe naa didud idag.

Krag svarte ikke.

— Det synes ikke at interessere Dem, bemerkede Direktøren let irriteret, frygter De kanske ikke de to Tyskere?

Til Direktørens store Forbauselse svarte Asbjørn Krag:

— Nei, jeg frygter dem ikke i mindste Maade.

Paa Telegrafstationen var der to Telegrammer til Direktøren.

Han aabnede det første med dirrende Hænder og læste det.

— Besynderligt, mumlede han, dette forstaar jeg ikke.

Han rakte Telegrammet til Asbjørn Krag.

Detektiven læste:

„DIREKTØR BRODD,

RESTANTE ARENDAL.

Ingeniør Schwartz Tilstand forværret sig. Han nægter at spise og drikke.

FLASHMANN.“

— Det er afsendt for tre Timer siden, sa Krag, hvem er Flashmann?

— Det er en af Ingeniørerne, svarte Direktøren.

Han var ifærd med at aabne det andet Telegram.

Asbjørn Krag satte sig paa en Stol, læste Telegrammet igjen og hensank i de dybeste Grublerier.

Nu havde Direktøren ogsaa læst Telegram Nr. 2.

— Nei, nu gaar det forvidt! raabte han, en ny Ulykke har rammet os. Dette er ikke til at overleve.

Han kastede Telegrammet hen til Krag og fór fortvilet med Fingrene gjennem sit Haar.

Asbjørn Krag læste:

„Knusemaskine B gik inat Klokken fem istykker. Aarsagen ukjendt.“

Men dette Telegram syntes ikke at interessere ham saameget som det første.

Direktøren for Spræengstofkompaniet drev frem og tilbage paa Gulvet i fuldstændigt Oprør.

— Knusemaskine B — hvad er det for noget? spurgte Krag.

— Det er en af vore vigtigste Maskindele, svarte Direktøren ophidset, er Skaden paa denne Maskine uoprettelig, saa kan vi ligesaagodt pakke sammen.

— Virkelig?

Asbjørn Krag havde ligegyldig kastet Telegrammet om den nye Ulykke hen paa Bordet. Derimod henfaldt han atter i Grublerier over det første Telegram.

Direktøren stansede foran ham.

— Herr Detektiv! raabte Spræengstofkompaniets Chef, De synes ikke at bry Dem det mindste om denne nye Katastrofe. Kanske De synes dette latterlige Telegram om en syg Mand, som ikke vil ta Næring til sig, er langt vigtigere?

Asbjørn Krag reiste sig. Han var ganske uberørt af den andens Ophidselse.

— Ganske vist, svarte han, dette Telegram er for mig langt, langt vigtigere.

Han tog sin Tegnebog frem og la Telegrammet forsigtig ned i et af Rummene ved Siden af det falske Brev.

— Dokument Numer to, sa han fornøiet og klappede Tegnebogen sammen.

IV.

ANLÆGGET.

Automobilen kjørte op for Telegrafstationen. Det var en stor, grøn Maskine — en prægtig Luksusbil paa 50 Hestekræfter. Chaufføren var tysk.

Asbjørn Krag gik først op i Vognen og udvalgte sig en magelig Plads. Nu røgte han igjen af Snadden som en Besat. Han hørte i Taushed paa følgende Samtale mellem Spræengstofkompaniets Chef og Chaufføren.

— Hvad siger Elsasseren?

— Han har spurgt efter Dem.

— Har Lægen været hos ham?

— Ja, men han vil ikke behandles af Lægen.

— Saa! — Hvorfor ikke?

— Det har han ikke git nogen Forklaring paa.

— Han vil jo heller ikke spise?

— Nei, han har vist en Mistanke om, at der er nogen som vil forgifte ham.

— Har han udtalt noget saadant?

— Ja, han har fremkommet med nogle forblommede Ytringer. Han har sendt sin Oppasser til nærmeste Landhandler efter Kjød og Frugt.

— Ved han om Ulykken med Knusemaskine B?

— Ja.

— Hvad sa han dertil?

— Han sa intet, men det tog ham vistnok haardt.

— Hvordan er det ellers med ham?

— Lidt bedre, men han har svære Smerter i Hodet.

— Stakkels Mand, mumlede Direktøren.

— De har Ret, sa pludselig Kristiania-Detektiven, idet han tog Piben ud af Munden, Stakkels Mand!

Automobilen sattes i Bevægelse og nogle Minutter efter strøg den i ganske god Fart henover Landeveien. Det var stegende varmt, Solen brændte fra en skyfri Himmel og den frembrusende Bil hvirvlede en Mængde Støv op. De havde kjørt en halv Time, og i denne Tid havde hverken Kristiania-Detektiven eller Direktøren mælet et eneste Ord. Veien laa foran dem som et hvidt skinnende Baand, der yderst ude dukkede ned i Horisonten.

Pludselig blev Asbjørn Krag opmerksom paa to mørke Prikker, som bevægede sig paa Veien langt foran dem. Da de kom nærmere saa de, at det var to Cyclister.

— Tyskerne, mumlede Krag og pegte med Pibestilken.

Direktøren fôr sammen.

— Skal vi da aldrig bli disse Mennesker kvit! raabte han, jeg begynder at føle Situationen uhyggelig.

De to Tyskere red paa hver sin Side af Landeveien. Chaufføren gav et Stød i Hornet og Automobilen susede forbi dem.

Tyskerne saa fuldstændig ligegyldige paa det statelige Kjøretøi. Asbjørn Krag nikkede til den mørkhaarede, og denne gjengjældte Nikket.

— Med denne Fart vil vi komme en Time før Cyclisterne til Fabriken, sa Direktøren, sæt Farten op, Chauffør.

Der var et fladt Stykke Vei foran dem.

— All right! raabte Chaufføren. Det gav et Ryk i Automobilen og den susede henover den smale men jevne Landevei med Hurtigtogsfart.

— Det er ulovlig Kjørsel, sa Direktøren, men vi faar heller ta Mulkten. Her gjælder det at komme hurtig frem.

Endelig kunde de skimte Anlægget. Det imponerte ikke ved sine Dimensioner. Lige indunder Fossen, som styrtede brat ned, laa en to-Etages Fabrikbygning, opført af Mursten. Den røde Farve skinnede heftig i Kvældsolen. I Nærheden laa en stor Arbeiderbolig og et Stykke derfra to Villaer med Haver foran.

Automobilen stansede ved den ene Villa.

— Her bor jeg, sa Direktøren, lad os gaa ind og faa en Læskedrik; min Strube er ved at sammensnøres.

Asbjørn Krag og Direktøren tog Plads ude paa den skyggefulde Veranda, og der blev sat Apollinaris frem for dem.

— Har De Brug for Automobilen? spurgte Kristiania-Detektiven.

Nei, svarte Direktøren, for Øieblikket ikke.

— Vil De da la den holde herudenfor, bad Krag, jeg kommer kanske til at dirigere den i et bestemt Erinde om nogen Tid.

Direktøren gav de nødvendige Befalinger og Vognen blev staaende udenfor hans Villa.

Da de to Herrer havde læsket sin Tørst, vilde Direktøren gaa bort til Fabriken for at besigtige Skaden paa Knusemaskine B, men Asbjørn Krag bad ham istedet følge med hen til den syge Ingeniør.

Elsasseren laa i den anden Villa. Da Asbjørn Krag og Direktøren traadte ind til ham, var han netop vaagnet efter en styrkende Søvn. Ingeniøren laa udstrakt paa en Sofa. Hele hans Hode var næsten skjult af Bandager. Paa et Bord foran ham stod en Vase med Frugt, noget ristet Brød og en halvtømt Vandkaraffel med Isstykker opi.

Den tilstedeværende Tjener vilde trække sig tilbage, da Direktøren kom, men Elsasseren sa hurtig og bestemt:

— Bliv!

Manden blev; han stod henne ved den syges Hovedgjærde.

Direktøren la sig paa Knæ ved den syges Leie og greb hans Hænder.

— Hvorledes har De det, kjære Ven? spurgte han deltagende, jeg har tænkt paa Dem i hele Dag.

— Nu er det bedre, svarte Ingeniøren, jeg antar, at jeg kan staa op om otte Dage.

— Tag det bare med Ro, sa Direktøren, det er bedst at være forsigtig. De kan jo foreløbig gi Deres Ordrer herfra. Men hvad er det jeg hører, fortsatte Direktøren, De har ikke villet spise noget?

— Det er ogsaa af Forsigtighed, svarte Elsasseren, vi er paa alle Kanter omgit af Fiender, Hr. Direktør, jeg er bange for mit Liv.

Han pegte paa Manden ved Hovedgjærdet.

— Schultze her er den eneste jeg stoler paa. Jeg sendte ham i Eftermiddag til Landhandleren, som bor tre Kilometer borte, for at kjøbe Mad til mig. Jeg har af samme Grund heller ikke villet la mig behandle af Anlæggets Læge.

— Hvem har saa behandlet Dem, kjære Ven?

— En gammel Landslæge, som heder Bjerke.

— Ja, han er vist en snil Fyr, sa Direktøren, men han er vistnok ogsaa lidt aflægs. Vil De ikke, at jeg skal sende Bud til Arendal efter en Læge?

— Nei tak, svarte Elsasseren hurtig, jeg kjender Bjerke. Jeg vil beholde ham.

Asbjørn Krag, som under denne Samtale havde holdt sig noget tilbage, traadte nu frem og Direktøren forestillede ham.

Den syge Ingeniør magtede at række Haanden frem.

— Tak fordi De kom, hviskede han, men jeg frygter for, at De ikke vil kunne udrette stort herinde.

— Hvorfor det?

— De er jo alene, fortsatte Ingeniøren, og en enkelt Mand kan ikke kjæmpe mod alle disse Slyngler, som sværmer omkring her.

— Men jeg har kjæmpet mod en Forbryderbande før, svarte Krag, og jeg skal nok ogsaa seire dennegang.

— Tror De? spurgte Ingeniøren for første Gang med en Klang af Interesse i Stemmen. Han stirrede længe paa Krag og sa saa pludselig:

— Jeg vil gi Dem et godt Raad. Hav altid en ladt Revolver hos Dem.

Asbjørn Krag smilte.

— Skal jeg bli nødt til at løsne et Skud, svarte han, saa vil det koste et Menneske Livet.

— Bare De rammer den rette, sa Ingeniøren, idet han atter saa Asbjørn Krag ind i Øinene.

— Jeg træffer bestandig den rette, svarte Detektiven, er De svært træt af denne Samtale, Hr. Ingeniør?

— Ikke endnu. Er det noget De vil spørge mig om?

— Ja.

— Jeg skal svare Dem.

— Hvor opholdt De Dem henne, da Stenen traf Dem?

— Jeg var paa Vei til Fabriken, svarte Ingeniøren, jeg var kommet ned i Hulveien, da Skredet kom susende over mig.

— Det var altsaa flere Stene?

— Ja, mange. Det var som sagt et helt lidet Skred, som rullede ned fra Bjergskrænten ved Siden af Veien.

— Var De alene?

— Ja.

— Men hvorfor gik De da den Vei? Havde nogen sendt Bud efter Dem?

— Nei, svarte Ingeniøren forundret, jeg gik bestandig til Fabriken paa den Tid.

Asbjørn Krag reiste sig. Han saa paa sit Ur.

— Klokken er allerede syv, sa han, og jeg har meget at udrette, inden Mørket falder paa.

— Hvor vil De hen nu? spurgte Direktøren, til Fabriken?

— Nei, svarte Krag, der har jeg foreløbig intet at gjøre. Jeg vil til Hulveien.

— Saa gaar jeg med Dem.

— Det er godt.

Fra Ingeniørens Villa førte en Sti ind paa en bredere Vei. Denne gik igjen i Bugtninger hen til Fabriken. I Nærheden af denne skar

den sig mellem to bratte Bjergknatter. Veien laa her saa dybt, at ingen Solstraale kunde naa ned.

Direktøren pegte op paa den ene af Bjergknatterne.

— Det var herfra Stenene rullede ned, sa han, se her ligger nogle af dem endnu.

Asbjørn Krag betragtede opmerksomt en fire—fem Stene, som laa nede i Grøften.

— Det er ikke noget Skred, sa han afgjørende, Stenene er jo af ganske forskjellig Art.

— Meget muligt, svarte Direktøren, og det bekræfter bare Deres Udtalelser om, at vi ikke engang kan være sikker paa vore Liv.

Asbjørn Krag nikkede.

— Har nogen været oppe paa Fjeldknatten siden Ulykken skede? spurgte han.

— Nei, ikke saavidt jeg ved. Det er noksaa vanskeligt at komme derop.

Asbjørn Krag betænkte sig et Øieblik, men saa gav han sig til at klatre opover Bjergnabben. Det tog over et Kvarter, før han naaede op paa Toppen. Direktøren fulgte ham pustende og pæsende.

Kristiania-Detektiven stod en Stund og betragtede Udsigten.

— Herfra kan man tydeligt se Veien, sa han, jeg kan tænke mig, at Slyngelen eller Slynglerne har staaet her og seet Ingeniøren komme. Etpar Sekunder efterat han har dukket ned i Hulveien,

har de skjøvet Stenene udfor, men de har alligevel ikke beregnet Afstanden godt nok.

Detektiven bøied sig ned og undersøgte Marken.

— Hvormange Dage er det, siden her regnede sidst? spurgte han.

Direktøren blev tydeligvis noget forbauset over Detektivens Spørgsmaal, han svarte nølende.

— Det er to Dage siden, da havde vi en ganske kraftig Skur.

Asbjørn Krag laa paa alle fire og snusede bortover i Moselaget.

— En værdifuld Oplysning, mumlede han, det vil lette mine Undersøgelser i høi Grad.

Om lidt fortsatte han:

— Morderen — lad mig kalde ham saa, endskjønt hans Streg ikke lykkedes, har været alene om Arbeidet.

— Virkelig, udbrød Direktøren forbauset, hvordan kan De se det?

— Han har efterladt sig tydelige Spor i Mosen. Det kan umulig ha været nogen professionel Forbryder. Ah, se her kan jeg se ganske tydeligt, hvordan han har baaret Stenene frem til Kanten af Stupet. Og her har han været med Foden borti denne Leren. Ser De, Hr. Direktør, hans Støvle har efterladt et ganske tydeligt Merke.

Direktøren bøiede sig ned og besaa Merket.

— Ganske rigtig, sa han, det er meget tydeligt.

Asbjørn Krag laa med Ansigtet helt nede i Leren.

— Det er en velklædt Mand, sa han, af ganske kraftig Konstitution. Jeg kan se, at han har havt moderne, amerikanske Støvler paa Fødderne, og et svageligt Menneske kan ikke bære frem saa store Stene, som de der rullede ned over Ingeniøren.

Direktøren var uhyre interesseret og mumlede:

— Virkelig interessant, overordentlig interessant —

Det lod til, at han begyndte at faa andre Tanker om Asbjørn Krags Dygtighed.

— De maa skaffe mig en eller helst to Mand til at holde Vagt over dette Spor, sa Detektiven, det kan bli et overordentlig vigtigt Indicium.

— Men der findes dog mange Mennesker heromkring, som bruger amerikanske Støvler, bemerkede Direktøren.

— Ganske vist, men jeg tror ikke der findes saa mange, som har tre Nudder slaat i sin venstre Støvlehæl.

— Hvad er det De siger, kan De se det?

Kristiania-Detektiven viste ham Aftryk i Sporet af tre Nudder.

— I Nødsfald kan vi altsaa beslaglægge alle de Støvler, som findes i to Miles Omkreds, bemerkede Asbjørn Krag, men jeg har en lettere Vei at gaa.

— Tænker De at finde Manden? spurgte Direktøren spændt.

Asbjørn Krag saa paa sit Ur.

— Om en Times Tid begynder det at mørkne, svarte han, jeg maa skynde mig, skal jeg finde Morderen til Klokken 12 inat.

— Tror De det er en af de to Tyskere?

Krag rystede paa Hodet.

— Nei, sa han, jeg har sagt Dem det før, det er den tredje vi skal ha fat i.

Han kravlede sammen med Direktøren ned paa Veien igjen.

Direktøren fik fat i en Opsynsmand og instruerte ham om at sætte Vagter ud ovenfor Hulveien. Det maatte ikke tillades nogensomhelst fremmed at sætte sine Ben der.

— Fremmed! raabte Krag, ingen maa komme derop. Ikke engang Fabrikens egne Folk.

— Godt, svarte Direktøren, altsaa ikke engang vore egne.

De kom hen til den ventende Automobil og Krag steg opi.

— Jeg kommer antagelig tilbage om en Time, sa han, hvis intet uforudseet indtræffer.

Han gav Chaufføren en Ordre og Automobilen susede afsted. Direktøren stod og betragtede den, til den forsvandt i en Støvsky om den nærmeste Sving, og han forundrede sig meget over, hvad mon Kristiania-Detektiven havde fore.

Chefen for Sprængstofkompaniet benyttede

Tiden, medens Asbjørn Krag var borte, til at undersøge Skaden paa Knusemaskine B. Etpar underordnede Ingeniører var allerede ifærd med at foreta Reparationer, og det viste sig, at Skaden ikke var større, end at det hele om etpar Dage igjen kunde være igang. Men allerede 48 Timer var jo en kjedelig Forsinkelse for Fabriken. Det vilde bli mere og mere vanskeligt at faa Leverancerne færdig.

Direktøren beskrev de to Tyskere for sine Folk og spurgte, om nogen havde seet dem. Nei, ingen havde seet dem. Men nu skulde de ha været her forlængst, tænkte Direktøren, de cyclede jo ganske hurtigt.

Dette, at han ikke saa Tyskerne, gjorde ham tydeligvis igjen meget urolig. De holdt sig skjult, men han forstod, at de maatte opholde sig i Nærheden.

Han aflagde paany et Besøg i Elsasserens Villa, men han blev af den gamle Schultze høflig men bestemt negtet Adgang, da den saarede Ingeniør nu endelig var falden i en styrkende Søvn. Doktor Bjerke havde befalet, at han ikke paa nogen Maade skulde forstyrres.

Forinden Direktøren trak sig tilbage fra Elsasserens Villa, paala han gamle Schultze at være meget forsigtig.

— Jeg skal oplyse Dem om, sa han, at der færdes Folk heromkring, som ikke vilde betænke sig paa at sende Deres Herre over i en bedre

Verden, hvis de fandt Anledning til det. Altsaa maa De ikke et Øieblik fjerne Dem fra Deres Herres Værelse. Gaa der ind igjen straks, og naar han vaagner, saa hils ham fra mig.

Den gamle Schultze var Elsasseren meget hengiven. Han var endnu en kraftig Mand og Udtrykket i hans Ansigt borgede for, at der ikke vilde bli tilføiet hans Herre noget ondt, saalænge han kunde føre en Næve.

Tiden gik. Arbeidet var slut forlængst. Fra den store Arbeiderbolig hørtes Sang og Trækspillaat. Sommernattens Taageslør sænkede sig lidt efterhvert tættere over Egnen. Direktøren ventede og ventede, men stadig kom ingen Asbjørn Krag. Endelig da henved to Timer var gaaet, hørte han Automobilens kjendte Horn i det fjerne. Direktøren gik bort til Veiskillet for at modtage Asbjørn Krag der.

Da Automobilen susede frem, strakte Direktøren sin Haand ud og Chaufføren stansede.

Til sin Forbauselse saa nu Direktøren, at Chaufføren sad alene i Vognen. Hvor var Asbjørn Krag?

V.

DOKUMENT NR. 3.

Chaufføren steg ned af Vognen.

— Kommer De alene? spurgte Sprængstofkompaniets Chef, hvor er Asbjørn Krag?

— Han er borte. Han forlod mig for over en Time siden.

— Hvor gik han hen?

— Ind i Skogen. Han sa, at han skulde undersøge Elvedraget opover. Han bad mig vente paa Veien i en halv Time. Hvis han ikke var kommet tilbage til den Tid, skulde jeg kjøre hjem, sa han. Da vilde han følge Elven tilbage til Fabriken.

— Men hvad ialverden vilde han nede ved Elven?

— Det sa han ikke noget om.

Direktøren stod en Stund og tænkte sig om.

— Kom han pludselig paa den Tanke at gaa ud af Automobilen? spurgte han.

— Nei, det lod ikke til det. Han vidste nok,

hvad han gjorde fra første Stund, for da vi havde kjørt en tyve Minutter, sa han: Her tænker jeg, at vi stanser. Og derfra gik han ind i Skogen. Det saa ud, som om han havde Hastverk, for han gik saa hurtig fremover, at jeg længe kunde høre det knase efter ham i Skogen. Er han virkelig ikke kommet tilbage? Jeg troede, han maatte være kommet for længe siden.

— Nei, svarte Direktøren, han er ikke kommet tilbage. Sæt Automobilen ind. Jeg har ikke mere Brug for Dem iaften.

Han gik tilbage til sin Villa. Inde i Spiseværelset var der dækket til to. Direktøren havde tænkt, at han skulde spise sammen med Asbjørn Krag, men nu var han omsider blit saa sulten, at han ikke kunde vente længer.

Han havde faaet noget at tænke paa. Hvordan arbeidede egentlig denne Asbjørn Krag? Han var gaaet ned langs Elven. Ventede han at opdage noget der? Det var nu blit temmelig mørkt og alle Spor maatte være skjulte.

Da Direktøren havde spist sin Aftensmad, tændte han en Cigar og gik ud paa Verandaen. Han la Merke til, at der brændte Lys i Ingeniørens Villa. Elsasseren var kanske nu vaagnet.

Det var en vidunderlig mild Sommeraften. Skogene omkring stod mørke og hemmelighedsfulde. Han kunde saavidt skimte Veien nedenfor, den store Fabrikskorsten pegte som en sort Streg

op i den dybblaa Nattehimmel. Og det stedsevarende Sus fra Fossen fyldte hans Øren.

Direktøren reiste sig og gik nedad Verandaen. Han stod i Skyggen af sit eget Hus og lyttede. Der lød hverken Fodtrin eller Hovslag paa Veiene. Nu maatte ogsaa Arbeiderne ha gaaet til Ro i Arbeiderboligen, for det sidste Lys slukkede netop derover.

Direktøren gik langsomt over Græsmarken, som bølgede dugfrisk mellem Villaen og Fabrikbygningen. Han kom ind paa Veien, og da han passerte Hulningen mellem de to Fjeldknatter, hørte han Vogterne tale sammen. Han gik videre ned til Fabriken.

Nede ved den store Turbin stansede han pludselig, for han hørte Skridt i Nærheden. De kom fra Elvendraget. Om lidt saa han en skyggeagtig Skikkelse nærme sig. Han kunde ikke kjende Skikkelsen, dertil var det altfor mørkt, men han greb i Lommen efter sin Revolver. Nu stansede Skikkelsen og en Stemme spurgte:

— Er det Dem, Hr. Direktør?

Det var Asbjørn Krags Stemme.

— Ja, svarte Direktøren hurtig, det glæder mig, at De er kommet tilbage. Jeg staar her med Haanden paa Revolverhæftet.

— Skyder De? spurgte Krag leende.

— Jeg kjendte Dem ikke, før De talte, svarte Direktøren, jeg blev virkelig angst, da jeg hørte

Skridtene her i Nærheden uden at jeg i Mørket kunde se, hvem det var som kom.

— Hvem var De bange for? spurgte Krag, Tyskerne?

— Ja, — eller den tredje, svarte Direktøren, jeg er fyldt af Rædsel for denne Deres mystiske Tredjemand.

Men da lo Asbjørn Krag, høit og klingende. Han nærmede sig Direktøren og lo fremdeles.

Direktøren følte sig tydeligvis ubehagelig berørt af denne Latter.

— De er lystig, sa han, hvor kommer de fra?

Asbjørn Krag pegte opover mod Fossen og Elvedraget.

— Ja, De har Ret, svarte han, jeg er i meget godt Humør, dette er da ogsaa en vidunderlig deilig Nat.

— Har De opdaget noget? spurgte Direktøren.

— Ja, svarte Krag, men er noget hændt i den Tid jeg har været borte?

— Nei, intetsomhelst. Elsasseren har faaet sove.

Asbjørn Krag plystrede.

— Sove, sa han, det vil sige det samme, som at De ikke slap ind til ham.

— Nei, fordi han ikke maatte forstyrres.

Asbjørn Krag tog Direktøren gemytlig under Armen og de spadserede tilbage igjen mod Villaerne.

Kristiania-Detektiven gik og beundrede Naturen

i høie Toner. Han formelig inddrak Duften af nyslaaet Hø og vasede omkring i Græsset istedetfor at følge Veien.

— Jeg ser det endnu lyser hos Elsasseren, bemærkede Direktøren.

De stansede og betragtede Lyset, som strømmede ud fra et af Vinduerne i første Etage i Ingeniørens Villa.

— Muligens han er vaagnet, fortsatte Direktøren, lad os gaa hen til Villaen. Gamle Schultze er ialfald oppe, saa vi kan faa vide, hvordan det staar til.

Underveis til Villaen sa Direktøren:

— En uforklarlig Frygt har betaget mig. Jeg er virkelig i denne Nat meget urolig.

— Hvad er De ræd for? spurgte Krag, har De to Tyskere foruroliget Dem?

— Tyskerne har ikke vist sig, svarte Direktøren, og det bidrager ogsaa til at gjøre mig angst. Jeg kan jo ikke vide, hvad de holder paa med. Kanske de om nogle Timer vil rette et Angreb paa os, som blir forfærdeligt.

— Har De rettet Feilen i Knusemaskine B?

— Ingeniørerne har holdt paa med det i hele Dag. Den vil være iorden igjen i Løbet af etpar Dage.

— Og hvis saa intet uforudseet indtræffer?

— Ja, hvis intet uforudseet indtræffer og der ikke tilstøder nye Uheld, kan vi alligevel gjøre os Haab om at faa Leverancerne færdige i betimelig Tid.

— Men hvis — indvendte Kristiania-Detektiven, og han var igjen blit alvorlig, hvis Elsasseren ikke staar det over?

— Da er alt Haab ude, svarte Direktøren.

— Men ogsaa De kjender jo Fabrikationshemmeligheden?

— Ganske rigtig, men det vil ta mig mange Maaneder at komme ordentlig ind i Fabrikationens Enkeltheder. Derfor er det en Livsbetingelse for Selskabet, at Elsasseren snart blir arbeidsdygtig igjen. Han er Manden for at faa det hele til at gaa.

— Tror De Deres Fiender ogsaa ved det? spurgte Detektiven.

— Det er jeg overbevist om, svarte Sprængstofkompaniets Chef, derfor er jeg saa urolig, fordi de to mistænkelige Tyskere flakker omkring her i Egnen, uden at vi ved, hvor de opholder sig. Det er ikke godt at vide, hvad de kan finde paa.

Herrerne var nu fjernet omtrent femti Skridt fra Ingeniørens Villa.

— Nu har han slukket Lyset, sa Direktøren, han maa være gaaet til Ro. Hvor fredelig stille alting her er. Man skulde ikke tro, at Faren lurede i disse Omgivelser.

Pludselig greb han Detektiven haardt i Armen.

— Staa stille, sa han, jeg saa noget —

— Hvad var det De saa?

— Jeg tør sværge paa, at noget bevægede sig henne ved Ingeniørens Villa.

Begge Mændene stod urørligt stille og stirred ind mod den lille Bygning, som skimtedes graa og taageagtig i Mørket.

— Det er Nattevinden, som har bevæget Grenene, svarte Krag, De er virkelig altfor nervøs.

Men han havde neppe talt ud, før han alligevel stiltiende maatte gi Direktøren Ret.

Der var virkelig noget, som bevægede sig borte ved Ingeniørens Villa.

I Mørket saa det ud som et stort Dyr, der bevægede sig opover Husvæggen.

Direktøren vilde springe fremover, men Asbjørn Krag holdt ham tilbage.

— Nu ser jeg, hvad det er, sa Detektiven.

— Hvad er det? spurgte Direktøren stakaandet, er det en Abe som klatrer?

— Nei, svarte Detektiven, det er et Menneske.

— Et Menneske! raabte Sprængstofkompaniets Chef og vilde igjen springe fremover, du store Gud, saa har de dræbt ham!

Detektiven maatte holde ham fast med Magt.

— Vær stille, beroligede han, lad os se, hvem det er.

Han betragtede opmerksomt, hvad der foregik henne ved Villaen. De to Herrer var saa heldig at staa i Mørket i Nærheden af en tæt Træklynge, saa de ikke kunde sees fra Ingeniørens Bolig.

— Det er to, sa Detektiven om lidt, det er

to Mænd, som kryber ud af Kvistvinduet i Elsasserens Villa.

Idetsamme dukkede den ene af Mændene fremover Tagskjegget, saa hans Silhuet tegnedes skarpt mod Nattehimlen.

— Tyskerne, sa Krag og Direktøren paa en Gang.

Direktøren blev staaende som fastnaglet til Pletten. Han hørte, at Asbjørn Krag raabte: Endelig! Og da han et Øieblik efter skulde se sig om, var Detektiven forsvundet. Havde han tat Veien indimellem Træklyngerne eller var han gaaet gjennem det høie Græs, frem mod Ingeniørens Villa? Direktøren raabte hans Navn etpar Gange, men da han ikke fik Svar, sprang han, saa hurtig hans Ben kunde bære ham, henimod Villaen.

Han styrtede op paa Verandaen og ringte paa, men han fik ikke noget Svar. Saa løb han rundt omkring Bygningen, bankede paa Vinduet ind til Elsasserens Sygeværelse, men fik fremdeles intet Svar.

Da han kom tilbage til Verandaen igjen, stod Asbjørn Krag der.

— Jeg er misfornøiet med Dem, sa Detektiven, hvis De holder ved med den Støi der, saa vækker De Elsasseren.

Sprængstofkompaniets Chef vilde svare, men han blev afbrudt, ved at Døren aabnedes og gamle Schultze traadte ud paa Verandaen.

— Hvad ønsker Herrerne saa sent? spurgte den gamle Tjener.

— Det er Hr. Direktøren, som vil tale med Dem, svarte Asbjørn Krag, jeg har intet her at gjøre.

— Vi saa to Mænd komme ud af Villaen for et Øieblik siden, sa Direktøren.

Schultze svarte:

— Jeg forsikrer Dem mine Herrer, her har ingen været.

— De krøb ud gjennem Kvistvinduet. Vi saa det begge to ganske tydeligt.

— Det har været Skygger fra Træerne, svarte Schultze, jeg har siddet vaagen ved min Herres Leie i hele Nat og jeg har ikke hørt en Lyd.

— Det var da merkeligt, stammede Direktøren, vi saa Skikkelserne meget tydeligt. Vi kjendte dem ogsaa. Det var to Tyskere.

— Kanske det har været Tyve, svarte Schultze, ialfald er de nu væk. Men Herrerne maa undskylde mig, sluttede han, jeg maa ind til den syge.

Han nikkede til Afsked og forsvandt inde i Villaen.

Direktøren kunde i Begyndelsen ikke finde Ord for sin Forbauselse.

— Kan De forstaa den Gamle? spurgte han Detektiven, Schultze som ellers pleier at være saa agtpaagivende og nervøs?

— Ja, svarte Detektiven, idet han paany tog

Sprængstofkompaniets Chef under Armen, jeg forstod ham godt.

Detektiven tog Veien henimod Direktørens egen Villa. Direktøren vilde rive sig løs fra Krags Greb, men Kristiania-Detektiven holdt ham leende fast.

— Jeg skulde ønske, sa Krag og lo høit, jeg skulde ønske jeg havde den Tredje saa fast i Armen, som jeg nu har Dem.

Direktøren svarte ikke noget til dette. Istedet spurgte han:

— Hvorfor forsvandt De saa pludselig for lidt siden?

— Forsvandt?

— Ja, jeg hørte Dem si: Endelig! og da jeg skulde se mig om, var De borte.

Asbjørn Krag stirrede frækt den anden ind i Øinene og sa:

— Kjære, jeg forsvandt ikke. Jeg løb hen til Villaen.

— Saa De, hvor Tyskerne blev af?

— Nei.

De var nu kommet ind i Direktørens Bolig. Lys blev tændt og Direktøren spurgte:

— Har De egentlig spist, siden De kom herud? Vil De ikke spise lidt?

— Da jeg gik gjennem Skogen, svarte Krag, slugte jeg nogle Haandfulde Bær. Nu agter jeg ikke at spise mere, før jeg har tilendebragt mit Arbeide. Jeg har heller ikke Tid.

— Tilendebragt Deres Arbeide? Hvad mener De dermed?

— Jeg agter at gribe den Tredje inat, svarte Krag rolig, og De maa være mig behjælpelig dermed.

Detektiven begyndte at drive frem og tilbage paa Gulvet.

— De har en Plan, sa Direktøren, jeg kan se det paa Dem.

— Ganske rigtig, svarte Asbjørn Krag, sæt Dem til Skrivebordet.

— Skal jeg skrive?

— Ja.

Direktøren løftede Lampen hen til Skrivebordet og greb Pennen. Han saa spørgende paa Krag.

— Hvad er det nu han heder, denne Tyskeren, mumlede Detektiven halvt for sig selv.

— Mener De den unge mørkhaarede?

— Ja.

— Han kalder sig Müller. Jeg saa hans Navn i Dampskibsprotokollen.

— Ganske rigtig. Altsaa skriv som jeg dikterer: „Bedste Hr. Müller.“

Direktøren lo.

— Men kjære, hvordan vil De faa sendt afsted dette Brev, sa han, De ved jo ikke, hvor Manden opholder sig?

— Overlad bare det til mig. Altsaa: „Bedste Hr. Müller.“

Direktøren skrev.

Asbjørn Krag saa paa ham over hans Skulder.

— De skriver en fast Haandskrift, sa han, skjælver ikke det mindste paa Haanden.

— Kjære, svarte Direktøren, jeg er jo endnu en forholdsvis ung Mand.

Asbjørn Krag fortsatte sin Diktat:

„Som Direktør for Spræengstofkompaniet af 1905, tillader jeg mig herved at invitere Dem til at aflægge et Besøg i mit Hjem, for at jeg kan meddele Dem nogle Nyheder, som vil være af Interesse for Dem. Jeg raader Dem til ikke at opsætte Besøget til en senere Dag, men straks at indfinde Dem."

— Det var et merkeligt Brev, udbrød Direktøren.

— Det er ogsaa en merkelig Mand, det sendes til, svarte Asbjørn Krag, vil De læse det op.

Direktøren læste Skrivelsen høit.

— Tak, det er godt. Sæt saa Deres Navn under.

Direktøren skrev sit Navn og rakte Asbjørn Krag Papiret.

— Ja, De faar selv besørge Invitationen, sa han, for dette gaar over mine Evner.

Detektiven kastede et hastigt Blik paa Papiret, tog sin Tegnebog frem og la Brevet ned ved Siden af den falske Skrivelse og Telegrammet til Arendal.

— Dokument Numer tre, sa Asbjørn Krag.

Direktøren saa paa ham et Sekund, og da han blev var Udtrykket i Krags Ansigt, reiste han sig saa pludselig fra Skrivebordet, at Stolen faldt overende.

VI.
BEVISERNE.

Jeg forstaar Dem ikke, sa Spræengstofkompaniets Chef, det forekommer mig, at De i den senere Tid har optraadt temmelig spøgefuldt.

— Men jeg har ogsaa Grund til at være i godt Humør, svarte Krag smilende, jeg har havt en herlig Tur og jeg har faaet Anledning til at opklare en meget interessant Sag.

— Opklare? spurgte Direktøren, har De kanske allerede fundet den Tredje?

— Ja, nu har jeg ham snart. Jeg mangler bare det sidste afsluttende Bevis.

— Hvad mener De med et Bevis? spurgte Spræengstofkompaniets Chef mistroisk, skulde her ikke allerede være Bevis nok, hvis De har fundet Manden.

— Jeg siger Dem jo, at jeg har fundet Manden. De kan være ganske rolig. Men det er mig ikke bestandig nok at finde Forbryderen. Det er mig ligesaameget om at gjøre at fremskaffe Beviser

for hans Skyld. Tillader De, fortsatte han, idet han gik mod Døren, at jeg trækker mig tilbage et Øieblik. Saavidt jeg forstaar, er et Værelse ovenpaa her reserveret for mig. Jeg har lagt Merke til at det lyser i Vinduet.

Direktøren nikkede.

— Det er rigtig, svarte han, og hvis De nu agter at gaa til Ro, saa vil det oprigtig talt glæde mig. Jeg kan ikke skjønne andet, end at det bare er Fantasterier af Dem at ville udrette noget inat, medens alle Mennesker sover.

— Er Hr. Direktøren maaske træt? spurgte Detektiven.

— Jeg er meget træt og jeg agter at lægge mig til at sove hurtigst muligt.

Asbjørn Krag gik hen og trykkede den andens Haand, idet han sa:

— Skulde vi ikke sees før imorgen, Hr. Direktør, ønsker jeg Dem en god, rolig Nat.

Kristiania-Detektiven forlod Værelset. Direktøren blev staaende en lang Stund i dybe Tanker. Saa slukkede han Lyset og gik ind i sit Soveværelse. Han hørte, at Asbjørn Krag var paa Vei op til anden Etage, Trappen knagede under hans Trin.

Da Asbjørn Krag kom op i sit Værelse, var hans flegmatiske Rolighed med ett formelig strøget af ham. Han kastede sin Hat og Vaarfrakke paa den opredte Seng og satte sig ved Bordet. Saa tog han frem fra Tegnebogen Dokument Numer

1 og 3, det falske Brev og Direktørens Indbydelse til den tyske Hr. Müller. Han la de to Papirer foran sig paa Bordpladen og studerede dem omhyggelig i henved et Kvarter. Da nikkede han tilfreds og la Papirerne sammen igjen.

Saa reiste han sig, gik forsigtig over Gulvet og lyttede borte ved Nøglehullet.

— Alt er stille, mumlede han.

Han aabnede Døren og sneg sig ud paa Trappeopgangen. Her var det ganske mørkt. Da Detektiven havde staaet der i fem Minutter, opfangede hans fænomenalt skarpe Hørsel en Lyd nede fra første Etage. Han lyttede intenst. Det var ligesom listende Trin bevægede sig. Saa fik han i Bælgmørket dernede se et ganske lidet Lysskin, som i et Øieblik flakkede hid og did. Det saa ud, som om Lyset skulde komme fra en Dørsprække eller et Nøglehul. Derefter blev alt paany fuldstændig stille og mørkt.

Detektiven maatte krybe tilbage til sit Værelse for ikke at gjøre Støi. Da han var kommet ind igjen og havde lukket Døren efter sig, trak han sin Revolver op af Lommen og eftersaa den. Vaabenet var iorden med Patroner i alle seks Løb.

Asbjørn Krag tænkte sig om et Øieblik.

— Den fordømte, gisne Trappe, mumlede han, gaar jeg nedover den, saa skriger den saadan, at det kommer til at høres i Husets fjerneste Værelser.

I det samme blev han opmerksom paa, at

Vinduet stod aabent. Han tog hurtig sin Beslutning, slukkede Lyset og krøb ud gjennem Vinduet. Det var Asbjørn Krag en Leg at balancere langs Taggesimsen uden at gjøre den ringeste Støi. Etpar Minutter efter stod han nede i Græsset. Han saa sig om. Intetsteds skinnede Lys og han hørte ingen Støi.

Asbjørn Krag gik langsomt frem gjennem det høie Græs. Det evige Sus fra Fossen gjorde, at hans subbende Skridt i Græsset blev fuldstændig uhørlige.

Da han havde gaaet fremover i nogle Minutter, skimtede han en Skikkelse paa Veien et Stykke til Venstre for sig. Det var nu saa mørkt, at han ikke kunde se, hvorvidt det var en Mand eller en Kvinde. Men Asbjørn Krag var saa sikker paa sig selv og sine egne Slutninger, at han straks raabte høit:

— Hallo, Hr. Direktør!

Skikkelsen paa Veien stansede med et.

— Hvem raabte? hørtes Direktørens overraskede Stemme.

— Det var jeg, som raabte, svarte Asbjørn Krag og var i et Sprang ved Siden af ham.

— Har De ikke lagt Dem? spurgte Direktøren forbløffet, jeg saa De slukkede Lyset.

— Nei, ikke sandt, svarte Asbjørn Krag leende, idet han greb Direktøren under Armen, vi syntes begge to Natten var saa henrivende smuk, at vi ikke kunde gaa til Ro.

— Jeg er ude i Forretninger, sa Direktøren.

— Klokken tre om Natten!

— De glemmer vist, Hr. Detektiv, at baade jeg selv personlig og hele Anlægget her svæver i stor Fare, ikke mindst om Natten.

— Og saa er De ude for at se, om alt er iorden?

— Netop.

— Men De kan spare Dem Bryderiet, Hr. Direktør, saalænge jeg er her.

Direktøren saa paa ham.

— Tror De? spurgte han.

— Absolut, De har bedre af at sove.

— Jeg ved selv bedst, hvad jeg bør gjøre, svarte Direktøren mut.

Asbjørn Krag lo igjen. Han var tydeligvis i straalende Humør.

— Hvilken Retning? spurgte han og pegte hid og did.

— Agter De at slaa Følge? spurgte Direktøren.

— Ja, siden vi nu har truffet hinanden i denne vidunderlige Nat. Var De ikke paa Vei henimod Fossen?

— Jeg var paa Vei ned til Anlæggene. Det er mig forresten ligegyldigt, hvor jeg gaar.

— Skal vi saa ta den Vei? spurgte Asbjørn Krag og pegte ret fremover.

— Bort til Ingeniørens Villa?

— Javel.

— Lad gaa. Gjerne det. Det er jo saa ligegyldig.

Da de havde gaaet nogle Skridt, sa pludselig Krag:

— Jeg ser De har Pakken med Dem.

Kristiania-Detektiven havde forlængst opdaget, at Direktøren bar en Pakke i den høire Haand.

— Det er Værktøi, svarte Direktøren, det skal bruges i Fabriken tidlig imorgen og saa tog jeg det med ligesaagodt nu. Vi kan jo gaa nedom Materialboden og lægge det ind til Forvalteren.

— Vil De ikke, at jeg skal bære Pakken for Dem, Hr. Direktør, jeg kan tænke mig, at den er tung?

— Nei, tak, den er slet ikke tung.

Han klemte Pakken haardere ind til sig, ligesom han var ræd for, at den skulde komme i Asbjørn Krags Besiddelse. Direktøren gjorde flere Forsøg paa at befri sig for Detektivens Greb i Armen; men det lykkedes ham ikke. Asbjørn Krag holdt merkelig godt fast, og det lod ikke til, at han var opmerksom paa, at Direktøren ikke likte hans overdrevne Venskabelighed. Detektiven blev ved med at beundre Naturens Skjønhed, noget som slet ikke lignede den koldblodige Politimand. Han pegte rundt omkring sig. Se paa det Skogholdtet der, sa han, hvor skjønt og hemmelighedsfuldt det staar og drømmer i Nattemørket. Se paa den kulsorte Silhuet af Bjergnabben mod Himmelen. Det er Hulveien, Hr. Direktør, De

husker sikkerlig Hulveien, hvor vi har Fodsporet med de tre Nudder i Hælen. Og se Dem saa omkring og betragt den første gyldne Anelse af den gryende Dag paa Østhimmelen. Direktøren svarte slet intet til alle disse Udbrud, men hans Uro tiltog, eftersom Krags Fantasier øgede.

De to Herrer var endelig kommet bort til Ingeniørens Villa. Da var det ligesom Asbjørn Krag kom i Tanker om noget. Han stansede, satte Fingeren grundende op mod Panden og mumlede:

— Død og pine. Jeg havde nær glemt —

— Hvad har De glemt? spurgte Direktøren.

— Indbydelsen, Deres Indbydelse til den tyske Hr. Müller. Jeg havde nær glemt at overbringe den.

— Ja, hvorledes vil De bære Dem ad dermed? Har De tænkt at sende den i Posten? spurgte Direktøren ironisk.

— Nei, svarte Krag, jeg vil overrække ham den personlig.

— Personlig! Virkelig! Og naar, tør jeg spørge.

Asbjørn Krag saa op mod Elsasserens Villa, gjennem hvis Vinduer der ikke skinnede Lys.

— Siden vi nu engang er kommet hid, sa han rolig, kan jeg ligesaagodt levere ham den straks.

— Vil De paastaa, spurgte Direktøren ophidset, at de to fordægtige Tyskere opholder sig i Elsasserens Villa?

— Ja.

— Du store Gud! Hos den syge Ingeniør! Saa er der jo Fare paafærde.

— Ganske vist. Det er ogsaa derfor jeg er kommet her.

Asbjørn Krag gik hen til Vinduet og bankede tre Gange med sine Fingerknoker.

— Det lyder som et Signal, sa Direktøren.

— Det er ogsaa et Signal, svarte Krag.

— Til hvem?

— Til den gamle Schultze.

Det varte knapt 5 Minutter, før Døren ud til Verandaen aabnedes. I Døraabningen stod den gamle Schultze med en Blændlygte i Haanden. Han lod Skinnet falde paa de to Herrer.

— Er Herrerne forsamlet? spurgte Asbjørn Krag.

Gamle Schultze nikkede og Kristiania-Detektiven gik ind i Villaen. Han holdt fremdeles Direktøren under Armen. Gamle Schultze gav villig Plads for dem. Direktørens Forbauselse steg.

Da de var kommet ind i det første Værelse, lukkede Asbjørn Krag Døren. De befandt sig i fuldstændigt Mørke.

Detektiven spurgte:

— Har De Pakken, Hr. Direktør?

Direktøren fik ikke Tid til at svare, for pludselig blev der dreiet paa en Knap og et elektrisk Lys blev tændt i Værelset.

Sprængstofkompaniets Chef gav et forbauset Udraab fra sig.

Foruden ham og Asbjørn Krag befandt der sig tre Personer i Værelset.

Henne paa en Chaiselongue med Bind om Hodet laa den syge Ingeniør.

Ved Bordet med en Mængde Papirer foran sig sad de to Tyskere.

Alle tre saa paa de Indtrædende uden Spor af Forbauselse. Det var ligesom deres Komme var ventet.

Direktøren gik et Skridt tilbage mod Døren igjen, men Asbjørn Krag stansede ham.

— Sæt Dem, sa han, saa faar vi tale sammen.

Sprængstofkompaniets Chef rev sig løs fra Krags Greb og styrtede mod Døren. Men Døren var stængt. Da han igjen vendte sig om skjælvende af Bevægelse, smilte de to Tyskere. Ikke en Mine forandrede sig i Elsasserens blege Ansigt, men hans sorte Øine flammede af Had mod Direktøren.

— Et Komplot! raabte Direktøren og begyndte at famle i Lommerne efter sin Revolver. Han fandt den ikke.

— Er det den De leder efter? spurgte Krag og holdt en Revolver op. Det var Direktørens Vaaben.

— Tror De jeg for intet har gaaet og holdt Dem under Armen den hele Tid, fortsatte han.

Kristiania-Detektiven pegte paa en ledig Stol og sa igjen:

— Sæt Dem!

Og dennegang var der en Klang i hans Stemme, som fik Direktøren til at lystre.

— For at undgaa Tidsspilde, sa Asbjørn Krag alvorligt, vil jeg anmode Dem om straks at indrømme, at De har tabt Spillet.

Direktøren blev bleg som et Lig.

— Jeg har den Ære, fortsatte Krag, at præsentere Dem for de to tyske Herrer: Det er Hr. Friedrich Müller, ikke Journalist, men Overbetjent i Berlins Detektivpoliti, og den anden Herre er Artillerioberst Peters i den tyske Generalstab.

Asbjørn Krag henvendte sig nu til sin mørkhaarede tyske Kollega, men han holdt samtidig skarpt Udkig med Direktøren, som under hele hans Forklaring sad og skjalv af Ophidselse og Skræk.

— Det er første Gang, Hr. Kollega, sa Asbjørn Krag, at nogen har havt den Dristighed at engagere mig i den Hensigt at benytte mig som Værn for en Forbrydelse. Hvis det ikke skulde bli sidste Gang, mine Herrer, føler jeg mig overbevist om, at det i Fremtiden vil gaa nye Spekulanter ligesaa ilde, som det har gaaet den Herre der.

— Beviser! raabte Direktøren tænderskjærende, De udleverer mig til mine og Fabrikens Fiender.

Asbjørn Krag afbrød ham med en truende Haandbevægelse og fortsatte: Sprængstofkompa-

niets Chef henvendte sig for to Dage siden til mig for at søge min Hjælp mod Fabrikens Fiender. Jeg indrømmer, at det i Begyndelsen lykkedes ham at dupere mig, men ved et merkeligt Tilfælde fik jeg Mistanke om Sagens rette Sammenhæng. Det var mig allerede fra første Stund paafaldende, mine Herrer, at De la saa lidet Skjul paa Forfølgelsen af Direktøren. De optraadte som Mænd, der tjente Retfærdighedens Sag, De ventede aabenlyst udenfor mit Hjem i Droschen, og da Direktøren og jeg kjørte derfra, fulgte Herrerne efter uden at lægge Skjul paa, at De vilde konstatere, hvad vi havde i Sinde. Saasnart De bragte paa det Rene, at Direktøren deponerede Kufferten med Papirerne i Creditbanken, havde De ikke længer nogen Interesse af Forfølgelsen den Dag og forsvandt derfor. Mod Deres merkelige Rolighed, mine Herrer, stod Direktørens paafaldende Uro den hele Tid. Men han forklarte, at hans Nervøsitet skrev sig fra, at han var bange for Fabrikens og Fabrikationshemmelighedens Sikkerhed, ja, endogsaa for sit Liv. Min Mistænksomhed vaktes derfor ikke før nogle Timer senere, nemlig nede paa Vestlandsbaaden.

Jeg havde anmodet Direktøren om at indfinde sig paa Baaden i betimelig Tid. Da jeg ankom, fandt jeg Forfølgerne, men ikke den Forfulgte. Jeg la Merke til, at De, mine Herrer, var ligesaa forbausede over Direktørens Udebliven, som jeg. Da jeg, efterat ha sprunget iland fra Postbaaden

i sidste Øieblik, kom hjem, traf jeg Direktøren, som sad og ventede paa mig. Han havde faaet et falskt Brev, underskrevet med mit Navn. Det er dette Brev, som jeg her holder i min Haand og som jeg kalder for Dokument Numer 1. I første Øieblik troede jeg som Direktøren, at der foruden Dem var en tredje Forfølger og at denne Tredje havde sendt Direktøren den falske Ordre om ikke at indfinde sig paa Vestlandsbaaden. Men hele Sagen forekom mig saa mystisk, at jeg maatte konstruere en anden Slutningsrække og sætte denne op mod den Slutning, som Direktøren havde indgit mig. For at faa det hele til at stemme, maatte jeg følge Direktøren saalangt som til at indrømme, at Fabrikens Fiende var inspireret af en Tyskland fiendtligsindet Magt. Men da jeg af en righoldig hemmelig Litteratur om denslags smudsige internationale Affærer har forholdsvis god Rede paa, hvordan Stormagternes „sorte Kamre“ arbeider, tænkte jeg straks: Den ligeste Vei for Frankrig at gaa, maatte naturligvis være at faa en af de to Chefer over paa sin Side. Hvad faldt da rimeligere, end at det henvendte sig til ikke-Tyskeren Hr. Brodd, som ialfald ikke havde Fædrelandskjærlighed iveien for sig. Naar jeg satte selve Direktøren op som Fabrikens egentlige Fiende, stemte det hele brilliant. Hans nervøse Uro skrev sig fra, at han havde faaet en Anelse om, at man havde begyndt at mistro ham. Dertil kom, at han jo maatte ha en uhyre økonomisk

Fordel af at spille Forræderen. Først fik han det franske Honorar for at hindre Fabrikationen og dernæst fik han alene hele Fabrikationshemmeligheden, hvis det kunde lykkes ham at faa ryddet Elsasseren afveien. Nuvel, mine Herrer, da jeg reiste ud fra Kristiania med Motorbaaden, havde jeg de to Slutninger fuldt færdige, men jeg lod som intet ligeoverfor Direktøren. Jeg var endnu ikke sikker. Eftersom Tiden skred frem, stødte forskjellige Smaating til, som i det store hele bekræftede min Mistanke, derimod oplevede jeg intet, som kunde tale til Fordel for Direktørens Anskuelse. Jeg behøver ikke her at opregne alt, hvad jeg la Merke til, jeg skal bare nævne denne lille Omstændighed: Direktøren oplyste mig om, at De, mine Herrer talte daarligt Tysk, naturligvis for at gi det Udseende af, at De var forklædte Franskmænd. Jeg havde ikke hørt Dem si mange Ord, før jeg forstod, at De talte perfekt Tysk og utvilsomt var indfødte Tyskere. Da jeg i Arendal læste Telegrammet angaaende Elsasseren, hvori det stod, at han negtede at spise, blev min Mistanke yderligere bekræftet. Jeg skjønte, at Elsasseren mistroede Direktøren og var ræd for, at han stræbte ham efter Livet. Derfor negtede han at spise den Mad, som blev udleveret fra Direktørens Kjøkken. Saasnart jeg var ankommet til Fabriken, gjorde jeg alt for at træffe Dem, mine Herrer og faa en Samtale med Dem. Det var mig da blit klart, at De var udsendt af den tyske

Regjering for at se Direktøren paa Fingrene. Jeg gjennemstreifede Skogene heromkring og drog nedover Elveleiet, men det lykkedes mig ikke at træffe Dem før i Aften, da jeg saa Dem klatre ud fra Elsasserens Villa, hvor De naturligvis havde havt en Konferance med Ingeniøren.

Berliner-Detektiven nikkede.

— Saa blev vi da enige om, fortsatte Asbjørn Krag, at vi skulde træffes her paa denne Tid, og jeg lovede Dem, at jeg skulde medbringe Direktøren og fremlægge Beviserne for hans Skyld.

— Ja, Beviserne, skummede Direktøren, Beviserne! Dette er det skjændigste!

Asbjørn Krag afbrød ham igjen:

— Det er bestandig paafaldende, sa han, at en Forbryder begynder at raabe efter Beviserne. Det er gjerne hans sidste Krampetrækninger. Nuvel, De skal faa Beviserne.

Kristiania-Detektiven la Dokument Numer 1 og 3 foran sig paa Bordet.

— Jeg blev efterhaanden mere og mere overbevist om, sa han, at Direktøren selv havde skrevet Dokument Numer 1, nemlig den falske Ordre fra mig om ikke at reise med Vestlandsbaaden. Ordlyden af denne Skrivelse er følgende:

Asbjørn Krag læste den op paa Norsk og derefter paa Tysk:

„Bedste Hr. Direktør. Vi maa opsætte Reisen en Dag. Indfind Dem straks i mit Hjem. Nyheder!

Asbjørn Krag.“

— Fordreiet Haandskrift, mumlede Berliner-Detektiven.

— Ganske vist, svarte Krag, men for erfarne Politimænd er det ikke vanskeligt at opdage Fællesskabet mellem en fordreiet og en naturlig Haandskrift. Altsaa for at konstatere, hvorvidt Direktøren havde skrevet det falske Brev, var det om at gjøre for mig at la ham skrive om igjen med sin naturlige Haandskrift de samme Ord som i det falske Brev. Sid bare rolig, Hr. Direktør, vi er straks færdige.

Direktøren havde slaaet i Bordet af Ophidselse ved Asbjørn Krags sidste Ord.

— Altsaa, fortsatte Detektiven, dikterte jeg Direktøren dette Brev, som jeg har kaldt Dokument Numer 3. Disse Ord, som jeg hermed understreger, er de samme som forekommer i Dokument Numer 1, den falske Ordre.

„Som Direktør for Sprængstofkompaniet af 1905, tillader jeg mig herved at invitere Dem til at aflægge et Besøg i mit Hjem, for at jeg kan meddele Dem nogle Nyheder, som vil være af Interesse for Dem. Jeg raader Dem til ikke at opsætte Besøget til en senere Dag men straks at indfinde Dem."

— De vil uden Vanskelighed kunne se, sa Krag, at skjønt Ordene paa Grund af den fordreiede Haandskrift frembyder nogle Uregelmæssigheder, er der dog saa mange og saa karakteristiske

Ligheder i Haandskriften, at Fællesskabet ikke kan være tvilsomt.

Berliner-Detektiven erklærte sig enig med Asbjørn Krag.

— Det er et absolut Bevis, udtalte han.

— Men, fortsatte Krag, da jeg vil, at der ikke skal næres Skygge af Tvil, kan jeg fremlægge endda et Bevis, og det et Bevis, som man ikke kan komme forbi.

Direktøren reiste sig.

— Alt det der er Sniksnak, sa han, jeg indrømmer, at De har flettet dette Net omkring mig med adskillig Behændighed, men jeg kan rive det istykker paa et Øieblik. Jeg er rigtignok Nordmand, men jeg er tysk Borger og jeg forbyder Dem derfor som norsk Politimand at blande Dem op i denne Sag, som udelukkende angaar Tyskland. Det kan bli farlig for Dem.

Den tyske Detektiv vilde nu blande sig i Samtalen, men Asbjørn Krag stansede ham med en Haandbevægelse.

— Direktøren har fuldstændig Ret, sa han roligt, og jeg har forudseet, at han vilde komme til at gribe til denne Udvei, den sidste. Jeg vil da svare, at det er min simple Pligt at forsvare alle Mennesker, ogsaa Udlændinger mod Folk, som stræber dem efter Livet.

— Stræber dem efter Livet, raabte Direktøren, ja, se heller at faa fat i Manden, som væltede Stenen nedover Ingeniøren.

— Ganske rigtig, svarte Asbjørn Krag, og jeg har faaet fat i ham. Hr. Direktør, jeg anklager Dem for Mordforsøg paa Elsasseren.

— Mig, sa Direktøren, . . . virkelig!

Han lo haanlig, men hans Øine flakkede hid og did fulde af Fortvilelse.

Kristiania-Detektiven henvendte sig nu til Direktøren:

— De vil erindre, sa han, at jeg for en Time siden, efterat jeg havde dikteret Dem Dokument Numer 3, optraadte paa en saadan Maade, at Deres Mistanke pludselig blev vakt. De reiste Dem da saa hurtig, at Stolen faldt overende. Dette gjorde jeg med Hensigt. Jeg vilde, at De skulde tænke ved Dem selv: Kanske alligevel Asbjørn Krag har fattet Mistanke. Jeg vilde ha Dem til at forsøge paa at rydde afveien Beviset, det endelige Bevis, jeg vil kalde det Hovedbeviset. Kjære Hr. Direktør, fortsatte Krag, idet han hurtig greb Pakken, som Direktøren havde baaret under Armen, da jeg traf Dem herudenfor, var De paa Veien ned til Sjøen, ikke sandt? For at nedsænke denne lille Pakke. Husker De Fodsporet med Merkerne efter de tre Nudder ovenfor Hulveien, Hr. Direktør?

Han rev Pakken op.

— Ah, jeg ser, at De ogsaa har lagt en tung Sten i, saameget destobedre.

Detektiven havde nu faaet Papiret af og holdt etpar amerikanske Herrestøvler iveiret.

I den venstre Støvles Hæl var der tre Nudder.

Direktøren sank ned paa Stolen og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

— Og nu, mine Herrer, sluttede Asbjørn Krag, vil jeg foreslaa, at Direktøren fastholdes i dette Værelse, indtil Politimyndighederne blir varslet.

En Times Tid efter, i den vidunderlige lyse Sommermorgen rullede en stor Automobil fra Spræengstoffabriken indover til Arendal.

Ved Siden af Chaufføren sad sovende Kristiania-Detektiven Asbjørn Krag.

* * *

Da Asbjørn Krag kom til Kristiania, stod der i Aviserne, at den truende Krigssky, som i de sidste Uger havde hængt over Europa, var ved at trække bort. Delcassè gik af tre Dage efter og Frankrigs Udenrigspolitik fik en mindre paagaaende Karakter.

Sprængstofkompaniets Chef blev udleveret til Tyskland.

Han dømtes til 6 Aars Strafarbeide.

